

NAŠA DRUŽBA

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

ISSN 1331-8276 • 2/2013 • GODINA XLVI. • BROJ 107

Jedno djelo ljubavi

Molitva Kćeri i Sestara Presvetog Srca Isusova

*Poslušaj Oče,
našu molitvu i sjedini srca
svojih kćeri
u zajedničkom nastojanju
oko obraćenja, da bi se,
svladavši svaku podijeljenost,
naše obitelji ponovo složile
u savršenom zajedništvu
te da u Kristovoj radosti
možemo hoditi prema
Tvojem Kraljevstvu.
Amen.*

Duhovni centar Kćeri Presvetog Srca Isusova, Terontola (IT)

... veće je od osvajanja kraljevstava.

Službenica Božja Marija Krucifiksa Kozulić

NAŠA DRUŽBA

VJESNIK DRUŽBE SESTARA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

GODINA XLVI., br. 2 (107), 2013.

SADRŽAJ

RIJEČ VRHOVNE GLAVARICE	3

U GODINI VJERE

Poruka pape Franje za Svjetski misijski dan.....	4
„Svjetlo vjere“ u Godini vjere	7
Katehetske večeri	9
Vjerovati znači živjeti.....	11

STRANICE SLUŽBENICE BOŽJE MARIJE KRUCIFIKSE

Pismo duhovnim kćerima službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić.....	14
Titraji jedne posvećene duše	16
Putovima Majke Marije Krucifikse.....	17
Riječka Majka - Marija Krucifiksa Kozulić.....	18

DOGAĐAJI U DRUŽBI I CRKVI

Susret djelatnika domova za stare i nemoćne	21
Pozvani svjedočiti	22
Proslava blagdana Blagovijesti.....	22
Povjerenstvo za pastoral mladih i animaciju zvanja	24
Zavjetno hodočašće Majci Božjoj Trsatskoj	24
Izlet novicijatske škole	25
Hodočašće bl. Drinskim mučenicama.....	27
Susret duhovnih kćeri Majke Krucifikse.....	28
Priprava za svetkovinu Presvetog Srca Isusova	32
Srce Dobrog pastira	33
Posveta Presvetom Srcu Isusovu	35
Proslava svetkovine Presvetog Srca Isusova u Kući utemeljenja.....	36
Godišnja skupština Družbe	37
Hodočašće sestara iz Kuće novicijata	40
Zahvalno slavlje Gospi Lurdskoj i Dan domovinske zahvalnosti.....	41
Slavlja redovničkog zavjetovanja i zlatnog jubileja sestara	43

ODJECI APOSTOLATA

Iz života Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić	48
Dječji vrtić „Nazaret”	51
Rad u hospiciju u prvih šest mjeseci	59
Zajedno za nova duhovna zvanja	60
Susret mladih u Otočcu	61
Dan „otvorenih“ vrata	62

TRAJNA FORMACIJA

Zajednica - mjesto rasta u vjeri	64
Uskrsne duhovne vježbe	64
Vjera utemeljitelja (-ice)	65
Bilješke sa seminara u Buškom Blatu	66
Vjera i svjedočanstvo života u današnjem svijetu	67
Na putu blaženstava	69
Zajednički život između vrlina i mana	69
Susrela sam ga	70
Bliža priprava za redovničko zavjetovanje	71

POTICAJNA RAZMIŠLJANJA I DUHOVNI ZAPISI	73

SLUŽBENE OBAVIJESTI	78

PREMINULE POVJERAVAMO BOŽJEM MILOSRĐU	83

PRILOG – Petrovim putem vjere	86

SLIKE

Naslovna slika:

Narukvice prijateljstva djece “Malog doma” iz Kenije za “Anđele” DV Nazaret; Foto: T. Demo

Slika na omotu:

Redovnička slavlja u Družbi, Kuća matica, 14. kolovoza 2013; Foto: N. Kurti

IZDAJU: Sestre Presvetog Srca Isusova, Cvetkov trg 5, 51 000 Rijeka; Tel: (051) 254-266; web: www.sestre-scj.hr

UREĐUJU: s. Robertina Medven, s. Marijana Mohorić, s. Lidija Turić, s. Silvana Fužinato i s. Tajana Hrvatinić

LEKTURA I KOREKTURA: s. Robertina Medven i s. Lidija Turić

ODGOVARA: Vrhovna glavarica s. Nives Stubičar, Cvetkov trg 5, 51 000 Rijeka; Tel: (051) 652-190, Fax: (051) 254-422

PRIPREMA I TISAK: Tiskara Šuljić

IZLAZI: Tri puta godišnje. Sljedeći broj vjesnika izlazi krajem prosinca. Svoje priloge možete slati na e-adresu: nasa.druzba.scj@gmail.com

Drage sestre i dragi čitatelji!

Nalazimo se pri kraju Godine vjere i već pomalo možemo razmišljati o plodovima koje je ona donijela u našem osobnom životu i u sveopćoj Crkvi. Možemo se pitati: „Koliko smo napredovali na putu vjere, na putu do Boga kakvog nam predstavljaju Evanđelja i Kristov namjesnik na zemlji – papa Franjo?“

Što znači imati srce ispunjeno vjerom, mogli smo vidjeti na susretu mladih s papom Franjom u Rio de Janeiru. Veličanstveno euharistijsko slavlje s tri milijuna mladih - to je snaga i nada za novo "proljeće" koje očekuje Crkvu. Na završetku susreta poručio im je: „Mnogi od vas došli su na ovo hodočašće kao učenici; nimalo ne sumnjam da svi sada odlazite kao misionari. Svojim svjedočanstvom radosti i služenja učinite da procvate civilizacija ljubavi. Pokažite životom da se vrijedi utrošiti za velike ideale, vrednovati dostojanstvo svakoga ljudskog bića i 'staviti ulog' na Krista i njegovo evanđelje. Ja ću nastaviti gajiti veliku nadu u mlade Brazila i čitavog svijeta: po njima Krist priprema novo proljeće u čitavom svijetu“ (Svečanost oprostaja u zračnoj luci Rio de Janeiro, 28. srpnja 2013.).

Rast u vjeri i povjerenju cilj je kojem težimo i koji će svoj puni smisao dobiti u vječnosti kada će ostati samo Ljubav - Bog kojem je usmjeren sav naš život i rad. „A sada ostaju vjera, ufanje i ljubav - to troje - ali najveća je među njima ljubav“ (1 Kor 13, 13). Poznata je Latinska poslovica: „Verba volant, exempla trahunt“ – „Riječi lete, primjeri privlače“.

Životi svetaca uvijek su bili nadahnuće i poticaj za nasljedovanje Onoga koji nam daje snagu ustrajati na putu vjere i poziva na svetost. Primjer života u vjeri daje nam i službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić koja je sav svoj život posvetila Bogu služeći bližnjima, onima rubnima u društvu, napuštenoj i siromašnoj djeci i mladeži. Ovu njezinu darovanost života za Boga i bližnjega prepoznali su ljudi njezina vremena, ali i mi, njezine duhovne kćeri, koje nastojimo živjeti duh i karizmu Utemeljiteljice za koju će u listopadu biti otvoren službeni biskupijski proces za proglašenje blaženom. Radujemo se tom događaju i sve vas pozivam da zajedno zahvalimo Bogu jer: „Velika nam djela učini Gospodin: opet smo radosni!“ (Ps 126, 3).

Sve vas pozdravljam u Srcu koje je dobrote i ljubavi puno i od kojega punine svi mi primismo.

Vaša

s. Nives Stubičar, vrhovna glavarica

Poruka pape Franje za Svjetski misijski dan

Draga braćo i sestre, ove godine slavimo Svjetski misijski dan na samom završetku Godine vjere, koja predstavlja važnu prigodu za jačanje našeg prijateljstva s Gospodinom i našega hoda kao Crkve koja hrabro naviješta evanđelje. U vezi s tim želim predložiti neka razmišljanja.

1. Vjera je dragocjeni dar Boga, koji otvara naša srca da ga možemo upoznati i ljubiti. On želi ući u odnos s nama da nas učini dionicima samog svog života i naš život učiniti smislenijim, boljim, ljepšim.

Bog nas ljubi! Vjera, međutim, treba biti prihvaćena, a to znači da traži naš osobni odgovor, hrabrost da se uzdamo u Boga, da živimo njegovu ljubav i budemo zahvalni za njegovo beskrajno milosrđe. To je, nadalje, dar koji nije pridržan malobrojnim, već se nudi obilno. Svi bi morali uzmoći iskusiti radost da ih Bog ljubi, radost spasenja! I to je dar koji se ne može zadržati samo za sebe, već ga treba dijeliti s drugima. Ako ga želimo zadržati samo za sebe, postat ćemo izolirani, besplodni i bolesni kršćani. Naviještanje evanđelja je sastavni dio Kristova učenja i trajna zadaća koja pokreće čitav život Crkve. "Misionarski polet jasan je znak zrelosti crkvene zajednice" (Benedikt XVI, Apost. pobud. *Verbum Domini*, 95). Svaka je zajednica "zrela" kada ispovijeda vjeru, slavi je s radošću u liturgiji, živi ljubav i nepresta-

no naviješta Božju riječ, izlazi iz vlastitih okvira da Radosnu vijest donese i na "periferije", prije svega onima koji još uvijek nisu imali priliku upoznati Krista. Snaga naše vjere, na osobnoj i zajedničkoj razini, mjeri se također sposobnošću njezina prenošenja drugima, njezina širenja i življenja u ljubavi, svjedočenja onima s kojima se susrećemo i koji dijele s nama životni put.

2. Godina vjere, pedeset godina od početka Drugog vatikanskog koncila, predstavlja poticaj čitavoj Crkvi na novu svijest o njezinoj prisutnosti u suvremenom svijetu i njezinu poslanju među narodima i nacijama. Misionarstvo nije nešto što bi se ticalo samo zemljopisnih područja, već se ono tiče i narodâ, kulturâ i pojedinih osoba, upravo zato što se "granice" vjere ne protežu samo kroz mjesta i ljudske tradicije, već i kroz srce svakog muškarca i svake žene. Drugi vatikanski koncil je na poseban način istaknuo kako misionarska zadaća, zadaća širenja granica vjere, pripada svakom kršteniku i svim kršćanskim zajednicama: "Budući da Božji narod živi u zajednicama, osobito u biskupijskim i župnim, te se u njima na neki način pokazuje kao vidljiv, to i njima pripada da pred narodima svjedoče za Krista" (Dekr. *Ad gentes*, 37). Svaka je zajednica zato pozvana i poslana prigrliti

poslanje koje je Isus povjerio apostolima da budu "svjedoci u Jeruzalemu, po svoj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje" (Dj 1, 8), ne kao neki sporedni aspekt kršćanskog života, već kao njegov bitni aspekt: svi smo pozvani prolaziti putovima svijeta zajedno s našom braćom i sestrama, ispovijedati i svjedočiti svoju vjeru u Krista i postati navjestitelji njegova evanđelja. Pozivam biskupe, prezbitere, prezbitera i pastoralna vijeća, sve odgovorne osobe i skupine u Crkvi da u pastoralnim i odgojno-obrazovnim planovima i programima dadnu istaknuto mjesto misijskom vidiku, svjesni da vlastito apostolsko zauzimanje nije potpuno ako ne teži za tim da pruža svjedočanstvo za Krista pred svim narodima i nacijama. Misionarstvo nije samo neka programska dimenzija u kršćanskom životu, nego također paradigmatička dimenzija koja se tiče svih aspekata kršćanskog života.

3. Često djelo evangelizacije nailazi na prepreke, i to ne samo izvanjske, već i unutar same crkvene zajednice. Katkad u naviještanju Kristove poruke svima i pomažanju ljudima našeg doba da ga susretnu nedostaje žara, radosti, hrabrosti, nade. Još ima onih koji smatraju da naviještanje istine evanđelja predstavlja napad na slobodu. Pavao VI. u vezi s tim jasno kaže: "Sigurno da bi pogrešno bilo kada bi nešto naturali savjesti svoje braće. Ali je sasvim nešto drugo ako se toj savjesti, u punoj jasnoći i posvemašnjem poštivanju slobode izbora, ponudi evanđeoska istina i spasenje u Isusu Kristu... Daleko od toga da je to napad na vjersku slobodu: to je poštivanje te slobode" (Apost. pobud. Evangelii nuntiandi, 80). Moramo uvijek imati hrabrosti i radosti predlagati, uz uvažavanje i poštivanje drugoga, susret s Kristom, i biti blagovjesnici. Isus je došao među nas da nam pokaže put spasenja i povjerio nam je poslanje da to spasenje obznanimo svima, sve do nakraj zemlje. Često imamo priliku

vidjeti kako se nudi i ističe u prvi plan nasilje, laž, zabludu. Prijeko je potrebno da u našem dobu kroz naviještanje i svjedočenje zasja pred svima dobar život evanđelja, i to iz same Crkve. Važno je u vezi s tim ne zaboraviti temeljno načelo koje vrijedi za svakog vjerovjesnika: ne može se naviještati Krista bez Crkve. Evangelizacija nije nikada neki izolirani, pojedinačni, privatni čin, nego je uvijek crkveni. Pavao VI. je pisao da "dok neki neznatni propovjednik, kateheta ili Pastir u nekom najudaljenijem kraju propovijeda Evanđelje, okuplja svoju malu zajednicu ili podjeljuje neki sakrament, čak i osamljen on čini djelo Crkve". On to djelo "obavlja u jedinstvu s poslanjem Crkve i u njeno ime, a ne poslanjem koje bi sam sebi pripisivao ili po svom osobnom nadahnuću" (isto, 60). A to daje snagu poslanju i pomaže svakom misionaru i vjerovjesniku osjetiti da nikada nije sam, već da je dio jednog Tijela oživiljenog Duhom Svetim.

4. U našem dobu, uslijed rastuće seljivosti i lakoće komunikacije putem novih medija došlo je do miješanja narodâ i razmjene znanjâ i iskustva. U potrazi za poslom čitave se obitelji sele s jednog kontinenta na drugi; profesionalne i kulturne razmjene, turizam i slične pojave potaknuli su velika seljenja ljudi. Zbog toga je ponekad teško, čak i za župne zajednice, znati tko živi stalno a tko privremeno na pojedinom području. Nadalje, u sve većem broju tradicionalno kršćanskih krajeva povećava se broj onih koji ništa ne znaju o vjeri, koji su ravnodušni prema vjeri ili se priklanjaju drugim vjerovanjima. Nerijetko se događa da su se neki kršćani svojim načinom života udaljili od vjere, zbog čega su potrebiti "nove evangelizacije". Tome se pridodaje činjenica da radosna vijest Isusa Krista nije još uvijek doprla do velikog dijela čovječanstva. Živimo, usto, u krizi kojom su pogođena razna područja života, ne samo

ekonomija, financije, prehrambena sigurnost i okoliš, već i duboki smisao života i temeljne vrijednosti koje pokreću čovjeka. I ljudski je suživot označen napetostima i sukobima koji izazivaju nesigurnost i teškoću da se pronađe put koji vodi prema trajnom miru. U tim složenim prilikama, gdje se čini kao da su se nad obzorom sadašnjosti i budućnosti nadvili prijeteći oblaci, još je urgentnije hrabro nositi u svaku stvarnost Kristovo evanđelje, koje je navještaj nade, pomirenja, zajedništva, navještaj Božje blizine, njegova milosrđa, njegova spasenja; navještaj da je snaga Božje ljubavi kadra pobijediti tmine zla i voditi nas putom dobra. Muškarci i žene našeg doba trebaju sigurno svjetlo koje rasvjetljuje njihov put i koje jedino susret s Kristom može dati. Donesimo ovome svijetu, svojim svjedočanstvom i ljubavlju, nadu što je daje vjera! Misionarstvo Crkve nije prozelitizam, već svjedočanstvo života koje rasvjetljuje put, koje donosi nadu i ljubav. Crkva – ponavljam to još jednom – nije neka karitativna udruga, poduzeće ili nevladina organizacija, već je zajednica osoba, nadahnutih Duhom Svetim, koji su živjeli i žive čudesni susret s Isusom Kristom i žele s drugima podijeliti to iskustvo duboke radosti, poruku spasenja koju nam je Gospodin donio. Duh Sveti je taj koji vodi Crkvu na tome putu.

5. Želim sve potaknuti da postanu nositelji Kristove vijesti i na poseban način zahvalan misionarima i misionarkama, prezbiterima fidei donum, redovnicima i redovnicama i sve brojnijim vjernicima laicima koji, prihvaćajući Gospodinov poziv, napuštaju svoju zemlju da pronose evanđelje u druge krajeve i kulture. Ali želim također istaknuti kako su same mlade Crkve velikodušno uključene u slanje misionarâ Crkvama koje se nalaze u teškoćama – nerijetko su to Crkve drevnih kršćanskih korijena – donoseći tako svježinu i zanos kojim one žive vjeru

koja obnavlja život i daje nadu. Živjeti u toj univerzalnoj dimenziji, odgovarajući na Isusov nalog: “Pođite i učinite mojim učenicima sve narode” (Mt 28, 19), je bogatstvo za svaku krajevnu Crkvu, svaku zajednicu jer davati misionare i misionarke nije nikada gubitak, već dobitak. Pozivam sve one koji osjećaju taj poziv da odgovore velikodušno na glas Duha Svetoga, već prema vlastitom životnom stanju, i da se ne plaše biti velikodušni s Gospodinom. Pozivam i biskupe, redovničke obitelji, zajednice i sve kršćanske udruge da, dalekovidno i uz pažljivo razlučivanje, pružaju potporu misijskom pozivu ad gentes i pomažu Crkvama koje trebaju svećenike, redovnike i redovnice i vjernike laike, jačajući tako kršćansku zajednicu. A ta bi pozornost trebala biti prisutna također među Crkvama koje se nalaze u sastavu iste biskupske konferencije ili regije: važno je da Crkve koje su bogatije zvanjima velikodušno pomažu one koje trpe zbog pomanjkanja istih. Ujedno pozivam misionare i misionarke, napose prezbitere fidei donum i vjernike laike da s radošću žive svoju dragocjenu službu u Crkvi na koju su pozvani i da donose svoju radost i iskustvo Crkvama iz kojih dolaze, spominjući se kako Pavao i Barnaba na završetku svog prvog misijskog putovanja “pripovjediše što sve učini Bog po njima: da i poganima otvori vrata vjere” (Dj 14, 27). Oni mogu postati svojevrsno sredstvo “povratka” vjere, donoseći svježinu mladih Crkava, kako bi Crkve drevnog kršćanstva ponovno pronašle oduševljenje i radost dijeljenja vjere u jednoj razmjeni koja je uzajamno obogaćivanje u nasljedovanju Gospodina. Briga za sve Crkve, koju rimski biskup dijeli sa subračom biskupima, nalazi svoj važni izraz u radu Papinskih misijskih djela, koja imaju za cilj buditi i produbljivati misijsku svijest svakog krštenika i svake zajednice, dozivajući u svijest potrebu dublje misijske izgradnje čitavog Božjeg naroda i jačajući osjetljivost kršćanskih zajednica za

snažnije širenje evanđelja u svijetu. U mislima sam, na kraju, s kršćanima koji, u raznim dijelovima svijeta, doživljavaju teškoće u otvorenom ispovijedanju vlastite vjere i priznavanju i uživanju prava da vjeru žive dostojanstveno. To su naša braća i sestre, hrabri svjedoci – još brojniji od mučenikâ u prvim stoljećima – koji apostolskom ustrajnošću podnose razne sadašnje oblike progona. Nerijetki riskiraju također vlastiti život da ostanu vjerni Kristovu Evanđelju. Želim zajamčiti svoju molitvenu blizinu osobama, obiteljima i zajednicama koje trpe nasilje i netrpeljivost i ponavljam im Isusove utješne riječi: “ja sam pobijedio svijet!” (Iv 16, 33). Benedikt XVI. je pozvao: “Neka ‘riječ Gospodnja trči i proslavlja se’ (2 Sol 3, 1): neka ova Godina vjere uči-

ni sve čvršćim odnos s Kristom Gospodinom, jer je samo u njemu naša budućnost izvjesna i samo u njemu imamo jamstvo istinske i trajne ljubavi” (Apost. pismo Porta fidei, 15). To je ujedno i moja želja za ovogodišnji Svjetski misijski dan. Od srca blagoslivljam sve misionare i misionarke i sve one koji prate i podupiru tu temeljnu zadaću Crkve da naviješta evanđelje diljem svijeta, a da mi, služitelji evanđelja i misionari, uzmožemo doživjeti “slatku i okrepljujuću radost naviještanja” (Pavao VI., Apost. pobud. Evangelii nuntiandi, 80).

Svetkovina Duhova, Vatikan, 19. svibnja 2013.

Papa Franjo

Izvor: IKA

„Svjetlo vjere“ u Godini vjere

„Lumen fidei“ – „Svjetlo vjere“ naziv je prve enciklike pape Franje koju su 5. srpnja 2013. godine predstavili kardinal Marc Ouellet, pročelnik Kongregacije za biskupe i kardinal Gerhard Ludwig Mueller, pročelnik Kongregacije za nauk vjere zajedno s nadbiskupom Rinom Fisichellom, predsjednikom Papinskog vijeća za promicanje nove evangelizacije. No kako ističe i sam papa (br. 7), riječ je o naslijeđenoj i dopunjenoj, skoro dovršenoj enciklici, koja je trebala biti posljednja u nizu triju enciklika pape Benedikta XVI., po-

svećenih trima bogoslovnim krepovima: ljubavi, nadi i vjeri. Središnja je tema navedene enciklike, kako i sam naslov kaže, svjetlo vjere čiji je značaj potrebno iznova otkriti, jer kada se njezin plamen ugasi tada i sva ostala svjetla izgube svoju snagu. Riječ je o moćnom svjetlu vjere, koje kao takvo ne može imati izvor u čovjeku, nego u Bogu i stoga je sposobno rasvijetliti svu čovjekovu egzistenciju. Vjera rođena u susretu s Bogom živim ukazuje se kao svjetlo koje rasvjetljuje put i upravlja čovjekov hod u vremenu vodeći ga k punini zajedništva s Uskrslim, s jutarnjom zvijezdom koja nikada ne zalazi (usp. br. 1). U enciklici podijeljenoj na četiri poglavlja, papa Franjo nam prikazuje put kojim nam je krenuti i hod koji nam je slijediti ako

doista želimo iznova otkriti svjetlo vjere, u njemu pronaći odgovor na tminu i pitanja suvremenog čovjeka te ga naviještati cijelom svijetu potrebnom njegovu rasvjetljenja.

Put je to koji nas Papa poziva započeti vraćanjem na sam izvor svjetlosti vjere – susret s Riječju, slijedeći Abrahamov, Izraelov i Mojsijev put vjere. Put je to vjere koja, poput Abrahamove, započinje susretom i poslušnošću Riječi poziva i obećanja koja nas poziva izići iz vlastite zemlje, otvoriti se novomu životu te započeti novi izlazak koji nas vodi prema neočekivanoj budućnosti čineći uvijek iznova korak naprijed, jer vjera „vidi“ u onoj mjeri u kojoj hodi, u kojoj ulazi u prostor otvoren Božjom riječju (usp. br. 9). Osim puta poziva i obećanja, put je to rađanja vjere u otvaranju Božjem spasenjskom djelovanju koji nas poput Izraela želi osloboditi naše bijede. Naime, idolopoklonstvo koje se prikazuje kao suprotnost vjeri očituje svoju snažnu prisutnost i na našem putu vjere napose u onim trenutcima u kojima u središtu svoje stvarnosti stavljamo sami sebe i djelo svojih ruku, gubeći temeljni putokaz koji daje jedinstvo našoj egzistenciji. Na taj način gubeći se u mnoštvu svojih želja, hodeći od jednoga gospodara do drugoga upadamo u idolatriju koja nas ne vodi jednim, sigurnim i ciljanim putem, nego labirintom besciljnih i nesigurnih staza. Stoga vjerovati, ističe Papa, znači odvojiti se od mnoštva idola koji viču: „Uzdaj se u me!“ te se u osobnom susretu vratiti živomu Bogu (usp. br. 13). Punina kršćanske vjere ostvaruje se u susretu s Ljubavlju te u vjeri u njezinu djelotvornu moć koja je jedina sposobna preobraziti svijet i rasvijetliti vrijeme. Prvo poglavlje Papa završava spasenjskom i eklezijalnom dimenzijom vjere navodeći kako nas vjera u Krista spašava, jer u Njemu se život radikalno otvara ljubavi, a vjera nije privatni čin, individualno shvaćanje, subjektivan izbor, nego se rađa u poslušnosti te je određena da bude izgovorena i postane navještaj (br. 22).

U drugom poglavlju papa Franjo progovara o odnosu vjere i istine osuđujući pritom sve oblike totalitarizma. Vjera bez istine ne spašava, ne čini naše korake sigurnima, nego se pretvara u lijepu bajku, projekciju naših želja, sreće, u nešto što nas zadovoljava samo u onoj mjeri u kojoj se želimo zavarati. Ili se svodi na lijep osjećaj koji tješi i grije, ali koji ostaje promjenjivi subjekt naše duše nesposoban pružiti trajan životni hod (br. 24). Stoga je, tvrdi Papa, zbog krize istine u kojoj živimo, danas više nego ikada, potrebno podsjetiti na vezu između vjere, istine i ljubavi. Istina ljubavi oslobođena od zatvaranja pojedinca može postati dio zajedničkog dobra koja se pritom ne nameće nasiljem i ne pritišće pojedinca. Sasvim je jasno, zaključuje papa Franjo, kako vjera nije beskompromisna, nego raste u suživotu koji poštuje drugoga, a vjernik nije arogantan, nego, naprotiv, istina ga čini poniznim. Upravo zato mogući je dijalog između vjere i razuma, jer vjera budi osjećaj kritičnosti te proširuje obzore razuma. Stoga i nevjernici koji Boga traže iskrena srca mogu ga pronaći, jer tko krene putem otvaranja ljubavi, traženja svjetla usred tame i prakticiranja dobra i ne znajući već živi na putu prema vjeri približavajući se Bogu (usp. br. 35). Svjetlo vjere rođeno u susretu s Bogom te u istini ljubavi oslobođeno zatvorenosti dar je u službi drugima, jer tko se otvorio Božjoj ljubavi, tko je poslušao njegov glas i primio njegovo svjetlo, ne može ga zadržati samo za sebe. Naprotiv, kako navodi Papa, vjera koja je gledanje i slušanje prenosi se riječju i svjetlom. I Isusovo svjetlo koje sjaji na licima kršćana prenosi se dodirima s osobe na osobu, s jednog naraštaja na drugo, kao što se jedan plamen pali drugim. Na taj način kršćani u svojem siromaštvu siju plodno sjeme koje postaje veliko stablo sposobno ispuniti svijet plodovima (br. 37). Međutim, vjera nije samo individualan izbor koji se događa u vjernikovoj nutrini, niti je izoliran odnos između vjernikova „ja“ i Božjega „Ti“, nego se po svojoj naravi otvara za „mi“ koje se

uvijek događa unutar zajednice Crkve. Stoga papa Franjo navodi četiri temeljna elementa koja sažimlju sjećanje koje Crkva prenosi: ispovijest vjere, slavljenje sakramenata (napose krštenja i euharistije), Dekalog i molitva.

U posljednjem poglavlju Papa nam prikazuje posljednju etapu puta traženja svjetla vjere koji završava izgradnjom dobra zajednice, jer vjera koja se rađa iz Božje ljubavi stavlja se u službu pravednosti, prava i mira. Stoga nas vjera ne udaljava od svijeta. Dapače, ako je uklo-nimo iz svojih gradova, izgubit ćemo međusobno povjerenje te ćemo ostati zajedno jedino iz straha i interesa. Vjera je zajedničko dobro, ističe Papa, koje ne prosvjetljuje samo unutraš-nost Crkve nego služi jednodušnoj izgradnji onostranog vječnog grada, pomaže nam izgradi-ti naša društva tako da hodimo prema budućnosti nade. Vjera nije utočište za obeshrabrene ljude, nego proširenje života. Nadalje, navodi Papa, vjera nije svjetlost koja raspršuje sve naše tmine, nego svjetiljka koja upravlja našim koracima i to nam je dovoljno. Čovjeku koji trpi Bog ne daje razlog koji sve objašnjava, ali mu daje odgovor u svojoj prisutnosti. Trpljenje nas podsjeća kako je služenje vjere općem dobru uvijek služenje nade koje gleda naprijed znajući kako samo u Bogu, u budućnosti koja dolazi od Isusa uskrsna možemo izgraditi čvrste i trajne temelje našem društvu. U jedinstvu s vjerom i ljubavlju nada nas usmjerava u sigurnu budućnost koja nas postavlja u sasvim drugačiju perspektivu od onih iluzornih prijedloga idola u svijetu dajući nam novi polet i novu snagu u svakodnevnom životu, zaključuje papa Franjo upućujući vjernicima apel nade: „Ne dopustimo da nam ukradu nadu, ne dopustimo da je rješenja i neposredni prijedlozi koji nam priječe put učine uzaludnom i zaustave nas u našem hodu“ (br. 57). Svoju prvu encikliku Papa završava molitvom Mariji, savršenoj ikoni vjere, moleći je da nas nauči gledati Isusovim očima.

s. Silvana Fužinato

Katehetske večeri

Prigodom proglašenja Godine vjere, se-stre Presv. Srca Isusova organizirale su u Kući matici na Drenovi (Rijeka) Katehetske večeri za mlade i odrasle. Prvi susret održan je 29. listopada 2012. godine. Tom prigodom, voditeljica večeri s. Marijana Mohorić predstavila je okupljenima tu ponudu kao svojevrstan odgovor na potrebu „da se u Crkvi obnovi zanos vjere“, kako je to u apostolskom pismu „Porta fidei“ istaknuo papa Benedikt XVI. Poučeni primjerom apostolskog poleta i primjerom prve kršćanske zajednice koja je u praktično bezizglednoj situaciji uspjela, ujedinjena oko Isusa i u sebi, naviještanjem i osobnim svjedočenjem proširiti Radosnu vijest spasenja, upustili smo se i mi laici u

avanturu iskustva vjere u zajednici vjerni-ka vođeni mišlju da je to jedan od najboljih načina zauzimanja za vlastitu kršćansku formaciju kako bi u našim životnim kontekstima mogli odgovoriti izazovima. Tijekom devetnaest katehetskih večeri susreli smo se s različitim temama od kojih spominjemo samo neke: *Što je vjera i kako vjerovati?; Putovi spoznaje Boga; Postupnost Božje objave; Stvarnost i učinak istočnoga grijeha; Objava Boga u Isusu iz Nazareta; Otajstva Isusova života; Povijest spasenja i moj odgovor vjere; Ljubav - Smisao života; Postati sudionikom djela spasenja*, itd.

Naši susreti nisu uvijek imali isti tijek i način odvijanja. Nekada smo započinjali

porukom vjere, nekada od naših iskustava, problema, pitanja, nejasnoća, ali u svakom susretu razgovorom smo nastojali doći do zaključka koji bi našim životima približio Radosnu vijest spasenja i temeljne istine naše vjere u jednom novom svjetlu, razumljivijem i oslobađajućem. Pojedine večeri bile su posvećene radu s biblijskim tekstovima i razgovorima o tekstu, o Papinim katehezama, odlomcima iz Katekizma Katoličke Crkve, filmovima o životu Isusa Krista, a upoznali smo se i sa životom i karizmom utemeljiteljice Družbe sestara Presvetog Srca Isusova, Majkom M. Krucifiksom Kozulić. Nakon svake večeri odlazili smo kući i s ponekim zadatkom i materijalom za osobni rad te se tako trudili i sami dublje pronicati u otajstva naše vjere promišljanjem, meditacijom, molitvom, djelima ljubavi i sl. Uvijek iznova bili smo poticani provjeravati odgovara li doista naša argumentacija u razgovorima o aktualnim temama i dilemama nauku Katoličke Crkve te gdje i kako je uz onaj temeljni „skok vjere“ moguće tražiti odgovore na životna pitanja. Na tom putu, koji je uglavnom pratio liturgijsku godinu, susrete je osmišljavala s. Marijana, a u dva susreta kad je bila spriječena s nama je provela katehetsku večer s. Marija Žderić. Nekoliko sudionika samostalno je pripremio i vodilo susrete. Na taj način steklo se jedno dragocjeno iskustvo, jer se

prešlo iz pasivne uloge slušatelja u aktivnu ulogu proučavatelja, svjedoka i prenositelja vjere Crkve. Uz opisana događanja za polaznike katehetskih večeri, a i sve koji su htjeli sudjelovati, organizirane su dvije duhovne obnove, u došašću i korizmi. Isto tako polaznici su imali susret s misionarom, vlč. Antunom Štefanom, nacionalnim ravnateljem Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj. Posebna katehetska večer bila je ona posljednja, u kojoj su sudjelovale i sestre iz zajednice na Drenovi. Vrhunac ovih večeri bila je naša posveta Presvetom Srcu Isusovu na samu svetkovinu Družbe u kapeli Kuće matice.

Razmišljajući o iskustvu kojeg smo stekli na katehetskim večerima, može se slobodno reći da je to jedno novo iskustvo, kojim je naša vjera učvršćena i obogaćena. Kao vjernici laici uz redovno prakticiranje vjerskih obveza, priznajemo da se isto do sada kod većine svodilo na pasivno, tradicionalno ponašanje u poznatom okruženju, ali bez aktivnog dubljeg spoznanja i propitivanja svoje vjere ili nastojanja da je prenesemo i onima koji su možda drugačijih uvjerenja. Kada se nađemo u situaciji da aktivno i argumentirano iznosimo svoje stavove o našoj vjeri, da djelujemo izvan vjerničke zajednice, bez ovakvih susreta, nedostaje dovoljno dobrih i uvjerljivih argumenata. Stoga se u svakodnevnom okruženju nalazimo počesto u

podređenom položaju u odnosu na duh nevjere koji agresivno nadire. Zajednici sestara Presvetog Srca Isusova na Drenovi zahvaljujemo i molimo da nastave s ovom vrstom apostolskog djelovanja. Ojačani u vjeri spremni smo s vama aktivno djelovati u zajednici i izvan nje. Mi se moramo i želimo oblikovati prema uzoru koji nam je dao Isus u svojoj lju-

bavi. Treba imati snage vidjeti sebe u istini, ne bježati od svoje stvarnosti. Sebe možemo prihvatiti kakvi jesmo samo ako pronademo smisao svog života izvan sebe: *u ljubavi prema Bogu i u bližnjemu*, u čemu nam svima ostaje primjer djelotvorne vjere vaša i naša Majka Krucifiksa.

Milva Plišić i Josip Milardović

Vjerovati znači živjeti

Otvarajući Godinu vjere papa Benedikt XVI. pozvao nas je na otkrivanje puta vjere koji smo započeli otvaranjem vrata svojeg srca i iskorakom u pustinju svojeg života kako bismo u njoj iznova pronšli Izvor vode žive. No put otkrivanja vjere ujedno je i put otkrivanja njezina značenja. Što znači vjerovati? Pitanje je koje nas poziva učiniti još jedan korak naprijed te, poput Izraela, krenuti zajedno s Bogom pustinjom svojeg srca u kojemu će nas On poučiti što doista znači vjerovati. Stoga je ovo naše razmišljanje jedna stepenica više ne samo prema osobnom susretu s Bogom nego, štoviše, i prema osobnom susretu s čovjekom vjere koji živi u nama.

Razmišljajući o tome što je vjera i što, uopće, znači vjerovati lako ćemo ustvrditi kako je vjera i u našem ljudsko-kršćanskom životu postala „privatna stvar“, nešto što se tiče samo nas i četiri zida unutar kojih boravimo, iako mi, govoreći o sadržaju vjere, redovito mislimo na vjerske istine i crkvene dogme. Međutim, više negoli vjerom prihvaćati

vjerske istine sažete u Vjerovanju, vjerovati znači, prije svega, živjeti! Iskustvo je to Izraela koji je nakon izlaska iz Egipta u sklapanju Saveza s Bogom i četrdesetogodišnjeg hoda pustinjom spoznao što znači vjerovati. Slijedeći tako Izrael na njegovu putu vjere uočavamo njezine dvije temeljne karakteristike: Božju i čovjekovu vjernost. Naime, od mnoštva hebrejskih pojmova o vjeri koji svjedoče o složenosti duhovnog stava čovjeka vjernika, „aman“ i „batah“ dva su najznačajnija glagola koja sadrže dvije prethodno navedene značajke. Tako je „aman“ označavao čvrstinu i sigurnost, dok je „batah“ imao značenje sigurnosti i pouzdanja.

„Ti onda nastavi i reci pred Gospodinom, Bogom svojim: ‘Moj je otac bio aramejski lutalac koji je s malo čeljadi sišao u Egipat da se skloni. Ali je ondje postao velikim, brojnim i moćnim narodom. Egipćani su s nama postupali loše; tlačili su nas i nametnuli nam teško ropstvo. Vapili smo Gospodinu, Bogu otaca svojih. Gospodin je čuo vapaj naš; vidje naš jad, našu nevolju i našu muku. Iz

Egipta nas izvede Gospodin moćnom rukom i ispruženom mišicom, velikom strahotom, znakovima i čudesima. I dovede nas na ovo mjesto i dade nam ovu zemlju, zemlju kojom teče med i mlijeko. I sad, evo, donosim prvine plodova sa tla što si mi ga, Gospodine, dao.' Stavi ih pred Gospodina, Boga svoga, i pred Gospodinom, Bogom svojim, duboko se nakloni.' Ulomak je iz Knjige Ponovljenog zakona (26, 5-10) koji možemo nazvati ispoviješću vjere Izraela temeljenoj na osobnom iskustvu Božje vjernosti. Hodajući pustinjom gladujući i žeđajući, u strahu i nesigurnosti, Izrael je upoznao Boga života, ljubavi i vjernosti. Boga koji vjeran svojim obećanjima i Savezu brine za svoj narod, hrani ga vodom i manom u pustinji, štiti ga od neprijatelja i vodi ga sigurnim putem k zemlji obećanja. Stoga su djela koja je Bog činio za svoj narod bila svjedočanstvo i znak njegove vjernosti. Tako je Bog posvjedočio svoju vjernost Savezu i obećanju danu Abrahamu koje je bilo utemeljeno na Božjoj vjernosti. O čemu, bez sumnje, svjedoči i sâm čin sklapanja Saveza u kojemu je Bog, za vrijeme Abrahamova sna, prošao između polovica životinja, što su prema ondašnjem uobičajenom činu sklapanja Saveza trebala učiniti oba saveznika, zazivajući tako na sebe smrtnu sudbinu raspolovljenih životinja u slučaju nevjernosti Savezu. Međutim, na svojem putu vjere Izrael je bio pozvan ne samo vjerovati Bogu života, ljubavi i vjernosti nego je u svojem svakodnevnom životu bio pozvan živjeti i svjedočiti svoju vjeru, odnosno, svoju vjernost.

Vjera u Prvom zavjetu nije predstavljala, prije svega, čovjekove vrline, nego je bila izraz njegova osobnog odnosa s Bogom i znak Božje vjernosti koja je bila čvrsti temelj čovjekove vjernosti Božjoj riječi. Stoga je, vjerovati u Boga, značilo imati povjerenja u njega i u svakoj životnoj situaciji pouzdati se jedino u Boga koji ga nikada nije ostavio samog. Za razliku od Boga koji zauvijek ostaje vjeran svojim obećanjima, Izraelov

put vjere obilježen je neprestanim usponima i padovima, koracima unaprijed i unatrag te brojnim nevjerama Bogu i Savezu. Stoga, mogli bismo ga definirati kao put neprestanog slušanja, traženja, izvršavanja i povratka. Naime, vjerovati Bogu značilo je slušati ga. Dakako, ne radi se o nezainteresiranom, površnom ili prisilnom slušanju u kojemu bi riječ drugoga „ušla na jedno uho, a na drugo izišla“, nego o slušanju koje je prožimalo cijelo čovjekovo biće, o slušanju koje je drugoga učinilo dijelom samoga sebe i u čijem je srcu riječ drugoga pronašla svoj dom. Na svojem putu vjere Izrael je slušao Boga i naviještenu mu riječ utjelovio u svojem srcu, ali je često bio i narod tvrde šije i kamena srca koji je uvijek iznova morao kretati na put traženja Boga kako bi iznova uspostavio s njim odnos ljubavi i života. Nadalje, na svojem putu vjere bio je pozvan izvršavati Božje zapovijedi koje su bile znak njegove vjere Božjoj riječi i vjernosti Bogu Saveza. Međutim, njegov će put, nerijetko, biti obilježen nevjerom, lutanjima i služenjima lažnim bogovima koji će ga vratiti k sebi i k Bogu te spoznaji svoje i Božje istine. Sjećajući se čudesnih djela Božje ljubavi i vjerujući u Božja obećanja, Izrael se uvijek iznova vraćao svojem Izvoru u kojemu je nakon besciljnih lutanja labirintima života iznova pronašao život.

Poput Izraela i naš je put vjere obilježen vjernošću i nevjernošću, poslušom i neposlušom, gubljenjem i traženjem, prijestupom i izvršavanjem, odlaskom i povratkom, na kojima vjerovati ne znači samo razumski prihvatiti objavljenu nam istinu, nego je utjeloviti, u njoj i po njoj živjeti te je riječju i djelom svjedočiti. Stoga je Godina vjere prigoda da se, poput Izraela, iznova prisjetimo svoje prve „zaručničke“ ljubavi, vremena kada smo slušali Božju riječ, slijedili njegov glas i živjeli! Ujedno je prigoda da se prisjetimo i svih svojih lutanja, traženja lažnih bogova, življenja ne njegove, nego svoje ili nečije druge riječi, ušima draže i srcu prihvatljivi-

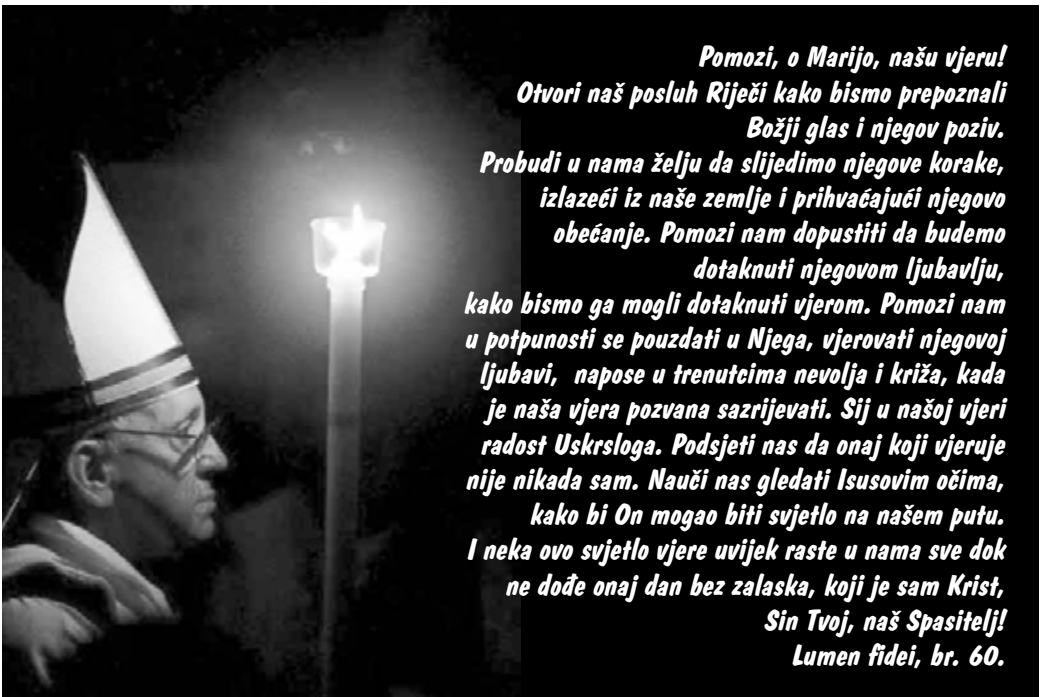

je, osobito trenutaka u kojima nismo slijedili njegove zapovijedi misleći kako nas sputavaju u našoj slobodi i priječe nam živjeti puninu života. Poput Izraela, ne bojmo se u ovoj Godini vjere vratiti k svojem Izvoru i u njemu iznova otkriti izvor žive vode te iznova živjeti. Krenimo svojim putem povratka Onomu koji jedini i zauvijek ostaje vjeran svojim obećanjima i koji će nas iznova zagrliti, progovoriti našem srcu i povesti novim putem života. Vjeru koju ustima ispovijedamo, živimo i radosno svjedočimo, ne samo unutar svojega srca ili svojega doma nego na svim putovima ovoga svijeta na kojima i čovjek-vjernik današnjice luta, ustaje i pada, gubi se i traži put života, neka bude vjera koju smo u sakramentu krštenja primili i to ne samo zapisanu na krsnome listu nego životom, riječima i djelima ispisanu u svojem srcu. Neka naš hod vjere na pijesku naše pustinje ostavi tragove i ispiše znakove kako bi svako ljudsko srce slijedeći ih pronašlo svoj put vjere,

vjernosti i života. Neka naš život bude život vidljive, opipljive i žive vjere koja će k Bogu ljubavi i života voditi ne samo nas same nego i sve one koji zajedno s nama hode pustinjama ovoga svijeta tražeći Izvor žive vode.

Poput Majke Krucifikse budimo žene duboke, jednostavne i gorljive vjere koje će u pustinji čovjekova srca riječju posijati, ljubavlju zaliti i vlastitim životom ojačati maleno sjeme vjere. Ne bojmo se živjeti i u vlastitim nevjernostima i padovima svjedočiti ljubav i vjernost Boga na križu raspeta koji zauvijek ostaje vjeran svojim obećanjima! Vjerujući u snagu Ljubavi, pođimo ususret bratu i sestri, napose izgubljenima, osamljenima, nevjernima, palima, izranjenima, očajnima i grešnicima te ih povedimo putem traženja, slušanja i povratka riječi, vjerujući u Boga ljubavi i u čovjeka u ljubavi i za ljubav stvorena.

s. Silvana Fužinato

***Pomozi, o Marijo, našu vjeru!
Otvori naš posluš Riječi kako bismo prepoznali
Božji glas i njegov poziv.
Probudi u nama želju da slijedimo njegove korake,
izlazeći iz naše zemlje i prihvaćajući njegovo
obećanje. Pomozi nam dopustiti da budemo
dotaknuti njegovom ljubavlju,
kako bismo ga mogli dotaknuti vjerom. Pomozi nam
u potpunosti se pouzdati u Njega, vjerovati njegovoj
ljubavi, napose u trenutcima nevolja i križa, kada
je naša vjera pozvana sazrijevati. Sij u našoj vjeri
radost Uskrsloga. Podsjeti nas da onaj koji vjeruje
nije nikada sam. Nauči nas gledati Isusovim očima,
kako bi On mogao biti svjetlo na našem putu.
I neka ovo svjetlo vjere uvijek raste u nama sve dok
ne dođe onaj dan bez zalaska, koji je sam Krist,
Sin Tvoj, naš Spasitelj!
Lumen fidei, br. 60.***

Pismo duhovnim kćerima službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić

Drage duhovne kćeri službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić!

1. Nakon dugih priprema i dobivene dozvole od Kongregacije za kauze svetih, odlučili smo, s Božjom pomoći, otvoriti biskupijski proces za proglašenje blaženom Majke Marije Krucifikse Kozulić, vaše utemeljiteljice koja je umrla na glasu svetosti. Svečani čin otvorenja dogodit će se 20. listopada ove godine u našoj katedrali u sklopu redovne nedjeljne svete mise u 11,00 sati. Pozivam vas sve, drage sestre, da uporno i usrdno molite za dobar početak, ničim ometan tijekom i, ako je Božja volja, uspješan završetak procesa.

2. Ovom kanonskom procesu raduju se s vama i vaše duhovne sestre Figlie del Sacro Cuore koje žive u nadbiskupiji Arezzo, kao i tamošnji Nadbiskup. Službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić pripadala je hrvatskom i talijanskom narodu. Ona je u svojoj osobi povezala i ujedinila ta dva susjedna kršćanska naroda. Ali, kao učenica Isusa Krista koji je svojom ljubavlju zagrljao sve ljude i tako izišao izvan okvira koji mu je zadavala pripadnost njegovu židovskom narodu, i Majka Marija Krucifiksa Kozulić svojom je ljubavlju nadišla slične okvire. Upravo se zbog toga kaže da sveci pripadaju cijeloj Crkvi, sastavljenoj od ljudi različitih rasa, jezika i kultura, ali koji su svi ujedinjeni ispovijedanjem jedne vjere u Isusa Krista i življenjem njegove ljubavi prema svima.

3. Iz toga proizlazi i prvi zadatak svih vas koje zajednički dijelite njezinu karizmu, naime, da usporedno s odvijanjem i napredovanjem procesa za beatifikaciju vaše utemeljiteljice Marije Krucifikse Kozulić i vi same napredujete u prevladavanju svega onoga što vas, baštinice njezine karizme, međusob-

no dijeli i opterećuje te tako zatvara u okvire koji, zbog svoje uskoće, nisu prikladni za sveobuhvatnu Kristovu ljubav. Budete li doista, duhovno proživljavale i molitveno pratile ovaj proces, vaše će se srce, po zagovoru i primjeru vaše Utemeljiteljice, proširiti i osposobiti za ljubav ne samo prema članicama vaše, nego i one druge zajednice koja živi istu karizmu kao i vi, ali i prema svakom čovjeku i svim ljudima, bez obzira na nacionalnost, rasu, jezik i sl.

4. Sveci su se ugledali u Isusa Krista i njega su nastojali nasljedovati, njega, koji je, kako je rekao sv. Pavao, srušio sve pregrade i uništio sve podjele i neprijateljstva među ljudima, tako da „nema uistinu razlike između Židova i Grka jer jedan je Gospodin svijuu,

bogat prema svima koji ga prizivlju“ (Rim 10, 12). Još i više, jer nisu između ljudi i naroda prevladane u Kristu samo razlike nego i sve drugo što ih razdvaja, uključujući i neprijateljstva. Zbog toga, ako nasljedujemo Krista, u njemu postizemo ne samo mir koji nam svijet ne može dati, nego postajemo, ujedno, novi ljudi, „novi čovjek u Kristu“, sazdan od onih koji su prije bili razdvojeni i daleki (usp. Ef 2, 14).

5. Kad je riječ o vašoj Majci Mariji Krucifiksi Kozulić, treba posebno naglasiti da ona, zapravo, pripada samo jednoj kategoriji ljudi. To su siromašni i nemoćni, napuštena i zapuštena djeca, siromasi raznih potreba, bolesnici i starci o kojima nitko ne brine, ljudi na rubu društva. To je ono mnoštvo koje se oko Isusa okupljalo prepoznajući u njemu svoga prijatelja i spasitelja. Znamo da bolest, nemoć, siromaštvo nemaju ni nacionalni ni kulturni predznak, u smislu da bi njima bili obilježeni i zahvaćeni samo pripadnici nekog naroda ili nacije, kulture ili jezika. Toj univerzalnoj „naciji“, tom „narodu“ lišenom svakog drugog obilježja, osim materijalne i duhovne bijede, bolesti i svakojake zapuštenosti, željela je pripadati vaša utemeljiteljica Majka Marija Krucifiksa Kozulić. Po uzoru na svoga jedinog Učitelja, to je bio njezin životni izbor kojem je ostala vjerna do kraja svoga života.

6. Sv. Pavao je Korinćane pozivao: „Nasljedovatelji moji budite, kao što sam i ja Kristov“ (1 Kor 11, 1). Svaki nam svetac na ovaj ili onaj način, neki izričito riječima, neki primjerom svoga života, upućuje sličan poziv. To čini i vaša Majka Marija Krucifiksa Kozulić, svojom pisanom ostavštinom, ali još više djelom koje je pokrenula, i vama, njezinim duhovnim kćerima, u baštinu ostavila. Poziva vas, svoje kćeri, ali i sve koji žele poput nje, slijedeći Isusa Krista, ići u susret svakom slabom i nemoćnom čovjeku. Ustanove koje u našem gradu nose njezino ime (Ženski učenički dom Marije Krucifikse Kozulić i Ustanova za palijativnu zdravstvenu skrb - Hospicij „Marija Kozulić“, kao i ulica nazvana po njoj), svjedoče da ste vi, njezine kćeri, ali i mnoge druge osobe u našoj sredini spremne i voljne odgovoriti na njezin poziv i nasljedovati je, kao što je ona nasljedovala Krista. Neka bi radom na procesu njezine beatifikacije, koji će njezin svetački lik i djelo bolje osvijetliti, ta spremnost u svima u svakom pogledu porasla! Vjerujem da će nam ona to izmoliti pred prijestoljem onoga kojeg je susretala u svakom bolesnom i nemoćnom čovjeku, pristupajući mu u duhu ljubavi Presvetog Srca Isusova.

mons. dr. Ivan Devčić, riječki nadbiskup

U zajedništvu je snaga!

Službenica Božja
Marija Krucifiksa Kozulić

Titraji jedne posvećene duše

Danas nije nimalo zahvalno govoriti ili pisati o ljubavi. Svi se pozivamo na ljubav i toleranciju u odnosima, ali smo svjedoci kako sve više osjećamo i doživljavamo u društvu, obitelji i našim redovničkim zajednicama poimanje one osnovne empatije koja je temelj skladnom zajedničkom životu. Nema smisla tužiti se na druge. Jedini ispravan put je krenuti od sebe i u svom srcu izgrađivati krepost ljubavi koja svoj izvor ima u Srcu Božjega Sina. Majka Krucifiksa poziva nas da pođemo u „školu“ ljubavi. U toj školi jedini Učitelj je Isus koji nas riječju i djelom uči što i kakva je prava ljubav.

Na posljednjoj večeri Isus je rekao: „Ljubite jedni druge; kao što sam ja ljubio vas tako i vi ljubite jedni druge“ (Iv 13, 34). Bez puno riječi jasno nam je pokazao kako i koliko ljubiti. U toj zapovijedi ispunjene su sve zapovijedi i propisi Starog zavjeta i još više. U toj zapovijedi nalazi se savršenstvo međusobne ljubavi, jer nitko ne može više i savršenije ljubiti osim same Ljubavi – Boga! Sv. Ivan svjedoči „Bog je ljubav“ (1 Iv 4, 16). Isusovi učenici tijekom tri godine slušali su njegove riječi i često bili iznenađeni i zbunjeni, jer nisu razumjeli bit njegova nauka. Isus je bio strpljiv i pun taktike. Bio je svjestan da ne mogu sve shvatiti. Zato im je obećao Duha Svetoga koji će ih „poučavati o svemu“ (Iv 14, 26). Ipak Isusova smrt na križu mnogima je otvorila oči i srce za ljubav koja se poput bujice izlila na njih i preplavila ih uvjerenjem da ih Isusova krv čisti od svega što nije ljubav. Ta Ljubav u krštenju očistila je i svakoga od nas od svega što nije Božje, ali nas ta Ljubav ne prestaje čistiti. Ona nas snaži u životnim teškoćama. Tom sebedarnom Ljubavlju hranimo se i pijemo u svakoj Euharistiji kada nam sama Ljubav govori: „Uzmite i jedite! Ovo je tijelo moje! Pijte iz nje svi!“ (Mt 26, 26-27). Isus nas poziva da uđemo u dijalog s njim ne samo u slušanju njegove riječi nego svojim životom koji je obojan, prožet njegovom ljubavlju.

Sv. Ignacije Loyolski u knjižici „Duhovne vježbe“ u Meditaciji o ljubavi - „Razmatranje kako da postignemo ljubav“ - navodi: „Ljubav se sastoji u obostranom priopćavanju, tj. da ljubitelj daje i dijeli s ljubljenim ono što ima ili od onog što ima ili što može; a tako opet i ljubljeni ljubitelju“ (*Duhovne vježbe*, br. 231). Poziv je to svima nama da svu svoju ljubav, čitavo svoje srce, darujemo našem ljubljenome Isusu, a On će nam i opet dati svoje Srce u kojem se nalazi „sve blago mudrosti i znanja“. To Srce kadro je promijeniti naše sebično srce u srce koje će biti sposobno ljubiti onako kako nas Bog ljubi. Mnogi sveci iskusili su već na ovoj zemlji blagodati i ljepotu Božje ljubavi. Nema veće sreće i ljepote nego spoznati i doživjeti da smo ljubljeni od Boga izvora svake ljubavi. Po tom iskustvu i sami postajemo ljubav za druge. Sve je to dar Božje ljubavi o kojoj svjedoči sv. Pavao: „Ljubio me i predao samoga sebe za mene“ (Gal 2, 20).

Sl. Božja Marija Krucifiksa Kozulić svojim životom posvjedočila je kako nas samo „škola“ ljubavi može učiniti sličnima Srcu koje je „ognjište ljubavi“ kako molimo u Litanijama Presvećenog Srca Isusova.

„O ljubavi istinska školo,
uzmi moje, a daj mi
svoje srce.“

Službenica Božja Marija
Krucifiksa Kozulić

s. Nives Stubičar, vrhovna glavarica

Putovima Majke Marije Krucifikse

Već na prvim stranicama Biblije čitamo kako čovjek nije stvoren da bi bio sam. On je socijalno, društveno biće, biće zajednice. Čovjek je i vječni putnik. Ako život promatramo kao put, što on i jest, vidimo da čovjek uvijek putuje, traži smisao života i otkriva nove vidike. Time što putuje pokazuje da je živ, da ima svoj početak i svoj kraj na ovome svijetu. Osim ove dvije važne odrednice svakoga čovjeka, a to su život i zajedništvo, čovjek je i biće koje stvara, radi. Rad ostvaruje i ispunja čovjeka.

Naša Majka Utemeljiteljica je žena koja je svoj život posvetila radu i molitvi, živeći u zajednici i za zajednicu, ali i svjesna svoje prolaznosti, svjesna da je njezin život put prema vječnosti. U spomen na njezin život i djelo, tridesetak sestara Presvetoga Srca Isusova, 1. svibnja, na blagdan sv. Josipa Radnika, krenule su na zajedničko putovanje pod nazivom „Putovima Majke Marije Krucifikse“. Posjetile smo jedan od naših najljepših otoka, Lošinj, s kojeg potječe obitelj Kozulić. Krenule smo autobusom u ranim jutarnjim satima. Nakon molitve časoslova, dobrodošlicu nam je zaželjela vrhovna glavarica s. Nives Stubičar, a zatim nam je s. Dobroslava Mlakić, kao vodič ovoga putovanja, govorila o obitelji Kozulić i mnogim drugim zanimljivostima otoka Lošinja.

Otac Majke Krucifikse, Ivan Matej Kozulić, rodio se 15. listopada 1818. godine u Malom Lošinj u kao najstariji sin u bogatoj brodovlasničkoj obitelji. Oženio se Katarinom Supranić iz Velog Lošinja i iz toga braka potječe Marija Nikolina Kozulić. Uz mnoštvo novih i zanimljivih informacija koje smo saznale, bilo je i pjesme i šale pa nam je put do trajekta brzo prošao. Vožnja trajektom pružila nam je priliku vidjeti mnoge otočiće i uvale, ali i razgovarati te razmišljati o putovanju. U Malom Lošinj dočekao nas je župnik vlč. Ivan Brnić. Nakon sv. mise u župnoj crkvi Rođenja BDM, župnik nam je ukratko ispričao povijest mjesta i crkve. Zatim smo se uputile do zavjetne crkvice Navještenja Marijina, koja se nalazi na samoj obali. Nekada su s toga mjesta Lošinjanke pozdravljale svoje muževe koji su brodovima plovili diljem svijeta.

Nakon šetnje po prekrasnoj borovoj šumi i ručka, posjetile smo rodnu kuću Ivana Mateja Kozulića, oca naše Utemeljiteljice. Današnji vlasnici su nas lijepo primili i pokazali nam dijelove kuće koji su još uvijek nepromijenjeni te svjedoče o načinu života obitelji Kozulić. U prizemlju se nalazi kapelica koja danas ne služi svojoj svrsi. Obitelj Kozulić bila je vjernička obitelj u kojoj se redovito molilo. Roditelji Majke Krucifikse bili su trećoredci, također i njihova djeca. U kući postoje još neki detalji, uz ostalo kamin i bogato oslikani dijelovi stropa, koji svjedoče da je obitelj Kozulić bila imućna ple-

mička obitelj. Nakon obilaska groblja sv. Martina i grobnice obitelji Kozulić u kojoj su pokopani rođaci Majke Utemeljiteljice, posjetile smo Veli Lošinj, rodno mjesto Katarine Kozulić, majke naše Utemeljiteljice. Posjetile smo i razgledale crkvu sv. Antuna Opata u kojoj se nalaze mnogi vrijedni predmeti koje su darovali pomorci kao znak zahvale za sretna putovanja morima. Poslije ovako lijepog i ispunjenog dana na povratku smo razmišljale o svemu što smo tijekom dana vidjele i čule. Ovo putovanje svima će nam ostati u sjećanju kao dan zajedništva. Detalji o životu roditelja službenice Božje Majke Marije Krucifikse omogućili su nam, na neki način, pogled u povijest, a time i u njezin život. Uz to, ne manje važno, upoznavale smo se međusobno, dijelile iskustva i doživljaje.

s. Martina Vlahović

Riječka Majka - Marija Krucifiksa Kozulić

Suradnjom Medicinske škole u Rijeci (sudjelovali su učenici I-2, II-3 i II-4 razreda) i Ženskoga učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić te Postulature službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, odazvali smo se njihovu pozivu za što boljim poznavanjem i među učenicima ove znamenite Riječanke. Tim više što je 16. siječnja 2013. iz Vatikana stiglo odobrenje za pokretanje kauze za beatifikaciju te vrle Službenice Božje. Tako je za Rijeku, uz slugu Božjega fra Antu Tomičića, kapucina, poznatijeg kao „dobra duša grada“, sasvim izvjesna buduća blaženica. Kako je prošle godine najavila prof. Dunja Frković, cilj projekta je upoznavanje učenika s likom i djelom Majke Marije Krucifikse te lokacija u našem gradu gdje je djelovala u karitativno-socijalnom i odgojnom-obrazovnom radu sa siromašnim djevojčicama. Ostavila je neizbrisiv trag u našem gradu i široj okolini, jer je bila prava majka brojne siročadi. Stoga su je za života svi zvali Majkom. Poznata je po rečenici koja je i geslo učeničkoga Doma: „Nema uzvišenijeg posla od odgoja mladeži“.

Rodna kuća Marije Krucifikse Kozulić na Pećinama

Kako bismo bolje razumjeli koliko je za naš grad, odnosno u ono vrijeme za Sušak, važna obitelj Kozulić, odlučili smo obitelj smjestiti u povijesni kontekst. Poznato

je da su oni na indirektan način zaslužni za ime mjesta Pećine zbog djelatnosti kojom su se bavili. Stoga na Pećine krećemo s Delte. Nakon prokopa novog korita Rječine, 1855. godine ostao je između Mrtvoga kanala i novoga korita prostor trokutasta oblika koji je, zbog sličnosti s grčkim slovom Delta, dobio taj naziv. Zapadna strana zove se Mrtvi kanal, a istočna strana istodobno se nasipala stvarajući novu površinu, Brajdicu. Ime je ostalo kao sjećanje na bivše vlasnike, trsatske fratre, koji su tu imali vinograde. Nakon potpisivanja Rimskoga ugovora, tzv. Sporazuma o Rijeci u siječnju 1924. godine, između Kraljevine Italije i Kraljevine SHS, riječka luka pripala je Italiji, a sušačka luka Baross Kraljevini SHS, kasnije Kraljevini Jugoslaviji. Luka je djelovala samostalno sedamnaest godina. Danas, zbog nove zaobilaznice koja prolazi tim dijelom i ispod naselja, sve zovemo Pećinama.

Dolazimo pred rezidenciju „Palazzin“ industrijalca Jurja Ružića, a na mjestu gdje stojimo nekoliko desetaka metara ispod nas bilo je prvo privatno kupalište nastalo 1880. godine ispod rezidencije. Palača se u tom trenutku nalazila na samoj morskoj obali. U toj kući rodio se i naš poznati dirigent Lovro pl. Matačić. Nažalost, već početkom 20. stoljeća teren je nasipan za potrebe mađarskih željeznica. Nekada cestom Dorotejom kreće-

mo po elitnome dijelu grada gdje su u svojim vilama živjele poznate i bogate obitelji Sušaka, pokretači društvenoga i građanskoga života. Među najvažnijima su bile tri vile obitelji Kozulić, poznatih brodovlasnika s Malog Lošinja. Marija Kozulić rodila se 20. rujna 1852. godine i bila je jedno od nekoliko djece poduzetnika i kapetana duge plovidbe Ivana Mateja i majke Katarine rođene Supranić, također iz poznate veleposjedničke mornaričke obitelji s Velog Lošinja. Ta velika dobrotvorka, kasnije redovnica Marija Krucifiksa (Raspeta), utemeljila je Zavod i redovničku zajednicu Presvetoga Srca Isusova 6. srpnja 1899. u Rijeci s karizmom pomaganja djeci i mladeži. Bila je pedagoginja i učiteljica glazbe i govorila je nekoliko stranih jezika. Teško će današnje Pećine dostići sjaj onoga vremena, ali prvi riječki hostel otvoren je upravo ondje, također u kući obitelji Kozulić. Malo dalje nalazi se i teniski teren. Na ovome mjestu nastaje ime ovoga naselja. Veterani brodogradnje, obitelj Kozulić, dvadesetih godina 19. stoljeća stvorili su veliku radnu površinu za svoj škver. Zanimljiv je podatak da je 1824. godine Sušak imao jedan, a Pećine tri škvera.

Na tu su površinu instalirali dvije velike peći za pečenje i proizvodnju vapnenca jer je prijevoz materijala bio skup i težak. Zbog položaja škvera i velikih peći iznad mora lokalitet se počeo nazivati Pod Pećinama.

Riječka Majka

Kako bismo bolje upoznali ovu iznimnu ženu, redovnicu, odgojiteljicu i dobrotvorku pogledali smo polusatni dokumentarno-igrani film: „Riječka Majka - Marija Krucifiksa Kozulić“. Njezin lik utjelovila je riječka glumica Edita Karađole. Gledajući film učenici su se pitali kako je moguće da za ženu tako velikih djela nikada nisu čuli. Njezin rad u 19. stoljeću smatraju puno značajnijim od rada Angeline Jolie i drugih slavni osoba današnjice čiji je rad zapravo traženje svetosti bez žrtve, jer daju iz hobija i svog suviška. Sramotnim smatraju odavanje počasti takvoj iznimnoj osobi tek imenovanjem jedne ulice u gradu, za koju ne znaju ni gdje se nalazi. Svrha Družbe je općeljudski i kršćanski odgoj i obrazovanje djece i djevojaka, posebno siromašnih. Prije osnutka Družbe, Marija Kozulić je kao laikinja utemeljila 1. listopada 1895. godine

u Rijeci Zavod Presvetoga Srca Isusova - Istituto del Sacro Cuore di Gesù, za siromašnu djecu i žensku mladež i u toj je ustanovi 11. listopada iste godine otvorila dječji vrtić koji je djelovao prema pedagoškim načelima nje-mačkoga pedagoga Fridricha Fröbela.

Dom Marije Krucifikse Kozulić u Rijeci u Pomeriju 17 ima svoju stoljetnu povijest koja govori o društveno-političkim prilikama u našem gradu i domovini. Na letku prigodom otvorenja Zavoda, 8. rujna 1895. godine, Marija Kozulić je ovako napisala: „Blago izvolite dakle, dobrotivi riječki građani, a osobito dobre gospođe, valjano promotriti veliko djelo, nadahnuto od Presvetog Srca Isusova na neizmjernu korist riječke mladeži.“ Zavod Presvetog Srca Isusova bio je smješten u dvjema zgradama. Prvu je zgradu Zavoda Marija Kozulić kupila, dogradila i otvorila 1895. godine, a drugu, u kojoj je danas smješten Dom, iz temelja je gradila i otvorila 22. rujna 1907. godine.

Zavod je od 1910. izdavao godišnjak *Almanacco Caritas*, a prihodi su išli u korist Zavoda. Časopis se zvao *Caritas* jer je sav život i djelo Marije Kozulić bio caritas – ljubav. U Zavodu su sestre odgajale brojnu djecu sve do kraja Drugoga svjetskog rata. Gradske vlasti su 1948. godine oduzele Zavod i u prvu su zgradu smjestili državni vrtić “Darinka

Draščić”, a u drugu zgradu useljena je Škola za medicinske sestre primaljskoga smjera „Marija Grbac“, koja je ondje ostala do 1982. godine. Te godine u zgradu su useljeni Uredi za sport i tehničku kulturu grada Rijeke. Gradske vlasti su 2002. godine zgradu vratile Družbi koja ju je obnovila te u njoj osnovala i otvorila Ženski učenički dom Marije Krucifikse Kozulić, s pravom javnosti, školske godine 2006./2007.

U okviru našeg projekta prilikom posjeta ovoj ustanovi dočekale su nas postulatorica kauze s. Dobroslava Mlakić i ravnateljica Doma s. Anita Crnković. Postulatorica kauze s. Dobroslava nas je upoznala s likom i djelom Utemeljiteljice, onime što je značila za naš grad, čije plodove rada i danas vidimo. O pastoralu te odgojno-obrazovnom djelovanju u Domu govorila je ravnateljica te nas pozvala na daljnju suradnju i uključivanje u njihove programe kroz radionice za mlade koje se provode u Domu. O životu u Domu te o jednom aktivno ispunjenom danu govorile su naše učenice Marija Mačić i Matea Samaržija iz II-4 razreda. Sestre i dalje provode zamisli njihove Majke Utemeljiteljice pastoralom djece i mladih. Osim Ženskog učeničkog doma u Rijeci poznate su i po Dječjem vrtiću „Nazaret“ te vrtiću i jaslicama „Mima“.

Ines Turković, dipl. teologinja

Vježbajući se u sestrinskoj ljubavi
brzo se stiže do razumijevanja nebeskih stvari.
Stoga se sigurno varaju one redovnice
koje se daju zavesti od pomisli da jesu
ili će postati kontemplativne baveći se
samo duhovnim čitanjem, dugim molitvama, itd.,
a ne brinu se za sestrinsku ljubav koja spašava,
prosvjetljuje i zadobiva milosrđe i život.

Službenica Božja Marija Krucifiksa Kozulić

Susret djelatnika domova za stare i nemoćne

U Brlogu je u subotu 9. ožujka održan biskupijski susret djelatnika u domovima za stare i nemoćne s prostora Gospičko-senjske biskupije. Susret u Domu za stare i nemoćne Bistričak okupio je tridesetak djelatnika iz domova s područja Ogulinskoga i Otočkoga dekana. Susret je otvorio i moderirao generalni vikar gospičko-senjske biskupije mons. mr. Tomislav Šporčić. Uz predavačicu na susretu s. Dobroslavu Mlakić skupu je nazočio i gospičko-senjski biskup Mile Bogović.

Mons. Šporčić na početku je podsjetio da je to šesti takav susret planiran u godišnjem pastoralnom planu biskupije, nakon što su tri održana u Ogulinu i dva u Otočcu. Briga za stare i nemoćne

ostvaruje se kroz dvostruki vid, tjelesni i duhovni, a čovjek sve više postaje očitovanje svoje unutrašnjosti. Borba protiv bolesti postala je jedna od glavnih industrija i važan čimbenik gospodarstva, a zanimanja vezana uz bolesne zauzimaju oko 12 posto svih zanimanja, napomenuo je mons. Šporčić. Susret je pozdravio i mjesni biskup Mile Bogović, koji je zahvalio nazočnima na brizi za bolesne. Treba znati predati se drugima u ruke i prema tome treba znati rasti, kao što se dajemo u ruke Isusa Krista. Blaženi Ivan Pavao II. nije svoju bolest krio, nego ju je podijelio sa svijetom. I bolešću se može hvaliti, zaključio je biskup te poručio da takvi susreti otvaraju nova samaritanska svjetla u našem radu.

Središnje predavanje na temu "Ljubav prema bolesnima i nemoćnima i čuvanje ljudskog dostojanstva od rođenja do smrti" održala je s. Dobroslava Mlakić iz Družbe sestara Presvetog Srca Isusova. U Godini vjere te 21. godini od proglašenja Svjetskog dana bolesnika od strane pape Ivana Pavla II. od djelatnika u zdravstvu i skrbi za stare i nemoćne traži se da u svoj posao unose duh i kršćansku ljubav. Rad u domovima za stare i nemoćne postaje sve zahtjevniji, a udomljavanje traži još više topline i ljudskosti. Čovjek je mjesto susreta medicine i religije i on je osnovni put Crkve. Zato u ovom poslu treba naći smisao i drugima to posvijestiti. To nije činovnički i serijski rad već moralna i kršćanska izgrađenost liječničkog i medicinskog osoblja koji pacijentima pristupaju kao braći i sestrama. S. Dobroslava zatim je primijetila da brojne deklaracije i rezolucije o ljudskim pravima dominiraju posljednjih godina, a s druge strane jačaju vrijeđanja ljudskog dostojanstva kroz prakticanje eutanazije, pobačaja i masovnih ubojstava. Posrijedi je borba između kulta smrti i života, a čovjek je postao sredstvo manipulacije tehnološkog razvoja. S. Dobroslava na kraju je govorila u duhu Katekizma Katoličke Crkve o čovjeku kao tjelesnom i duhovnom biću te o značaju vjere i molitve. Svjedočenje i obnova osobne vjere postaje presudna. Ako odnosimo patnju s ljubavlju ona ima spasiteljski i otkupiteljski karakter, zaključila je s. Dobroslava uz poruku da vjera i molitva mijenjaju svijet.

Izvor: IKA

Pozvani svjedočiti

U želji da vjernicima što bolje približi važnost poziva u ovo današnje vrijeme u kojem prave vrijednosti često ostaju potisnute, vlč. Jaroslaw Wilczynski, pozvao je nas sestre Presvetog Srca Isusova, da se priključimo proslavi svetkovine sv. Josipa, zaručnika blažene Djevice Marije, u Župi sv. Josipa u Ičićima. Tako smo se 19. ožujka 2013. s. Bernardina Maslač, s. Kristina Tunić i s. Tajana Hrvatín, uputile u Ičiće, gdje smo zajedno s okupljenim vjernicima sudjelovale na Marijanskoj pobožnosti u kapeli sv. Ivana od Boga. Nakon animirane krunice uslijedilo je euharistijsko slavlje koje je predslavio vlč. Josip Kolega, vicerektor Biskupijskog misijskog sjemeništa "Redemptoris Mater" u Puli. U prigodnoj homiliji, vrlo jednostavnim rječnikom, približio je vjernicima lik sv. Josipa kroz poslanje koje je Bog za njega predodredio, a koje je od njega zahtijevalo veliku vjeru, odvažnost i poslušnost Božjem glasu koji mu je govorio u snu što mu je činiti. Bog je izabrao čovjeka da poučava i odgaja Sina Božjega. Ova misao bila je nit vodilja cijele homilije, kako bi vjernicima prikazao one vrijednosti koje je sv. Josip živio, kao što su: pravednost, bogobožnost, otvorenost Božjem glasu, poniznost, tj. spremnost na poslušnost, odgovornost, a koje smo i mi više pozvani živjeti i tako svjedočiti svoju vjeru.

Pri kraju euharistijskog slavlja, rado smo se odazvale posvjedočiti svoje iskustvo poziva, govoreći vjernicima o svojim prilikama i „neprilikama“ odaziva koje su nas pratile na putu ostvarenja našeg redovničkog poziva. Potom je svatko od nas imao priliku zahvaliti Bogu za svoj život u kratkom euharistijskom klanjanju, nakon čega smo svi zajedno ostali na zakuski i druženju, koju se pripremili vjernici te župe.

s. Tajana Hrvatín

Proslava blagdana Blagovijesti

Blagdan Navještenja Gospodnjega svečano je proslavljen u ponedjeljak 8. travnja u Kući matici sestara Presvetog Srca Isusova, u Rijeci na Drenovi. Uz taj samostan, nazvan „Nazaret“,

nalazi se i dječji vrtić istoimenog naziva. Dječica koja ga pohađaju svojim su pjevanjem uzveličala slavlje blagdana sudjelujući na prijepodnevnom euharistijskom slavlju u 10,00 sati koje je predvodio mons. Gabrijel Bratina. Poslijepodnevni dio slavlja počeo je u samostanskoj kapeli marijanskom pobožnošću u 17,30 sati. Svečano euharistijsko slavlje u 18,00 sati, u koncelebraciji s mons. Bratinom i trajnim đakonom Tomislavom Sikavicom, predvodio je vlč. Antun Štefan, nacionalni ravnatelj Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj.

Na početku misnoga slavlja nazočne je pozdravila s. Nives Stubičar, vrhovna glavarica Družbe, te je iznijela neke značajne činjenice iz povijesti samostana „Nazaret“ i kapelice Navještenja Gospodnjega. vlč. Štefan je govorio o temeljnoj biblijskoj poruci blagdana – Bogu, koji je iz preobilja ljubavi čovjeka stvorio, i da ga spasi postao čovjekom. Liturgijsko pjevanje predvodio je župni zbor BDM Karmelske „Lahor“ s D. Drenove. Slavlju se odazvao lijep broj sestara iz naših zajednica s područja Rijeke i vjernika laika.

Poslije misnoga slavlja oni su prisustvovali dobrotvornom glazbeno-meditativnom programu pod naslovom „Zvijezdi mora“, koji su vodile Ivana Zgrablić i Marija Mačić, učenice našega Ženskoga učeničkog doma Marije Krućikse Kozulić, i u kojem su sudjelovali mr. Marijana Grabovac, mezzosopran i student Stipe Bilić na klaviru. Program je bio osmišljen u šest tematskih dijelova: *Vođeni nadom, Poziv na nemoguće, Veličati Gospodina, Gledati lice Gospodinovo u siromašnima, Neznatnost i Darivanje*. Nakon svakog meditativnog teksta slijedila je izvedba pjesama u gregorijanskom koralu i kompozicije skladatelja J. S. Bacha i C. Franka. Svojim predivnim glasom, glazbenom interpretacijom i koreografijom, mr. Grabovac je ispunila dvoranu samostana i dirnula srca slušatelja. Izvedbom Schumannovih Noveletta u Fis-molu nazočne je zadivio i mladi pijanist Stipe Bilić. Nakon glazbenoga dijela programa prisutnima se obratio vlč. Štefan svjedočeći o svome misionarskom radu u sjevernoafričkoj državi Beninu, gdje je djelovao 18 godina. Jednostavno i vrlo dojmljivo, vlč. Antun je ispričao nekoliko detalja i događaja iz misionarskih dana u Africi naglašavajući uvijek i iznova Isusa - Ljubav koja ga je u tom poslanju vodila i na koju je u preobilnoj mjeri nailazio u svakodnevicu, kako je često naglašavao, „moga kraja“ - u gradu Porto-Novo i u Adjarri u Beninu. vlč. Štefan se 2004. godine vratio iz Benina no njegov misionarski rad bio je i ostao zapažen do danas. Naime, država Benin dodijelila mu je Orden za zasluge i imenovala ga savjetnikom za vanjske poslove, uz ovlaštenje zastupanja interesa naroda i države Benin u svijetu. Pri završetku slavlja djevojčica Sara P., ohrabrena riječima s. Kristine Tunić, predala je vlč. Štefanu sakupljeni novčani prilog DV „Nazaret“ za misije, a u ime svih nazočnih sestara i laika isto je učinila s dobrovoljnim priložima s. Bernardina Maslač.

Preobilje ljubavi ušlo je u svijet Marijinim 'Da!' i ostalo s nama u Isusu. Ljubav nas ne prestaje pratiti na našim putovima. Ona nas traži i čuva, ma kakvo da je naše stanje, jer Ljubav sve može i ne smiruje se dok ne pronađe izgubljeno blago, a ono je za Boga čovjek

vlč. Antun Štefan

s. Marijana Mohorić

Povjerenstvo za pastoral mladih i animaciju zvanja

Do XVIII. redovnog generalnog kapitula naše Družbe u pastoralu zvanja sudjelovale su: s. Nives Stubičar, s. Kristina Tunić i s. Tajana Hrvatin. Tijekom višegodišnjeg apostolskog djelovanja njihovim zauzimanjem organizirane su mnogobrojne duhovne obnove i susreti za mlade, u našim samostanima i po župama. Kada je 27. lipnja 2012. godine za vrhovnu glavaricu Družbe izabrana s. Nives Stubičar, povjerenstvo je „izgubilo“ jednu dragocjenu članicu. Novoizabrana Vrhovna glavarica i dalje je povjerila dužnost animatorice za zvanja s. Tajani Hrvatin kojoj su tijekom protekle pastoralne godine u organizaciji i izvođenju susreta pomagale još neke sestre. S obzirom na zaključke XVIII. generalnog kapitula, koncem travnja Vrhovna glavarica odlučila je osnovati družbino Povjerenstvo za pastoral mladih

i animaciju zvanja (PAMAZ). Za voditeljicu povjerenstva imenovala je s. Marijanu Mohorić, a za članice – suradnice sestre: Mariju Žderić, Kristinu Tunić i Tajanu Hrvatin. Ovim imenovanjima osnovano je prvo Povjerenstvo na razini Družbe kojemu je povjeren specifičan apostolski mandat. Do sada su održana tri sastanka Povjerenstva u svrhu pripreme godišnjeg plana rada. Temelja vizija rada predstavljena je sestrama na godišnjoj skupštini Družbe 6. srpnja 2013. godine, a uključuje: preferencijalnu opciju, artikulaciju suradnje, analizu (ne) mogućnosti i definiranje konkretnih ponuda. Prva od njih, za koju je pripremljen višednevni program, je održavanje susreta za djevojke „Dođi i vidi“ od 11. do 16. kolovoza 2013. u Kući matici na Drenovi. Raspoložive na suradnju i primanje savjeta, preporučamo se u vaše molitve i pozivamo Vas da svjedočeći ljubav Isusova Srca molite s nama za nova duhovna zvanja.

Članice Povjerenstva

Zavjetno hodočašće Majci Božjoj Trsatskoj

U ponedjeljak 6. svibnja, zajedno s redovnicama i redovnicima Riječke nadbiskupije, hodočastile smo Majci Božjoj Trsatskoj. Zavjetno hodočašće Bogu posvećenih osoba dio je programa Trsatskih Marijinih dana koji su otvoreni na šestu uskrсну nedjelju. Hodočašće je organiziralo Povjerenstvo za redovnice Riječke nadbiskupije u suradnji s ocima franjevcima. Nakon molitve sv. krunice koju su predvodile članice družbi sestara milosrdnica, sestara sv. Križa i naše Družbe te franjevački novak, uslijedilo je svečano euharistijsko slavlje na kojem se okupio velik broj redovnica, ali i vjernika laika. Na početku slavlja riječi pozdrava izrekao je gvardijan svetišta fra Antun Jesenović pozivajući nazočne na ujedinenost u pjesmi i molitvi. U koncelecijaciji s ocima franjevcima i voditeljem Povjerenstva za redovnice mons. Nikolom

Uravićem, sv. misu je predvodio kapucin fra Ivica Petanjak, župnik Gospe Lurdske u Rijeci. Predvoditelj je u homiliji istaknuo Isusovo svojevrijedno „razbaštinjenje“ radi nas i radi našeg spasenja (usp. Fil 2, 5-8). Taj Isusov čin i način ulaska u svijet i življenja Očeve volje, naglasio je fra Ivica, „dovodi svakog od nas k pitanju: ‘Priznajem li Isusa jedinim Spasiteljem?’“ Kao posvećene osobe o odgovoru ne bismo trebali mnogo razmišljati, no čini se kako bi trebalo promisliti je li to zaista tako, ne samo na izgled nego i u našoj nutrini. Naime, ako je sve naše Isus, onda je naš i njegov način bivanja u svijetu, a taj je način poniznoga sluga. Izvan toga mi ne ostvarujemo zvanje, a u tome nam je primjer i Bogorodica koja je „rasla iz vjere u vjeru“ upravo u takvom načinu postojanja i posvećenja. Zajedno sa svom vanjštinom kojom dajemo svjedočanstvo posvećenoga života, rast u vjeri trebao bi postati i naš *habitus*, nešto samo naše i svojstveno, istaknuo je propovjednik. Nakon euharistijskoga slavlja uputile smo se oltaru Gospe Trsatske. Bila je to prigoda za trenutak osobne molitve nakon koje je u samostanskim prostorima slijedilo druženje.

s. Marijana Mohorić

Izlet novicijatske škole

Nalazimo se u Godini vjere koju je papa Benedikt XVI. proglasio 11. listopada 2012. godine sa željom da obnovimo svoje kršćanske korijene i produbimo vjeru. To je poseban poziv nama, Bogu posvećenim osobama, da se vratimo svojim korijenima i zasvijetlimo današnjem svijetu koji vapi za Božjom blizinom. Potrebno je mnogo poniznosti, želje i ljubavi kako bismo postali znakovi Božje prisutnosti.

Već je od davnine kršćanska Europa cijenila vjeru Hrvata nazvavši Hrvate i Hrvatsku „predziđem kršćanstva“. Hrvatska je bila bedem, zaštita od navala naroda s istoka i slobodno možemo reći da Europa danas ne bi imala kršćanske korijene ovih razmjera da Hrvati tijekom povijesti vlastitim životima nisu branili i očuvali svoju vjeru. Da je tomu tako svjedoči nam bogata kršćanska povijesna i kulturna baština. Već tradicionalno, HKVRPP u suradnji s Povjerenstvom za početnu formaciju redovnika i redovnica organizira izlet za sestre novakinje. Ove godine naša su odredišta bili gradovi Nin i Zadar kao kolijevke kršćanstva na našem području. U ranim jutarnjim satima 16. svibnja, nas pedesetak, krenule smo iz Zagreba prema Ninu, našem prvom odredištu. Poslije dolaska u Nin slavili smo svetu misu u župnoj crkvi sv. Anselma, u središtu Nina. U vrijeme hrvatskih narodnih vladara i kasnije ta je crkva bila ninska katedrala. Izgrađena je u 6. st., a obnovljena je u vrijeme kralja Zvonimira 1070. godine. Tijekom povijesti više je puta stradavala, a današnji izgled dobila je u 18. st. Poslije mise župnik don Božo Barišić ukratko nas je upoznao s bogatom poviješću grada te proveo kroz bogatu riznicu vrijednih umjetničkih predmeta iz doba osnutka Ninske biskupije i prije

nje. Zbirka sadrži iznimno vrijedne relikvijare nebeskih zaštitnika sv. Anselma, sv. Ambroza i sv. Marcele s kraja 8. pa do 15. st., drvorezbarske predmete, zavjetne darove Gospi od Zečeva, jedan Judin srebrnjak, prsten pape Pija II. iz 15. st., Gospinu sliku ukazanja i mnoge druge dragocjenosti. Nakon ručka i kratkog odmora posjetile smo crkvicu sv. Križa izgrađenu u 9. st., slikale se kod kipa sv. Grgura Ninskog, a potom se uputile prema Zadru. U Zadru smo posjetile župnu crkvu sv. Šimuna koja nas se posebno dojmila. Naime, u njoj se nalazi srebrna pozlačena škrinja s očuvanim mumificiranim tijelom svetoga jeruzalemskog starca, proroka i Bogoprimaoca Šimuna, koja je proglašena spomenikom kulture nulte kategorije. Škrinja je, posebno za ovu prigodu, bila otvorena te je svaka od sestara imala priliku pristupiti, vidjeti tijelo i pomoliti se. Bio je to trenutak kada smo molile i u srcu prebirale riječi himna starca Šimuna „Sad otpuštaš slugu svoga...“. Zaista, bila je to velika milost za svaku od nas.

Sljedeće odredište bio je benediktinski samostan sv. Marije. U crkvi smo sa sestrama benediktinkama molile Večernju koja je probudila u nama jedan nov pogled na molitvu psalama. Bio je to trenutak sabranosti i uronjenosti u bogatstvo Božje riječi. Benediktinke su i čuvarice vjerske i kulturne baštine grada Zadra. Naime, u samostanu je postavljena stalna izložba crkvene umjetnosti s predmetima koji datiraju od 8. do 18. st. Ova izložba jedna je od najvrednijih u Hrvatskoj. Potom su nam u razgovoru i druženju u dvorištu samostana sestre radosno odgovarale na brojna pitanja i tako nam pomogle bolje upoznati duh i karizmu benediktinskoga reda. Ovim putem zahvaljujemo im na otvorenosti i srdačnosti. U dobrom društvu vrijeme brzo prolazi i uskoro smo morale krenuti dalje. Prije toga još smo prošetale ulicama grada Zadra i zadržale se uz morske orgulje na rivi.

Izlet je poseban izazov nama novakinjama, postulanticama i kandidaticama, jer je jedinstvena prilika za međusobno upoznavanje i duhovnu izgradnju te jedno lijepo iskustvo jedinstva u različitosti. Na povratku smo razmijenile dojmove. Svaka je zajednica imala određenu „dužnost“ tako da smo sve imale priliku predstaviti svoju zajednicu. Uz to, bilo je vidljivo oduševljenje i ponos što imamo tako bogate i svete korijene. U ime novakinja, postulantica i kandidatice zahvaljujemo svima koji su nam omogućili da ovaj dan provedemo zajedno.

Novakinje sestara Presvetoga Srca Isusova

Hodočašće bl. Drinskim mučenicama

U subotu 25. svibnja 2013. redovnice Riječke nadbiskupije krenule su autobusom iz Rijeke prema Sarajevu. Hodočašće je organiziralo Povjerenstvo za redovnice Riječke nadbiskupije u suradnji s našim poglavarima i sestrama Kćeri Božje Ljubavi iz Kastva, Zagreba i Sarajeva. Tijekom našega hodočašća najprije smo posjetile svetište sv. Leopolda Mandića u Maglaju gdje smo sudjelovali u euharistijskom slavlju koje je predvodio vlč. Nikola Iljić, umirovljeni svećenik Krčke biskupije koji je putovao s nama. To prvo svetište na području Sarajevske nadbiskupije sagradio je vlč. Anto Baković, koji je i najzaslužniji za uzdignuće bl. Drinskih mučenica na čast oltara. Nakon sv. mise i okrepe, nastavili smo putovati prema Sarajevu. Putem smo upoznavali život i djelovanje sestara Kćeri Božje Ljubavi, kao i povijest Bosne, a s. Tea Barnjak sažeto nam je prikazala povijest bl. sestara mučenica.

Po dolasku u Sarajevo uputile smo se na Vrelo Bosne oko kojega je uređena lijepa šetnica s parkom. Nakon šetnje stigli smo do našeg odredišta, Katoličkog školskog centra sv. Josipa gdje su nas srdačno dočekale sestre Kćeri Božje Ljubavi. Nakon smještaja i večere, dan smo zaključile molitvom Večernje u crkvi Kraljice sv. krunice koja je sagrađena još 1911. godine za potrebe sestara i djece koja su u Zavodu sv. Josipa stjecala znanje i obrazovanje, a gdje se čuvaju uspomene bl. mučenica. Okupljene oko njihova

oltara, postavljenog 24. rujna 2011. godine izmolile smo litanije za postizanje milosti po njihovu zagovoru. U večernjim satima razgledale smo središte Sarajeva, katedralu Presvetog Srca Isusova, Baščaršiju, Sabornu crkvu posvećenu rođenju Presvete Bogorodice, a mogle smo vidjeti i neugasivu vatru u znak spomena na civilne žrtve iz I. i II. svjetskog rata te proći pokraj sjedišta Vrhbosanske nadbiskupije.

U nedjelju 26. svibnja, posjetile smo Pale i Goražde. Predstojnica zajednice sestara Kćeri Božje Ljubavi u Sarajevu, s. Kata nam je u kratkim crtama govorila o povijesti tih mjesta. Na Palama su živjele i radile bl. Drinske mučenice: s. Berchmana, s. Krizina, s. Antonija i s. Bernadeta u samostanu Marijin dom, koji su tamošnji stanovnici prozvali Gostinjcem siromaha. Sestre su ondje na razne načine pomagale ljudima bez obzira na razlike u vjeri ili nacionalnosti. Spremale su do 70 obroka dnevno za siromahe, liječile su bolesne, a djecu su podučavale. Sestre su bile prepoznatljive po velikoj požrtvornosti, srdačnosti i gostoprimstvu. Tamo su djelovale sve do 11. prosinca 1941. godine, kada su četnici upali u samostan, izveli sestre i odveli ih u pravcu Goražda. Istoga dana samostan su opljačkali i do temelja spalili, tako stoji

i danas u što smo se osobno uvjerile. Od toga dana, pa sve do danas, prekinuto je djelovanje sestara na Palama. Sestre su po dubokom snijegu propješačile oko 65 km, na temperaturi od minus 20°C stupnjeva, uz vrijeđanje i zastrašivanje. Prema kazivanju svjedoka tijekom puta su molile i šutjele. Nakon četverodnevog hada, 15. prosinca 1941. dovedene su u Goražde. Izmorene, gladne i iscrpljene smještene su u vojarnu na drugi kat, a s. Berchmana je ostala u Sjetlini zbog iscrpljenosti, iznemoglosti i promrzlosti, te je ubijena 23. prosinca 1941. negdje oko Pračanskog mosta. Za grob joj se ni danas ne zna, a za zločin nitko ne odgovara. U vojarni se odvijala životna drama sestara. Bile su prepuštene neizvjesnosti trenutka. Njihova borba i odlučno odbijanje četnika trajali su dugo. Sestre su u tim trenutcima proživljavale nagovaranja, batinjanja, prijetnje i vrijeđanja. Sestre su počele tražiti izlaz, a najstarija s. Jula ugledavši prozor pozvala je ostale sestre da je slijede. Zavapile su: „Isuse spasi nas!“. Nakon pada kroz prozor s drugog kata, polomljene i izranjene pokušale su ustati i bježati. No vojnici su ih uhvatili, ubodima noža ih usmrtili i bacili u rijeku Drinu.

Kao što su za života živjele u duhu Evanđelja i svjedočile za Krista, tako su u tom istom duhu podnijele mučeničku smrt. Samo čudom spašena je drvena crkva sv. Josipa gdje su sestre mučenice dolazile na sv. misu. Tu smo crkvu posjetile i molile njihov zagovor za osobne i potrebe Crkve, a posjetile smo i spomen-obilježje podignuto njima u čast prigodom beatifikacije. U današnjoj školskoj učionici, a nekadašnjoj sobi vojarnje pomolile smo se i molile zagovor blaženih mučenica osobito u trenutcima posustajanja, malodušja i malovjerja, a preporučile smo i sve one koji trpe napose zbog vjerskog opredjeljenja. Nakon posjeta ovim mjestima koje čuvaju uspomene na posljednje trenutke života sestara zaputile smo se u kapelu sv. Dominika gdje smo slavili svetu euharistiju. Svetoj misi osim nas sestara hodočasnica prisustvovala je i obitelj koja se brine o ovoj kapelici.

Zahvaljujemo svima koji su nam omogućili posjetiti mjesta života i stradanja sada bl. Drinskih mučenica koje su dale živote u znak vjernosti i iz ljubavi prema Gospodinu.

s. Zvonimira Marojević

Susret duhovnih kćeri Majke Krucifikse

Od 28. do 30. svibnja 2013. godine u Terontoli, Italija, održan je susret članica Vrhovnog vijeća naše Družbe s članicama Kongregacije Kćeri Presvetog Srca Isusova (Figlie del Sacro Cuore di Gesù). Susret je bio organiziran u svrhu međusobnog zbližavanja i daljnjeg hoda dviju redovničkih zajednica k idealu redovničke „obitelji“ ujedinjene oko Isusova Srca u duhu i karizmi utemeljiteljice službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić. Ciljevi susreta definirani su prethodno na razini Vrhovnih uprava dviju zajednica s obzirom na: pojašnjenje motivacija u hodu prema idealu zajedništva; organiziranje različitih inicijativa razmjene sestara u svrhu iskustva zajedništva; trajnu formaciju sestara i s obzirom na otvaranje biskupijskog procesa za proglašenje blaženom službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić. Program susreta bio je bogat molitvenim, radnim, kulturnim i rekreativnim sadržajem. Nakon dolaska u Terontolu i srdačne dobrodošlice koju su nam priredile Kćeri Presv. Srca Isusova u njihovu duhovnom centru uslijedio je kraći radni susret, večera i zajednička molitva. Tom prilikom sve nazočne uime sestara iz Hrvatske pozdravila je s. Nives Stubičar, vrhovna glavarica.

Poštovane i drage Kćeri Srca Isusova, sestre u Isusu Kristu!

Neizmjerne mi je drago što je došlo do ovog susreta i zajedništva naših zajednica koje se nadahnjuju karizmom i životom službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, Riječanke, žene velikog srca koju je i grad Rijeka prepoznao kao Majku.

Povijesni događaji često su razdvajali ljude, obitelji, zajednice, no Jedan koji je u sebi zajedništvo, jedinstvo i Trojstvo - Bog, On upravlja i ispravlja sve naše pogreške i propuste samo ako Mu dopustimo i ako želimo biti ono za što je Isus molio na posljednjoj večeri da svi budu jedno (Iv 17, 21). Zajedništvo nije jednoobraznost ili uokvirenost u neke propise, nego život prodahnut Duhom Svetim koji puše gdje hoće i pokreće one koji mu povjere svoje živote i putove. Zajedništvo je skup različitih darova, sposobnosti, ljudi i ideja sakupljeni oko Jednoga koji nas povezuje. Naša hrvatska riječ "zajedno" može glasiti za jedno - za Jednoga. I da se poslužim slikom iz prirode. Lijep je vrt pun cvijeća iste boje, no ljepši je vrt pun različitog cvijeća i boja koje čine jednu harmoniju. Takav vrt je naša Crkva koja u sebi sadrži toliko karizmi redovničkih zajednica, katoličkih udruga i pokreta, ali svi u sebi imaju JEDNOGA za središte, izvor i nadahnuće. Isus Krist jedini je posrednik između Boga i ljudi (usp. 1 Tim 2, 5).

Kroz povijest mnogi su se nadahnjivali, a i danas nastaju nove zajednice koje svoje nadahnuće imaju u Evanđelju i nastoje Kristovu radosnu vijest približiti i navijestiti ljudima današnjice. U svoje vrijeme to je činila i Majka Marija Krucifiksa Kozulić. Ona je vama Kćerima Srca Isusova i nama Sestrama Presvetog Srca Isusova uzor kako zadobivene darove ugraditi za dobro konkretnih ljudi i za izgradnju Božjeg kraljevstva već ovdje i sada. Ta karizma do danas živi i cvate u našim zajednicama, različita u izričaju, ali ista u sadržaju: LJUBAVLJU KRISTOVA SRCA LJUBITI BOGA I BLIŽNJEGA (usp. Konst. br. 6).

Zato smatram da je ovaj susret jedan od zajedničkih koraka k onome što želimo i molimo i u ovoj Godini vjere da naša vjera bude ljubavlju djelotvorna (usp. Gal 5, 6). S Božjom pomoću tako neka i bude. Grazie per l'accoglienza! Spero che avremmo belli momenti di comunione. Hvala za gostoprimstvo! Prenosim pozdrave, molitve i dobre želje svih naših sestara za vašu zajednicu i svaku pojedinu Kćer Srca Isusova.

s. Nives Stubičar,
vrhovna glavarica Družbe sestara Presvetog Srca Isusova

Sljedećeg dana, 29. svibnja, u radnom dijelu programa sudjelovao je don Fabrizio Vantini, povjesničar koji je toga dana predvodio i euharistijsko slavlje. Prvi dio susreta bio je posvećen traženju razrješenja nejasnoća oko (ne)prilika koje su onemogućavale istinsko susretanje i dijalog između dviju družbi. Bio je to dan molitve, slavljenja i zahvale za sve dobro i lijepo što je Gospodin darivao našim zajednicama, a onda i ljudima u Crkvi i svijetu po nama. Taj pogled na prošlost, u istini i ljubavi, otvorio nas je za dogovore oko zauzetije suradnje i izgradnje zajedništva u sadašnjosti. Bio je to cilj i sadržaj drugog dijela našeg susreta koji su moderirale dvije vrhovne glavarice, s. Elena Agosto i s. Nives Stubičar, a koji je urodio nekim konkretnim zaključcima s obzirom na:

definiranje sadržaja zajedničke molitve Kćeri i Sestara za daljnji hod prema idealu zajedništva; odluku o službenoj molitvi za dobivanje milosti po zagovoru službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić; dogovora o suradnji oko postupka za proglašenje blaženom Službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić i osmišljavanje formalnih i neformalnih susreta, kao i oblika trajne formacije sestara obiju družbi. Euharistijsko slavlje, 30. svibnja predvodio je mons. Giovacchino Dallara, generalni vikar biskupije Arezzo-Cortona-Sansepolcro, u koncelebraciji sa župnikom iz Terontole don Alessandrom Nelli. Zahvaljujući s. Eleni Agosto i s. Gabielli Corva, u vrijeme odmora mogle smo bolje upoznati Terontolu i znamenitosti u blizini, posjetiti grob Kćeri Presv. Srca Isusova, upoznati njihovo apostolsko djelovanje u duhovnom centru, župi i dječjem vrtiću. Bili su to dani susreta i sa sada već preminulom s. Silvestrom Vuleta kojoj neka Gospodin udijeli vječni pokoj u Kraljevstvu svoje ljubavi.

Događaji Duha Svetoga

Kada je život jedne osobe ili jedne redovničke zajednice otvoren vjeri i stavlja u središte isključivo raspoloživost za volju Božju, moguće je uočiti kako Duh Sveti upravlja vremenom i događajima na iznenađujući način prema ostvarenju njegove Riječi, ljubavi, zajedništva: osobnog i zajedničkog poziva. Tada shvaćamo da, kao što nam kaže Pismo, upravo Duh Sveti stvara stvari i događaje koji još ne postoje (usp. Iz 43, 19). Upravo stoga divljenje je veliko i mladost duha daje nam poleta za nadilaženje zastarjelih situacija. Tako je to bilo za naše dvije redovničke zajednice: "Figlie del Sacro Cuore di Gesù" i "Sestre Presvetog Srca Isusova". Dvije zajednice nastale iz istog korijena: Majke Marije Krucifikse Kozulić. Cijeli jedan niz podudarnosti doprinio je tome da 27., 28. i 29. svibnja ove godine, sve

članice Vrhovnog vijeća Družbe „Sestara“ dođu u Terontolu kako bi susrele Zajednicu „Kćeri“. Naš duh je bio ispunjen neizrecivom puninom radosti kao kad je Marija susrela Elizabetu. Zajedno smo pjevale Veliča stoga što nam je Duh Sveti dao da se u tom susretu prepoznamo, u isto vrijeme, Kćeri i Sestre.

Prepoznale smo da je život u Duhu odlučujući i ujedinjujući, više negoli razjedinjujući događaji povijesti; zahvatio nas je jedan smisao međusobnog pripadanja ... i još nam daje željeti „novo nebo i novu zemlju“ i bit će ono što Duh Sveti bude pobuđivao u našim srcima i u našim zajednicama. Sve će to biti plod, ne opravdavanja ili ljudskih interesa, već otvorenosti Isusovoj molitvi: „DA BUDU JEDNO“. Tada će to biti povratak izvorima Majke, ponovno sastavljanje obitelji, svjedočanstvo o živoj prisutnosti Majke koja još uvijek širi svoju ljubav u dvjema zajednicama.

Put je ushićujući. Nada je živa. Crkva nas čeka.

Majko Krucifiksa, moli za nas!

s. Elena Agosto,

vrhovna glavarica Kćeri Presvetog Srca Isusova

Ovaj susret duhovnih kćeri sl. Božje Majke Krucifikse pružio je svima nazočnicima mogućnost iskustva Duha zajedništva i ljubavi koje je, kako nam svjedoči pisana ostavština, do te mjere obuzimalo Majku Utemeljiteljicu da je bila kadra sve podnijeti i sve oprostiti kako bi taj isti Duh djelovao među njezinim duhovnim kćerima. Želja za

jedinstvom zajednice bila je jedna od njezinih najvećih želja u posljednjim danima života, stoga vjerujemo da je i ovaj susret jedan od plodova njezina zagovora za nas pred Srcem Isusovim i licem Božjim. Taj dar Duha i Majkina zagovora zahtijeva ne samo ostvarenje zaključaka nego i nastavak slušanja stvaralačkih poticaja Duha u zauzimanju oko onoga na što nas je i Crkva pozvala, štoviše dala nam zadaću, a to je zauzetost oko "duhovnosti zajedništva" kao najuzvišenijeg puta budućnosti života i svjedočenja Bogu posvećenih osoba (usp. *Ponovno krenuti od Krista*, br. 29). Neka nas u tome prati Božja milosrdna ljubav i zagovor Majke Utemeljiteljice koja je znala reći: "U zajedništvu je snaga!"

Priredila: s. Marijana Mohorić

Priprava za svetkovinu Presvetog Srca Isusova

Ove godine trodnevnicu uoči svetkovine Presvetoga Srca Isusova predvodio je ovogodišnji mladomisnik vlč. Mato Berišić. Veoma lijepim i poticajnim mislima tijekom tri dana velečasni nas je vodio tako da je svaki dan govorio o jednoj od triju bogoslovnih kreposti. Kao zlatna nit koja je povezivala ove dane i provlačila se kroz razmatranja bila je

vjera. „Nalazimo se u Godini vjere, vjera je milosni dar koji Bog daje svakom čovjeku, vjeru koja je svima nama darovana i koju smo pozvani živjeti. Također smo pozvani tu vjeru i svjedočiti u svijetu i vremenu u kojemu živimo. Trebamo se ugledati u svjedoke vjere, imamo divne primjere onih koji su doista svjedočili i živjeli vjeru. Isus nam kaže: 'Zaista, kažem vam, ako imate vjere koliko je zrno gorušičino te reknete ovoj gori: Premjesti se odavde onamo!, premjestit će se i ništa vam neće biti nemoguće' (Mt 17, 20). Dao Bog da naša vjera bude tako jaka i djelotvorna te možemo zajedno sa sv. Pavlom reći: 'Dobar sam boj bio, trku završio, vjeru sačuvao', rekao je vlč. Berišić.

Drugi dan razmišljali smo o nadi koja nas „poziva da budemo ljudi nade, ljudi koji će uvijek znati prepoznati Božju blizinu i ljubav. Nada je krepost koja nas uvijek diže, rekao bih iz one naše ljudske manjkavosti, jer i u pjesmi koju pjevamo Srcu Isusovu kažemo: 'Srce Božansko Isusa moga, daj da sve više ljubim te ja. Ti si veselje naroda svoga, ti moga žića nada si sva'. U Srce Isusovo stavljamo svu svoju nesigurnost, želeći da to probodeno Srce čuje naše vapaje i želje i s puno pouzdanja i nade mu se utječemo.“

Treći dan razmišljali smo o ljubavi. „Ljubav je, draga braćo i sestre, davanje prednosti drugome. Kako mi na svoju ljubav gledamo, želimo li doista da drugi bude sretan i ispunjen onom ljubavlju kojom nas Bog ispunja? Kako bismo baštinili život vječni, potrebno je ljubiti

Boga svim srcem svojim, svom dušom svojom, svom snagom svojom, i svim umom svojim, a bližnjega kao sebe samoga. Nemoguće je ljubiti Boga, a ne ljubiti brata svoga. Stoga smo, kao braća i sestre u Kristu, pozvani ljubiti jedni druge. Možda nam drugi ne odgovaraju svojim postupcima pa nas često iznerviraju, ali ako smo ispunjeni Božjom ljubavlju uspjeh ćemo nadvladati te ljudske zavrzlake koje su nam često kušnja prema onome koga volimo i ljubimo u Kristu. Stoga radost slavljenja Srca Isusova jest radost u kojoj nam se on u potpunosti daje, jer srce nekad više govori od riječi, ono u nutрини zna što misli, a mi često nešto drugo učinimo.“ Sv. Pavao nam u tome može biti primjer kad kaže: „Kad ljubavi ne bih imao ništa sam!“ I sve ono što se zove povlastice, služenje ... bez ljubavi „ništa mi ne bi koristilo“ (1 Kor 13, 1-4).

s. Kristina Tunić

Srcе Dobrog pastira

Presveto Srce Isusovo, dobrote i ljubavi puno, Srce je našeg Gospodina kojem se mi, sestre Presvetog Srca Isusova, svakodnevno utječemo i molimo da učini srca naša po svome Srcu koje je blago i ponizno. Molitvom Zlatne krunice, trodnevnicom, prigodnim programima za djecu, mlade i odrasle i molitvenim bdijenjem pripremali smo se od 29. svibnja do 6. lipnja, za ovogodišnju proslavu svetkovine naše Družbe.

U Kući matici svečano euharistijsko slavlje svetkovine Presv. Srca Isusova započelo je u 10,30 sati, a predslavio je riječki nadbiskup mons. dr. Ivan Devčić u koncelecijaciji s dvanaest svećenika. Kapelom punom vjernika odjeknule su Nadbiskupove riječi o Srcu iz čijeg su probodenog boka na križu potekli krv i voda čime nam je Bog iskazao svoju ljubav. Nadbiskup se kratko osvrnuo na duhovnost vremena u kojem je naša Družba nastala kako bi vjernicima približio Srce Boga koji sve stvara, sve uzdržava i svime upravlja svojom neizmjernom ljubavlju i na taj način sve privodi svome cilju kako bismo svi bili dionici njegove slave i vječnoga života. U naravi Boga jest da se razdaje u svojoj ljubavi i stvara plan spasenja koji nam očituje po utjelovljenju, mucij, smrti i uskrsnuću Isusa Krista koji je postao sluga svijuu. Božja ljubav prema nama ljudima jest pastirska ljubav koja se očituje još u Starom zavjetu kroz životne stvarnosti izraelskog naroda, a svoj vrhunac doseže u Isusu Kristu, Dobrom pastiru koji ostavlja 99 ovaca u potrazi za onom izgubljenom te u svojoj ljubavi ide do predanja vlastita života za naše spasenje. Poput Krista, i mi trebamo tražiti izgubljene i brinuti o spasenju duša, jer smo djeca Božja i kao takvi pozvani smo nasljedovati Isusa Krista. Pozvani smo odnositi se prema

svima s pouzdanjem i povjerenjem te time svjedočiti Božju ljubav, svjesni toga da je u nebu veća radost zbog jednog obraćenog grešnika, nego zbog 99 pravednika. Poslije euharistijskoga slavlja Nadbiskup je izložio Presveto i pred njim izmolio Posvetnu molitvu Presvetom Srcu Isusovu te okupljenima udijelio Božji blagoslov, nakon čega smo nastavili slavlje blagovanjem kod stola.

I sestre i vjernici imali su priliku klanjati se Isusu u Presvetom Oltarskom Sakramentu sve do 17,00 sati, kada je započelo slavlje molitve Večernje i pobožnost Zlatne krunice. Tad je također bila prigoda i za sakrament svete ispovijedi. Večernje euharistijsko slavlje predvodio je mons. Gabriel Bratina koji se vjernicima obratio poticajnim riječima uspoređujući život i Srce Isusa Krista s otvorenom knjigom koja ima svoj sadržaj, poglavlja i misli. Krist preko svoga božanskoga Srca koje ljubi čovjeka spašava ljude cijeloga svijeta. Ta zato je došao na svijet. Svetkovina Srca Isusova u sebi sažima svu dobrotu, ljubav i svetost koja treba ljudima. O tomu nam najbolje govore čitanja o Isusu Dobrom pastiru koji izgubljenu ovčicu vraća natrag u ovčinjak. To je stvarnost koja treba i nas hrabriti, jer mi smo oni koji se, kad sagriješimo i kad se pokajemo, uvijek iznova vraćamo svome Bogu, a On nas hrani svojim Tijelom i govori što nam je činiti kako bismo bili bolji. On je naš Put, Istina i Život. Zato je svetkovina Presvetoga Srca Isusova svetkovina Božje ljubavi prema nama. Nakon propovijedi u molitvi i pjesmi slijedilo je slavlje bolesničkog pomazanja kojem su pristupili mnogi vjernici i sestre radi zdravlja duše i tijela. Pred kraj euharistijskog slavlja, u prepunoj kapeli, pet laika koji su redovito sudjelovali na katehetskima večerima tijekom proteklih devet mjeseci izrekli su osobni čin posvete Presvetomu Srcu Isusovu. Nakon blagoslova i završne pjesme zajedništvo smo nastavili čašćenjem u holu samostana na koje su se vjernici rado odazvali. Neka nas ova svetkovina uistinu potakne na razmišljanje i na promjenu vlastita života te se u potpunosti pripustimo vodstvu Božanskoga Srca Isusa, Dobroga pastira.

s. Tajana Hrvatinić

Posveta Presvetom Srcu Isusovu

U kapelici sestara Presvetoga Srca Isusova na Drenovi, 7. lipnja ove godine, nas petero laika: Vera Smokvina, Lucija Milardović, Josip Milardović, Anđa Šimić i Milva Plišić osobno se posvetilo Presvetomu Srcu Isusovu. Bio je to dan koji će ostati trajno utisnut u našim srcima. Putevi koji su nas doveli do zajedničkog osobnog posvećenja bogati su različitostima naših života, zvanja, radosti i veselja, padova i razočaranja. Upravo nas je takav dar života doveo do Srca Isusova. Dar života kojim svakodnevno slobodno pristajemo uz našega Gospodina oslušujući njegov glas u sebi.

Odlučili smo mu predati sve. Svjesni smo da On ima pravo tražiti sve od nas, sve ono što nam daje u našim životima. Svime što nam daje upravljat ćemo kao njegovi „dobri gospodari“, ali kada dođe trenutak da mu predamo plodove, zavapit ćemo za ljubavlju njegova Milosrdnog Srca i dopustiti da sve otplovi u sigurnu luku. Sve naše nedostatke, slabosti, pogreške, strahove, bijede predali smo Isusu. Trudimo se biti dobri ljudi, ali znamo da bez Kristove ljubavi ne možemo ništa. Naš život postao je škola u kojoj učimo o milosrdnoj ljubavi kakvom Isus ljubi. Ta ljubav je misterij koji ćemo otkrivati cijeli naš život. Ona će nam biti čvrsta ruka koja nas vodi na ovom zemaljskom hodočašću. Pouzdanjem u snagu Isusove milosrdne ljubavi nastojat ćemo da naša srca budu što sličnija njegovu Srcu. Naš put svjedočanstva kršćanskoga života već postoji, ali kakve je plodove do sada donosio zna osobno svatko od nas. Počeli smo mijenjati naše živote, sazrijevanjem u vjeri Katoličke Crkve, trudeći se činiti djela milosrđa. Ovu posvetu Božanskomu Srcu obvezali smo se živjeti i živjet ćemo je samo uz neizmjernu Isusovu pomoć, kako bismo nastojali ljubavlju njegova Srca ljubiti Boga i bližnje te se zauzimati za rast njegova kraljevstva istine, pravde ljubavi i mira ondje gdje živimo i radimo.

Ova naša posveta plod je katehetskih susreta za laike koji su se redovito održavali od početka Godine vjere u dvorani samostana sestara Presvetoga Srca Isusova na Drenovi. Isusova prisutnost u našim životima dovela nas je do želje da s drugima dijelimo radost te prisutnosti i pomognemo mnogima da ga upoznaju. U našem hodu prema vječnoj domovini veliki su nam poticaj i oslonac i ostale sestre Družbe Presvetoga Srca Isusova koje žive i djeluju na Drenovi. One su nam pokazale put kako u zajedništvu živjeti našu vjeru, živjeti je kao velika obitelj u kojoj će se svatko osjećati prihvaćenim i shvaćenim.

Drage nam sestre, zahvalni smo vam što smo i mi laici postali bliži Gospodinu u okrilju vaše zajednice. Hvala vam na vašoj susretljivosti i otvorenosti koja je u naše živote unijela svjetlost Isusova Srca, izvora ljubavi, života i svetosti.

Milva Plišić

Proslava svetkovine Presvetog Srca Isusova u Kući utemeljenja

Sestre Presvetoga Srca Isusova, 7. lipnja, svečano su u Rijeci proslavile glavni blagdan Družbe - svetkovinu Presvetoga Srca Isusova u kapeli posvećenoj Presvetom Srcu Isusovu u Kući utemeljenja Družbe, gdje se ta svetkovina slavi više od sto godina. Naime, danas u tome samostanu živi jedanaest sestara koje vode odgojnu katoličku ustanovu koja obuhvaća dječji vrtić i jaslice „Mima“, Ženski učenički dom Marije Krucifikse Kozulić s pravom javnosti i Postulaturu službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, utemeljiteljice Družbe.

Euharistijsko slavlje je predvodio kapucin dr. fra Ivica Petanjak, župnik Župe Gospe Lurdске u Rijeci, na čijem se području samostan nalazi. U koncelebraciji su bili o. Marko Stipetić, misionar Srca Isusova, vicerektor Bogoslovnoga sjemeništa Ivana Pavla II. u Rijeci te vlč. Josip Blažotić, kapelan u Župi sv. Mateja u Viškovu. Na misnom slavlju sudjelovali su brojni vjernici i štovatelji Presvetoga Srca Isusova, učenice spomenutog Doma te roditelji s djecom sestarskoga vrtića.

Na početku misnoga slavlja fra Ivica je pozvao sve nazočne da radosno i sabrano proslave blagdan Božje ljubavi, svetkovinu Presv. Srca Isusova. U propovijedi je, govoreći o stvaranju svijeta i čovjeka, istaknuo kako je Bog stvorio „čovjeka kao muško i žensko, kao jedno i kao zajednicu“ i na sliku Božju, a u Isusu Kristu spoznajemo „zašto je to tako, jer je Bog jedan i trojstven, Bog u tri osobe: Otac, Sin i Duh Sveti. I već time što Bog stvara, objavljuje se kao ljubav“. Znamo da se božanske osobe međusobno savršeno poznaju i pronicu u ljubavi. Naime, jedini odnos koji vlada između božanskih osoba je ljubav i ne postoji drugi odnos. I nastavio je pitanjem o tomu koliko u našem životu ima postotaka ljubavi u nama, a koliko postotaka svega drugoga što nije ljubav te koliko je svih mogućih drugih vrsta interesa i želja te sebičnih prohtjeva u nama? Bog je Ljubav koja nema nikakvog interesa osim širenja svoje ljubavi. Zato je i čovjeka stvorio kao muško i žensko. Stoga, i danas valja naglasiti da se i čovjek treba ponašati kao njegov Stvoritelj - stvarati i širiti ljubav. Doista, Krist nam je objavio, valja dati svega sebe kako bi drugi živjeli, uspjeli i ostvarili se: „I blagdan Presvetoga Srca Isusova je kontinuitet vječne Božje ljubavi, koja ide od stvaranja svijeta i čovjeka, preko starozavjetne objave, otkupljenja svijeta po Isusu Kristu i posvećenja koje Bog izvodi snagom svoga Duha.“ No često se sreća traži na krivome mjestu.

Isus se objavio prije tristo godina redovnici Mariji Margareti Alacoque i pokazao joj svoje ranjeno Srce, govoreći: „Ovako je ovo srce ljubilo svijet.“ Božja ljubav plamti i izgara za čovjeka, a čovjek svojom nezahvalnošću ranjava to Srce. Najpoznatiji poziv koji je Isus dao redovnici je poziv na obavljanje pobožnosti prvih petaka. Pritom zapravo nije bitan broj petaka,

nego Isusov poziv: „Evo, krenite u školu svetosti.“ Na kraju je fra Ivica iznio neka iskustva o tomu kako Bog ne ostavlja one koji su se odazvali tom pozivu, često se ispovijedaju i čiste se od grijeha, odnosno obavljaju prve petke. Nakon misnog slavlja nastavljeno je euharistijsko klanjanje na kojem se zadržala većina vjernika i mladeži.

Blagdanu je prethodila trodnevnica koju je predvodio mons. Nikola Imbrišak, kancelar Riječke nadbiskupije. Liturgijsko je slavlje sviranjem pratila orguljašica riječke katedrale s. Regina Kristanić, a slavlje blagdana nastavljeno je u samostanskoj blagovaonici zajedničkim blagovanjem svećenika, sestara, prijatelja zajednice i učenica Doma.

s. Dobroslava Mlakić

Godišnja skupština Družbe

Godišnja skupština Družbe sestara Presvetog Srca Isusova održana je ove godine na Dan Družbe, 6. srpnja. Toga dana, davne 1899. godine Marija Kozulić (kasnije s. Marija Krucifiksa), primila je od senjsko-modruškog biskupa dr. Antuna Maurovića odobrenje Konstitucija za novonastalu zajednicu sestara u Rijeci. Već niz godina Dan Družbe slavi se upravo na taj dan "crkveno-pravnog osnut-

ka zajednice Kćeri Presvetog Srca Isusova". Ovogodišnja proslava 114. „rođendana“ Družbe odvijala se u Kući matici na Drenovi, a imala je slavljenički i radni dio. Vrhovna uprava Družbe osmislila je program u skladu s odredbama XVIII. redovnog generalnog kapitula Družbe na kojem je donesena odluka o potrebi godišnjeg okupljanja sestara. Misao vodilja cjelokupnog programa bila je nadahnuta duhovnom ostavštinom Majke Utemeljiteljice, a izrečena je za ovu prigodu riječima: „Vođene Božjim Duhom – ljubiti, odgajati i služiti.“ Nakon molitve Srednjega časa, Godišnju skupštinu otvorila je vrhovna glavarica s. Nives Stubičar. U pozdravnom govoru istaknula je cilj, svrhu i narav susreta.

Uvodno predavanje na temu: „Karizmatički identitet Družbe“ održala je s. Dobroslava Mlakić koja je u svjetlu evanđeoskog ulomka „Poklon mudraca“ (usp. Mt 2, 1-12), analitički pristupila temi, ističući ulogu vizije za razvoj karizme zajednice u kontekstu nove evangelizacije. Nakon predavanja slijedio je niz kratkih izlaganja o današnjem apostolskom djelovanju sestara i perspektivama za nadolazeću pastoralnu godinu. U tom dijelu programa sudjelovalo je ukupno šest sestara prema sljedećim temama izlaganja: *Vrhovno vijeće* (s. Nives Stubičar), *Postulatura službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić* (s. Dobroslava Mlakić), *Povjerenstvo za pastoral mladih i animaciju zvanja* (s. Tajana Hrvatin i s. Marijana Mohorić) i *Katehetsko-pastoralno djelovanje sestara* (s. Krešimira Vuleta i s. Ljubomira Lešić).

Središnji dio dana bilo je sudjelovanje u svečanom euharistijskom slavlju koje je u 12,00 sati predvodio don Mirko Barbarić, SDB. Polazeći od liturgijskih čitanja predvoditelj je istaknuo nešto od „staroga“ i „novoga“ (usp. Mt 9, 14-17) s obzirom na tri temeljna glagola preuzeta iz misli vodilje Dana: „ljubiti, odgajati i služiti“ te s obzirom na otajstva iz Isusova života od kojega nam dolazi svako pravo nadahnuće za vrednovanje učinjenoga i planiranje novoga, usklađenoga s našim temeljnim identitetom i poslanjem. Tijekom euharistijskog slavlja pjevao je zbor sestara pod vodstvom s. Valentine Marinović.

Nakon zajedničkoga blagovanja slijedio je rekreativni program koji su u suradnji sa s. Rozalijom Težak priredile sestre novakinje s. Martina Vlahović, s. Ana Kapular i s. Anamarija Brajković. Svojom izvedbom sestre su nastojale predstaviti sadašnji kontekst života mladih s kojima nam se susretati ondje gdje oni jesu ili kuda prolaze. Pripovjednim odlomkom i prikazom dijela dokumentarnog filma „Riječka Majka – Marija Krucifiksa Kozulić“ prisjetili smo

se početaka djelovanja naše Utemeljiteljice, službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić koja je u svoje vrijeme znala odgovoriti potrebama vremena, da bi na kraju sve sestre postale dionicima trećega čina kao one pred koje mladi dolaze sa svojim radoštim, pitanjima, problemima i pjesmom, ali ne više u prvotnom kontekstu ulice, nego u onome koji Družba po svojoj karizmi „za danas“ predlaže mladima.

Poslijepodnevni radni dio skupštine svojim izlaganjem o službama u zajednici otvorile su s. Bernardina Maslač, vrhovna ekonomica i s. Viktorina Radošević. O prošlogodišnjem radu i planovima u novoj pedagoškoj godini u Družbinim odgojnim ustanovama izvijestile su s. Kristina Tunić, ravnateljica DV „Nazaret“ i područnog DV i jaslica „Mima“ te s. Anita Crnković, ravnateljica Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić s pravom javnosti. Sestra Danijela Orbanić, ravnateljica riječkog hospicija „Marija Kozulić“, predstavila je petomjesečni rad te ustanove od njezina otvaranja do danas, istaknuvši pritom neke perspektive daljnjeg djelovanja. Urednica mrežne stranice Družbe s. Lidija Turić prisutnima je predočila postojeću strukturu stranice i mogućnosti za daljnju suradnju u vidu što kvalitetnije prisutnosti našega života i djelovanja u „svijetu“ sredstava društvenog priopćavanja.

Pri samom kraju sestrama je iznesen jedan mogući zaključni pogled na protekli dan proizašao iz uvodnog predavanja i ukupno devet izlaganja. Kao ključna riječ istaknuta je vjernost karizmi, tj. hod ukorak s poviješću i to upravo zahvaljujući viziji utemeljenoj na osluškivanju Duha Svetoga, odnosno vjernosti koja ima sve blagodati da se ostvari kao vjernost sadašnjosti. U redovničkoj zajednici u kojoj se karizma ustanove razvija i u okvirima jedne institucije, dakle strukture i vodstva, ta vjernost pretpostavlja vođenje koje zahtijeva i veliko međusobno poznavanje kako ne bismo, u želji da pod svaku cijenu „budemo vjerni“, prema shemama prošlosti ili već postojećim strukturama ugušili unutarnji izvor osoba iz kojeg izvire mašta, kreativnost i volja za služenjem, nego izmamili život koji proizlazi iz punine života po Duhu. Sve to navodi na zaključak da najčešća prepreka kreativnoj vjernosti karizmi u poštivanju različitosti osoba nije jednostavno definiranje zaključaka ni ciljeva, nego prvenstveno temeljno poimanje redovništva kao života vjere koji valja živjeti zajedno, zatim jasnoća ideja i zrelo razlučivanje, a potom i načini kako se donose i ostvaruju zaključci te što se poduzima kad se jednom uvidi da treba krenuti nekim drugim putem do cilja – do Izvora. Ukloniti prepreke moguće je u onoj mjeri u kojoj se svatko na osobnom planu odluči za promjenu mentaliteta u vidu pozitivnog i strpljivog traženja stvaralačkih i povoljnih rješenja u zajedničkom promišljanju i dijalogu.

Na kraju radnog dijela programa svima se još jednom riječima zahvale obratila vrhovna glavarica s. Nives Stubičar upućujući pozdrave sestrama koje nisu mogle prisustvovati te potičući da geslo ovoga susreta usvojimo kao temeljnu orijentaciju našega života i djelovanja. Ovaj svečani dan slavlja, susreta i poticajnih promišljanja zaključen je molitvom Večernje u samostanskoj kapeli.

s. Marijana Mohorić

Hodočašće sestara iz Kuće novicijata

Mi, sestre iz novicijata, u srijedu 17. srpnja 2013. godine, hodočastile smo u Hrvatsko nacionalno svetište Majke Božje Bistričke. Dok smo putovale gledale smo prirodnu ljepotu Hrvatskoga zagorja, kraja prepunoga brežuljaka, dolina i polja, u kojem se nalazi svetište i mjesto Marija Bistrica. Mjesto je izgrađeno oko prošteništa na južnim obroncima brjega Vinskoga Vrh, na nadmorskoj visini od 191 metra. Poznato je da je za vrijeme gradnje današnje župne crkve u Mariji Bistrici, uoči blagdana Uznesenja Marijina izbio požar u kojem je oštećena cijela unutrašnjost crkve, osim velikog oltara i čudesnoga kipa Majke Božje. Ono što je od posebne važnosti i što nam veseli srce je sjećanje na 3. listopada 1998. godine kada je blaženi papa Ivan Pavao II. posjetio ovo svetište te blaženim proglasio zagrebačkoga nadbiskupa kardinala Alojzija Stepinca. Posjetiti ovo mjesto i hodočastiti Majci Božjoj Bistričkoj na veliki je ponos svim Hrvatima.

U prijepodnevnim satima sudjelovale smo na svetoj misi, a zatim smo ostali u tišini i osobnoj molitvi. Upravo je tišina pravo mjesto Božje prisutnosti i ispunjenja duše mirom. Vidjele smo glavni oltar s kipom Majke Božje Bistričke, oltar Presvetoga Srca Isusova i oltar Sv. Križa. Obišle smo Kalvariju i molile križni put što nas je osobito oduševilo. Šetale smo i svetištem te smo posjetile kapelu samostana bosonogih karmelićanki. Cijeli dan provele smo u zajedništvu, molitvi, tišini, radosti i, rekla bih, duhovnoj obnovi.

Prvi put na ovome mjestu, ali nadam se ne i zadnji, zahvalna sam Isusu i Mariji na pruženome daru. Naši dojmovi su oduševljenost, ljepota, mir, tišina, radost, blizina Božje prisutnosti, divljenje ljepoti koju nam je Gospodin darovao. Budući da nema riječi kojima mogu izraziti oduševljenost ovim svetištem, najbolje je dojmove prenijeti završnom molitvom Majci Božjoj Bistričkoj:

Majko Božja Bistrička, ti si u svojoj Majčinoj dobroti odabrala u našem Hrvatskom zagorju mjesto koje se po tebi zove Marija Bistrica. Tu se časti tvoj čudotvorni lik. Tu je tvoje svetište u kojem svoju djecu obasipaš svojim milostima. Tu liječiš duhovne i tjelesne rane zemaljskih putnika i ispunjaš želje onih koji se pouzdano k tebi utječu. Ti poznaješ sve moje duševne i tjelesne potrebe. K tebi kao Božjoj i svojoj Majci odlučio sam doći, da ti otvorim svoje srce i izrazim svoje želje. Ti me, Isusova i moja Majko, koja u svojoj dobroti nikada nikoga nisi od sebe odbila, milostivo saslušaj i usliši. Amen.

s. Anamarija Brajković

Zahvalno slavlje Gospi Lurdskej i Dan domovinske zahvalnosti

Godišnje zahvalno slavlje Gospi Lurdskej i Dan domovinske zahvalnosti, na blagdan Gospe Snježne u ponedjeljak 5. kolovoza, svečano su obilježeni misnim slavljem u parku Kuće utemeljenja Družbe sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci, koji već tradicionalno ispune brojni Riječani zajedno sa sestrama Presv. Srca Isusova. Euharistijsko slavlje predvodio je vlč. Kristijan Zeba, župnik Župe sv. Ivana Krstitelja u Rijeci, u koncelebraciji s mons. Nikolom Imbrišakom, kancelarom Riječke nadbiskupije i don Josipom Krpićem, salezijancem.

Na početku misnog slavlja vlč. Zeba je naglasio kako je 5. kolovoza, za sav naš narod velik i lijep dan, kada se sjećamo dana pobjede i dana hrvatskih branitelja. Također je istaknuo i posebno značenje 5. kolovoza 1911. kada je u vrtu Samostana podignuta špilja Gospe Lurdske, kao znak zahvale za potpuno ozdravljenje službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić za koju očekujemo da će uskoro biti proglašena blaženom. Izrazio je i radost i zahvalnost što na ovaj dan ponosa i slave, u ovom prekrasnom vrtu i mirnoj oazi, za koju nije znao iako je Riječanin, možemo zajedno slaviti svetu euharistiju koja je najuzvišenije otajstvo koje nam je povjerio slaviti sam Gospodin Isus Krist.

Spominjući 102. godišnjicu špilje Gospe Lurdske, vlč. Zeba je rekao: „Majka Marija Krucifiksa je posebna žena, redovnica, ali osoba puna vjere, osoba koja je posebno vjerovala Božjoj milosti, utjecala se Božjem milosrđu, a velikom vjerom osobito se stavljala u okrilje i zaštitu nebeske Majke Marije. Vjerujemo da je ona ponosna danas gledajući nas iz dike nebeske i da moli za nas. Povijest nije samo građevina, povijest je duša, povijest je život.“ Razmišljajući o djelovanju sestara Presv. Srca Isusova u Rijeci, vlč. Zeba je rekao kako u sestrama vidi oso-

be koje „prate čovjeka od njegova rođenja do smrti: u jaslicama, dječjem vrtiću, učeničkom domu i hospiciju.“ Stoga je i pozvao sve na molitvu za nova redovnička zvanja. Majka Marija Krucifiksa izmolila je svoje nasljednice da nastave gdje je ona stala, a mi moramo izmoliti tko će naslijediti nas i nastaviti gdje smo mi stali. Nama ostaje kao trajni zadatak graditi ono što se vidi, ali još više izgrađivati

ono duhovno što se osjeti, ljubav, dobrotu i uzajamno poštovanje, osobito u našem međusobnom životu, a onda svjedočiti svima od rođenja do smrti ne svrstavajući nikoga u nekakve kategorije, bolje ili lošije. „Majka Krucifiksa imala je otvoreno srce za sve ljude, prihvaćala je sve i svima je htjela pomoći. To bi trebala biti karizma, ne samo časnih sestara nego svih nas koji smo se odlučili nasljedovati Isusa Krista, kako bismo imali osjećaja za druge, prilazili drugima s povjerenjem, prijateljski. Isus je rekao: ‘Više vas ne zovem slugama, vas sam nazvao prijateljima’“ (Iv 15, 15).

Prisjećajući se pogubnih izazova u današnjem društvu, vlč. Zeba je odvažno potaknuo okupljene, a osobito roditelje, da se ne bojimo svjedočiti svoju vjeru i da nam ovaj dan bude još više poticaj kako bismo, uistinu, s još više ljubavi i žara izgrađivali ovo društvo u kojem živimo, a koje je sve udaljenije od Boga, od molitve, u kojem se nameću neke nove druge vrijednosti i pojave koje nisu u skladu s Božjim zakonom. Zato smo mi kršćani u iskušenju. Obitelj je ugrožena, obitelj se želi svesti na kategorije koje nisu po Božjem zakonu. Svi smo pozvani odgovorno svjedočiti vjeru u ovom društvu, kako nas poziva i papa Franjo, prije svega, poziva nas biti otvorenima za sve ljude, a ne zatvoriti se u institucije u kojima se nešto vrši, biti hrabri svjedoci vjere, ne bojati se i imati osjećaj za svakoga čovjeka. Roditelji neka se ne boje svjedočiti kršćanske vrijednosti i biti svjedocima kršćanske obiteljske, roditeljske ljubavi. Roditelji su otac i majka. Svi smo mi imali roditelje, i oca i majku. Svjedočimo zajedno i mi danas, kako su to činili i disali kao braća naši branitelji, zajedno su nas i obranili. I mi, ako budemo zajedno oko stola Gospodnjega, uspjeh ćemo, ali zajedno. I nakon svete mise budimo jedni drugima prijatelji i pristupamo prijateljski jedni drugima.

Vlč. Zeba je zaključio moleći svima snagu od Boga u svakodnevici života, pouzdavajući se u zagovor nebeske Majke Marije pred licem Božjim, kako je to činila i Majka Marija Krucifiksa, kako bismo bili hrabri i radosni navjestitelji i svjedoci Evanđelja.

Slavlje je završilo procesijom sa svijećama, uz pjevanje litanija Majke Božje, do špilje Gospe Lurdske pred kojom smo se svi zadržali u pjesmi i molitvi.

s. Dobroslava Mlakić

Slavlja redovničkog zavjetovanja i zlatnog jubileja sestara

Dan uoči proslave svetkovine Marijina Uznesenja, 14. kolovoza, u Družbi sestara Presvetog Srca Isusova proslavljena su višestruka redovnička slavlja. Svečanost prvoga redovničkog zavjetovanja s. Martine Vlahović i s. Ane Kapular, doživotnoga redovničkog zavjetovanja s. Tajane Hrvatine te proslava 50. obljetnice zavjeta s. Augustine Vrgoč, s. Bernarde Krajcar, s. Pavlinke Barić i s. Rozalije Težak započela je svečanim euharistijskim slavljem u župnoj crkvi Gospe Karmelske na

Drenovi (Rijeka), koje je u nazočnosti sestara, obitelji i rodbine, prijatelja i uzvanika sestara svečarica, predvodio riječki nadbiskup mons. dr. Ivan Devčić, a koncelebrirali su generalni vikar porečko-pulske biskupije mons. Vilim Grbac i voditelj povjerenstva za redovnice Riječke nadbiskupije mons. Nikola Uravić te još osamnaest svećenika. Liturgijsko pjevanje animirali su mladi iz Zameta, Drenove i Ogulina zajedno sa sestrama Presvetog Srca Isusova. Nakon obreda prozivanja u kojem su zavjetovateljice javno očitovale svoje molbe, predvoditelj mnogoga slavlja protumačio je prigodna biblijska čitanja ističući napose uvjete za nasljedovanje Krista Zaručnika koje nam u apostolskom govoru donosi evanđelist Matej.

„Govor o uvjetima ili zahtjevima koje trebaju ispuniti oni koji ga žele nasljedovati, Isus zaključuje riječima: ‘Tko nađe život svoj, izgubit će ga, a tko izgubi život svoj poradi mene, naći će ga’ (Mt 10, 39). Površnom čovjeku, kao i onomu koji pod svaku cijenu želi ostvariti svoj život, ove se Isusove riječi mogu činiti čudnima, neprirodnima, jer naizgled traže umanjivanje i gubljenje, a ne rast i uvećavanje života. Zbog toga mnogi danas shvaćaju i Božji poziv kao nešto što ide protiv naših naravnih težnji za srećom i životom, za ljubavlju i potomstvom. Iza protivljenja ponekih roditelja da im djeca izaberu duhovni poziv stoji nerijetko upravo takvo uvjerenje. No tko dublje gleda, vidi kako Isus ovdje zapravo govori o temeljnom zakonu života. Svaki čovjek koji se egoistički zatvara u sebe, uvjeren da će tako sačuvati i ostvariti svoj život, izlazi na kraju kao životni gubitnik. A oni koji se u ljubavi odazovu Bogu i bližnjemu, postaju životni dobitnici i pobjednici. Najveći nam je primjer za to sam Gospodin Isus Krist, koji se do kraja za nas žrtvovao i umro, ali po križu i smrti na kraju uskrsnuo na novi život u slavi. Primjer su nam za to i mnogi sveci koji su Isusa vjerno u tome slijedili. Primjer nam je i

vaša Majka Marija Krucifiksa Kozulić, zbog čega ćemo uskoro pokrenuti kanonski proces za njezino proglašenje blaženom. Želimo i molimo, drage svečarice, da se zajedno s ostalim članicama vaše Družbe ugledate u nju i od nje učite kako se život zadobiva žrtvujući ga za Boga i bližnje. Njezin će vas primjer dovesti do izvora iz kojega je ona crpila snagu i nadahnuće, do ljubavi Presvetog Srca našeg Gospodina“, rekao je nadbiskup Devčić.

Uslijedila su pitanja za polaganje redovničkih zavjeta, molitve zazivanja Božje pomoći te sam čin prvoga i doživotnoga zavjetovanja u nazočnosti vrhovne glavarice Družbe s. Nives Stubičar, učiteljice novakinja s. Felicite Špehar te učiteljice juniorki s. Dobroslave Mlakić. Novozavjetovane sestre primile su i znakove zavjetovanja, koprenu i Konstitucije, dok je s. Tajana

primila zlatni prsten s Raspetim u znak posvećenja Kristu Zaručniku. Vrlo dirljiv trenutak bio je i onaj u kojem su četiri sestre jubilarke obnovile redovničke zavjete nakon pedeset godina služenja u Družbi i Crkvi.

Pri kraju euharistijskoga slavlja nadbiskup Devčić još jednom je čestitao sestrama slavljenicama te zahvalio cijeloj Družbi na prisutnosti i djelovanju u riječkoj i drugim (nad)biskupijama u Hrvatskoj. Sve prisutne pozvao je na molitvu za nova duhovna zvanja kako bi se mladi odazvali pozivu koji im Gospodin upućuje u ovo naše vrijeme. Zajedništvo slavljenja nastavilo se u radosti i za obiteljskim stolom naše redovničke zajednice u Kući matici, prigodom kojega su prigodni program izvele s. Marija Žderić, s. Kristina Tunić, s. Silvana Fužinato, s. Tereza Gojani i s. Anamarija Brajković.

Živjeti u dubokoj povezanosti s Bogom

„Ti imaš riječi života vječnoga!“ (Iv 6, 68)

Što drugo mogu reći o polaganju prvih zavjeta osim da je to bio jedan od najljepših trenutaka u mom životu, i za mene i za moju obitelj. Tu srijedu, 14. kolovoza 2013. godine neću nikada zaboraviti! Teško je izraziti riječima osjećaje koji su me obuzimali neposredno prije i na sam dan zavjetovanja. Međutim, jedini osjećaj koji me obuzima sada jest zahvalnost. Prije svega, jedno veliko hvala svim sestrama naše Družbe, obitelji i drugima koji su sudjelovali u pripremi i tijeku našega slavlja,

kao i svima onima koji su nam dali potporu svojim dolaskom, molitvama, riječju, darivanjem i dr.

Odgovoriti na Gospodinov poziv u redovnički život jedne apostolske zajednice i zavjetovati mu se prihvaćanjem evanđeoskih savjeta, nije mala stvar. To nije kao nešto što obećamo jedni drugima pa to treba ispuniti i gotovo. Dati Bogu obećanje nešto je sasvim drukčije, jer on vidi i ono što mi svojim očima ne možemo vidjeti - dubine našega bića. Stoga, položiti i živjeti zavjete čistoće, siromaštva i poslušnosti prema Konstitucijama Družbe u koju me Gospodin pozvao znači živjeti u dubokoj povezanosti s Bogom od kojega dolazi snaga da se obećanje ispuni djelotvornom ljubavlju. Ovom prilikom preporučujem se u molitve da mi Gospodin svojom milošću pomogne živjeti evanđeoske savjete kroz nadolazeću godinu dana.

s. Ana Kapular

Radosno služiti Bogu i bližnjima

„Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste!“ (Mt 25, 40)

Ne postoje riječi kojima bih mogla zahvaliti Gospodinu na daru zvanja. Njegovom sam milošću to što jesam, dijete Božje. On poziva u život i daje poslanje svakomu čovjeku. Neopisiv je osjećaj stati pred Gospodina i izgovoriti riječi: „Evo me, Gospodine, pozvao si me!“ Kad sam ih izgovarala na slavlju svoga prvoga redovničkog zavjetovanja, 14. kolovoza, iza mene su stajali mnogi koji su mi pomagali na ovome putu. Ne bih htjela imenovati nikoga posebno, nego zahvaljujem Bogu na svima koji su bili, jesu ili će biti suputnici i su-

putnice na mojemu životnom putu. Sve u molitvama predajem Bogu i njegovoj dobroti. Prema mnom je početak jednoga novog razdoblja moga života. To je razdoblje započelo danom moga zavjetovanja Bogu u zajednici sestara Presvetog Srca Isusova. Poseban trenutak bio je za mene sam čin zavjetovanja u kojem sam doživjela istinsku veličinu redovničkoga poziva – živjeti Bogu i služiti bližnjima. Želim svjedočiti svima radost koju sam tada osjetila i koju i danas nosim u srcu. Svjesna zahtjeva koji stoje preda mnom i svojih slabosti, preporučam se u molitve svakoga tko čita ove retke, jer molitva je snaga koja nas povezuje i vodi prema višemu i boljemu.

s. Martina Vlahović

Radujte se i molite

“Gospodin moj i Bog moj!” (Iv 20, 28)

„Živjeti iz ljubavi to je čuvati u sebi veliko blago u krhkoj posudi.“ Potaknuta na razmišljanje, odlučila sam ovih nekoliko redaka zahvale započeti upravo riječima sv. Male Terezije. Nije li moj život, moje tijelo, moja osobnost, moja narav i moje srce, zapravo tek malena krhka posuda kojoj je Bog povjerio da u sebi nosi i čuva dar poziva i da to čini živeti iz ljubavi?!

Svjesna te krhkosti, veličine dara i odgovornosti, u srijedu 14. kolovoza, pred crkvenom zajednicom u župi Gospe Karmelske na Drenovi radosno sam izrekla svoj „Da“ Gospodinu i potvrdila ga vlastitim potpisom. Na to će me uvijek podsjećati prsten koji sam primila kao znak potpune pripadnosti Kristu i poticati riječi svetopisamskih čitanja koja na jasan i konkretan način govore da je vrijedno izgubiti svoj život kako bi se Krista steklo. Zato vas, dragi moji roditelji, prijatelji i drage sestre, pozivam: „Radujte se sa mnom!“, jer sam

svoje srce i svoju vjernost obećala Zaručniku koji je svoju ljubav i svoju vjernost posvjedočio svojom mukom, smrću i uskrsnućem. Molite za mene da moja radost bude potpuna te da u onim lijepim, ali i teškim trenucima, budem uvijek zagledana u Krista te mognem zajedno sa sv. Tomom apostolom uvijek reći: „Gospodin moj i Bog moj!“. Sv. Toma je prepoznao uskrsloga Isusa po njegovim ranama. Zato u ranu njegova Srca unosim sve vas, dragi prijatelji, koji ste me podržavali od prvoga trenutka kada sam osjetila Božji poziv, bilo riječju, bilo blizinom, bilo molitvom. Na osobit način hvala vama, dragi roditelji, što ste me odgajali u vjeri i kršćanskim vrednotama onako kako ste to mogli i znali te što mi ni u jednom trenutku niste bili zapreka na putu ostvarenja redovničkoga poziva. Hvala vam i na svakodnevnim molitvama kojima Gospodinu vapite za mene kako bih bila i ostala dostojna njegove neizmjerne ljubavi. Na osobit način hvala i vama, drage sestre, svakoj poimence, za sve one lijepe i svjedočke primjere od trenutka moga prvog susreta s vama do primanja u samostan i tijekom cijele formaciju, kao i za sve žrtve i molitve koje ste prikazale za mene i moju ustrajnost. Od sveg srca želim zahvaliti Vama, č. Majko s. Nives Stubičar, što ste me kao vrhovna glavarica naše Družbe pripustili polaganju doživotnih zavjeta. Ovom prigodom Vam želim zahvaliti za sve riječi potpore i ohrabrenja, za nesebično darovano vrijeme, za suradnju i primjer skromnoga i skrovitoga života.

Najveća hvala pripada tebi, moj Bože! Ti si me ljubio prije postanaka svijeta, darovao mi život i moje nesigurne korake upravljao svojim stazama kako bi ih učvrstio i ojačao u svojoj vjernoj ljubavi. I sada, budući da je ispunjeno Tvoje obećanje da ćeš me zaručiti sebi dovijeka, želiš da rastem u Družbi tvoga Srca poput zrna gorušice. Daj da se ovo maleno zrno Tvoga predragocjenog dara razgrana u stablo Tvoje ljubavi u kojem će sklonište imati svi koji su potrebni Tvoga milosrđa i Tvoje blizine. Amen!

s. Tajana Hrvatinić

Zahvaljujte Gospodinu – vječna je ljubav njegova

„Bog je ljubav i tko ostaje u ljubavi, u Bogu ostaje, i Bog u njemu.“ (1 Iv 4, 16)

Dok smo se 14. kolovoza, s upaljenim svijećama, pjesmom i pozlaćenim krunama na glavi, u procesiji približavale mjestu proslave našega zlatnog jubileja, crkvi Gospe Karmelske koja je u blizini naše Kuće matice na Drenovi, obuzimale su me mnoge misli o proteklom razdoblju moga posvećenog života. Tom slavju odazvale su se mnoge sestre, svećenici, naša rodbina i prijatelji. Hvala svima!

Potrebni su i našem vremenu svjedoci Isusove ljubavi. Bila sam osobito radosna što takve On zove i danas u zajednicu kojoj pripadam. Promatrajući naše sestre, Anu i Martinu, koje su se po prvi put zavjetovale i s. Tajanu, koja je Gospodinu izrekla svoj doživotni „Evo me!“, prisjetila sam se svojih početaka i nekih događaja koji su obilježili moj redovnički život do danas. Gospodin zna sve. Put je bio ispunjen milošću i radošću, no bilo je uspona i padova, ali Gospodin me nije nikada napustio i na tome sam mu neizmjerljivo zahvalna. Kao i psalmist mogu posvjedočiti, doista, s Bogom je moguće „preskakati zidine“ (usp. Ps 18, 30). Zahvaljujem Gospodinu za poziv, za ljubav, za tolike ljude koje je poslao na moj životni put. Razmišljajući o proteklih 50 godina, posvećenih Gospodinu i bližnjima, molim ga i za oprostjenje kad ga nisam slijedila do kraja i u potpunosti odgovarala poslanju koje mi je povjerio. Za kraj želim s vama podijeliti jednu od primljenih čestitki:

Draga časna!

Isus voli sve, ali posebno su mu drage Njemu posvećene osobe. Pedeset godina vjernosti i predanja Njemu – tko zna kolikim je dobrom Nebo uzvratilo i blagoslivljalo zemlju. Želim vam srce ispunjeno Isusovom prisutnošću koja je radost.

Želim Vam milost da uvijek prepoznajete Njegov glas.

Neka to bude i molitva za sve nas sestre, kao i za sve one koji će se odazvati Božjem glasu ljubavi da bi svjedočili kako je njegova ljubav vječna.

s. Rozalija Težak

Radosne zbog svega što nam je po našim sestrama slavljenicama Svemoguću darovao u svojoj ljubavi, zahvaljujemo njima na velikodušnom predanju i služenju te molimo da ih u nasljedovanju Isusa, zbog kojeg su sve ostavile, i dalje prati Božji blagoslov po zagovoru Bezgrješne Djevice Marije, Majke lijepe ljubavi.

Priredila: s. Marijana Mohorić

Iz života Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić

Dojmovi s 38. regionalne domijade

Dana 9. ožujka 2013. godine u riječkom Hrvatskom kulturnom domu na Sušaku održala se 38. međuzupanijska domijada. Bilo mi je to prvo iskustvo takve vrste jer sam prvi put doživjela i iskustvo života u učeničkom domu, odlučivši pritom sudjelovati u što više ponuđenih kategorija: likovnoj, kategoriji primijenjene umjetnosti i scenskoj kategoriji. Neke likovne radove izradila sam samostalno, a ostali su zajednički trud Lare Juričić, učenice 2. razreda Medicinske škole, i moje malenkosti.

Požnjeli smo veliki uspjeh: u području likovne umjetnosti, kategorija CRTEŽ, naša učenica Katarina Janica Kuljanski odlukom učeničkoga žirija osvojila je 1. mjesto za crtež pod nazivom *Snovi*; u istom području, kategorija SKULPTURA, Lara Juričić i moja malenkost osvojile smo 2. mjesto odlukom stručnoga žirija za skulpturu *Ribu Doru*; u području scenske umjetnosti naša dramska skupina *Djevojke sa sela* u sastavu: Ivana Žgrablić, Lorena Ugarković, Lara Juričić, Martina Brkić i Maja Turina odlukom učeničkoga žirija osvojila je 3. mjesto za izvedbu scen-skog igrokaza *Večernja škola*. Najviše smo uspjeha postigli u području GLAZBENOG IZRIČAJA u kojem je glazbena skupina pod nazivom *Raštamani orkestar* u sastavu: Dora Karamatić, Mia Marenić, Karla Šain i Matea Beotić odlukom stručnoga žirija osvojila 1. MJESTO za izvedbu skladbe *Impro* nepoznatog autora! Svima vam od srca čestitam na navedenim uspjesima, značajnima za naš Dom. Jedino mi je žao što se ove godine ne održava Državna domijada pa naše glazbenice nisu uspjele pokazati svu raskoš svoga talenta, naravno, uz Božju i pomoć naše drage nebeske zaštitnice, i same velike i aktivne poklonice glazbene umjetnosti, Majke Marije Krucifikse Kozulić.

Martina B.

Kao i svake godine, naš je Dom odlučio sudjelovati na Domijadi - to je već postala tradicija! Pripreme su započele mnogo ranije, jer smo znali da će program drugih domova, kao i uvijek, biti vrlo kvalitetan, a samim time i konkurentan. Odlučili smo iskoristiti sve talente koje ovaj Dom posjeduje, prijavivši se pritom s velikim brojem likovnih radova, glazbenih točaka te jednom, ali vrijednom recitacijom, kao i veoma zanimljivom dramskom predstavom. Na sam dan natjecanja osjećala se blaga napetost i uzbuđenje u zraku no ni to nas nije obeshrabrilo u nastojanju da se pokažemo u što boljem svjetlu. Unatoč određenim manjim poteškoćama koje su nas snašle toga dana, sa zadovoljstvom mogu reći da smo izložili sve radove, a potom i odsvirali, otpjevali i odglumili onako kako smo najbolje znali i umjeli. Iako smo se prijavili ne samo kako bismo sudjelovali nego se i družili, ipak su kroz nas prolazili trnci uzbuđenja i napetog iščekivanja odluke žirija. Svi smo u srcu osjećali veliki ponos i sreću onog trenutka kada je žiri prepoznao i nagradio naš trud.

Još smo jednom same sebi, ali i drugima, dokazale da unatoč tome što smo najmanji dom od svih u regiji, naša sloga postiže velike rezultate. Naša „tajna“ leži u činjenici da imamo najboljeg „mentora“, našega Gospodina u kojeg se uzdamo.

Ivana Ž.

Iskustvo proslave mature u Domu

Kao i svake godine, i ove smo se morali oprostiti od naših dragih maturantica, a ove godine, 28. svibnja s početkom u 18 sati, naše misli su osobito bile poklonjene Nikolini Žepačkić, Loreni Ugarković, Ivani Žgrablić, Franki Zlatić i Mateji Beotić. Sudjelovanjem na sv. misi svoju smo radost i ushit mogle podijeliti s najdražim prijateljem - Isusom, a slavlje smo potom nastavili u Domskoj dvorani, gdje je održan kratki prigodni program obilježen glazbe-

nim nastupima učenica i nadahnutim govorima sudionika. Među uzvanicima su bili ravnatelj škola koje su naše maturantice pohađale, njihovi razrednici te, naravno, roditelji.

Učenica Lorena Ugarković je u ime maturantica održala emotivan oproštajni govor u kojem se oćutjelo njihovo četverogodišnje zajedništvo kroz iskustva i suza, i smijeha, i radosti, i teškoća, ne zaboravivši pritom spomenuti časne sestre koje su cijelo vrijeme bdjele nad njima kao majke, a osobito našu dragu s. Nikodemu, koja ih je vodila tri godine. Ne mogu se oteti dojmu da je atmosfera te večeri bila, iako svečana, pomalo i tužna; ta napustila nas je još jedna generacija učenica koje su pod ovim krovom i nebeskom zaštitom naše Majke

Krucifikse Kozulić zajednički dijelile i dobro i zlo. No ostaje ponos i zahvala Bogu za milosnu činjenicu da su učenice one koje ovo mjesto čine utočištem mira i ljubavi. Hvala Ti, naš Oče, što bdiješ nad nama i što ćeš naše drage maturantice uvijek voditi pravim putem, Tvojim putem, jer:

“Vi ste svjetlost svijeta. Ne može se sakriti grad što leži na gori.
Niti se užiče svjetiljka da se stavi pod posudu,
nego na svijećnjak da svijetli svima u kući.
Tako neka svijetli vaša svjetlost pred ljudima
da vide vaša dobra djela i slave Oca vašega koji je na nebesima.”
(Mt 5, 14-16)

Katarina Štambuk, odgajateljica

Oproštaj od gosp. Igora Doubeka

Naš kolega i prijatelj gosp. Igor Doubek otišao je u zasluženu mirovinu, a radio je na mjestu kućnoga majstora - domara u Ženskom učeničkom domu Marije Krucifikse Kozulić s pravom javnosti od njegova osnutka. U domskoj blagovaonici 20. lipnja upriličeno je druženje djelatnika Doma i sestara Presvetoga Srca Isusova te je uz domjenak obilježen kraj radnoga vijeka našega dragog suradnika. Od samih početaka, kada je zajedno sa s. Nikodemom Stojak, tadašnjom ravnateljicom, sav ovaj prekrasan prostor trebalo dići na noge i izbaviti ga iz „porođajnih muka“, u svim ključnim trenucima

života Doma g. Doubek bio je uvijek nazočan. Pamtit ćemo ga kao dobrog i poštenog čovjeka, vedrog, savjesnog, poletnog i vrijednog radnika te ugodnog i pristupačnog sugovornika.
Dragi naš Igore, želimo Vam još puno uspješnih plovidbi na moru života jer, bez obzira na sve, duboko u sebi uvijek smo istih godina.

Naš kolega i prijatelj gosp. Igor Doubek otišao je u zasluženu mirovinu, a radio je na mjestu kućnoga majstora - domara u Ženskom učeničkom domu Marije Krucifikse Kozulić s pravom javnosti od njegova osnutka. U domskoj blagovaonici 20. lipnja upriličeno je druženje djelatnika Doma i sestara Presvetoga Srca Isusova te je uz domjenak obilježen kraj radnoga vijeka našega dragog suradnika. Od samih početaka, kada je zajedno sa s. Nikodemom Stojak, tadašnjom ravnateljicom, sav ovaj prekrasan prostor trebalo dići na noge i izbaviti ga iz „porođajnih muka“, u svim ključnim trenucima

*Što je čovjek? Ili čemu služi?
Što je njegovo dobro,
a što njegovo zlo?
Sto godina vrlo je dugo.
A prema vječnosti te su godine
kao kap morske vode
Ili zrno pijeska.*

Sirah 18, 8-10

s. Anita Crnković, ravnateljica

Osvrt na školsku godinu u školi i u Domu

Protekla školska godina bila je vrlo uzbudljiva u svakom pogledu – nove učenice u Domu, novi izazovi u školi... Trudim se nikad ne zaboraviti činjenicu da nad svime bdije naš najbolji prijatelj Isus koji zna da čovjek svaku promjenu, pa i onu po njega najneugodniju, može okrenuti u svoju korist, ako to zaista želi.

Ana G.

Za mene je protekla školska godina bila vrlo uspješna i u Domu i u školi. Osjećala sam se kao kod svoje kuće, upoznavši pritom mnogo novih, krasnih, plemenitih ljudi, od kojih su mi neki postali najbolji prijatelji. Isuse, dao si mi sve i hvala Ti na tome.

Martina B.

Ovaj je Dom za mene postao kuća moje druge obitelji s kojom provodim više vremena nego s onom pravom, ne mogu se ni zamisliti na nekom drugom mjestu... Ako je vjerovati onoj izreci da pravi, topli dom čine ljudi, onda zaista imam dva doma i dvije obitelji! Hvala Ti, Majko Krucifikso!

Mateja S.

Dječji vrtić „Nazaret“

Radionice za roditelje

U Dječjem vrtiću „Nazaret“, pod vodstvom psihologa Darka Sambola, već dvije godine održavaju se formativne radionice za roditelje. U njima smo supruga i ja imali prilike upoznati roditelje ostalih mališana u vrtiću te zajedno podijeliti iskustvo roditeljstva. Ta činjenica mi se čini važnom, jer bi inače svi bili tek prolaznici u garderobi. Na početku susreta voditelj nas prigodnom misli uvede u temu radionice, a potom imamo mogućnost iznositi svoje stavove i iskustva tijekom čega voditelj nenametljivo usmjerava i održava dinamiku rasprave. Svaki susret donese neki novi trenutak ili pogled na neki događaj koji je vezan uz temu. Skupina roditelja je spontana i iskrena u iznošenju vlastitog iskustva što samoj radionici daje karakter spontanog druženja usmjerenog prema temi koju obrađujemo.

Posebno su me se dojmi-
le dvije radionice, o temama konstelacije i darivanja, koje su mi slikovito pokazale odnos u obitelji i važnost osobnog zalaganja u odgoju djeteta. Možda

su to opće poznate stvari, ali kroz svakodnevne obveze povremeno ih zaboravljam, dok se u radionicama dodatno posvijesti važnost odgoja i ponašanja roditelja s djecom. Uz to, važno mi je čuti iskustvo ostalih roditelja koje mi daje novi pogled na neki problem ili situaciju. Tako obogatim sebe i svoj odnos s djecom. Posebno želim istaknuti da je osnovni preduvjet za odlazak na radionice osigurano čuvanje djece, jer bi, u suprotnom, tek povremeno mogli zajedno doći oba roditelja. Pozdravljam inicijativu Nadbiskupije za radionice i zalaganje časnih sestara na čuvanju djece, osmijehu i kavi.

Dubravko Antičić

Projekt „Vjera – povjerenje“

U božićnom broju Naše Družbe imali ste prigodu pročitati kratak prikaz našeg tromjesečnog zalaganja i postignuća u radu s djecom predškolske dobi na temelju odabranog pedagoškog projekta „Vjera - povjerenje“. Ovaj smo projekt odabrali oslušujući glas Crkve, ali i potrebe današnjeg vremena u kojem djeca, koja su nam svakodnevno povjerena, žive i odrastaju s ciljem da u njima pobudimo tajanstvenu dimenziju vjere kroz koju će potom Bog moći djelovati u njihovim životima. U ovom broju Naše Družbe nastojat ću ukratko prikazati šestomjesečni rad na projektu u našem Dječjem vrtiću „Nazaret“, točnije od siječnja pa do konca ove pedagoške godine. Sve aktivnosti nastojali smo uskladiti s pojedinim liturgijskim vremenom kako bi djeca mogla steći kontinuitet i cjelovitost rada i rasta u spoznajama Božjih otajstava.

Poslije završetka božićnog vremena, u kratkom razdoblju vremena kroz godinu nastojali smo djeci približiti vjeru u konkretnim primjerima pojedinih biblijskih likova, poput: slijepca Bartimeja, Zakeja, sv. Pavla. Koristili smo se i prigodnim pričama kako bi u djece pobudili vjeru u Božje milosrđe kako bi osjetili da ih Bog voli baš takve kakvi jesu. Evo kako su oni to shvatili:

„Isus je Zakeju dao svoju ljubav pa je i on postao dobar.“

„Vjerovati u Boga znači vjerovati i u ljude.“ (Petra)

Također smo se upoznali i s likom sv. Blaža pa su djeca primivši blagoslov grla zaključila sljedeće o važnosti Božjeg blagoslova u životu ljudi:

Marin: „Blagoslov primamo na krštenju.“

Tara: „Blagoslov je kad smo se rodili i izišli iz maminog trbuha.“

Paola: „Blagoslov primamo kad se molimo Bogu.“

Karlo: „Za mene je blagoslov da me mama i tata vole. Znak križa je znak molitve.

Na križu je umro Isus zato je križ nešto sveto.“

Dora: „Isus je sretan kad primamo blagoslov.“

Lili: „Kad nas svećenik blagoslovi možemo pjevati.“

Tijekom korizme razmišljali smo u čemu je zapravo prava čovjekova veličina pred Bogom te zaključili da je u velikodušnoj i dobrostivoj ljubavi koja se daruje za druge kao što se i Krist predao za nas. Tako smo u ovom svetom vremenu jačali pouzdanje u Boga koji je ljubav. Djeca su se trudila u svojim mogućnostima iskazivati malena djela ljubavi i milosrđa prema prijateljima u vrtiću, a na to su bili potaknuti i svakodnevnim izvlačenjem citata iz Hvalospje-

va ljubavi o kojima smo mnogo razgovarali i razmišljali putem mnogih prigodnih aktivnosti poput priča, pjesama, molitve.

Karlo: „Korizma je vrijeme u kojem učimo kako biti dobri.“

Petra: „Biti dobar znači naći pravi put. Ljubav je nježna kad volimo jedni druge.“

Karlo: „Čudna bolest to je bolest koja zahvaća srca ljudi pa im se počelo smanjivati srce. To je bolest koja uzima ljudsko srce samo za sebe.“

Tara: „Kad nam je srce veliko mi idemo gore na nebo.“

Petra: „Ne možemo živjeti bez ljubavi jer se onda ne grlimo i ne pomažemo si. Čovjek koji ne ljubi ima stisnuto srce.“ (i pokazala stisnutu šaku).

Krešo: „Zdravo srce ne može biti zatvoreno, nego otvoreno.“

Posebnu pozornost zaokupila im je cjelotjedna aktivnost o Dobrom pastiru i izgubljenj ovčici te su se dugo zadržavali u igri s didaktičkim materijalima i onima koje su sami izradili, a spontano su igru pratili i pjesmom „Sva moja radost ti si Gospode“.

U vazmenom trodnevju obradili smo Cvjetnicu, ustanovljenje Euharistije i tajnu Isusove muke i smrti na križu. Cilj je bio pobuditi u djece osjećaj radosti zbog susreta s Isusom i zahvalnost zbog njegove trajne prisutnosti među nama pod prilikama kruha i vina s ciljem jačanja vjere u snagu Isusove ljubavi i uskrснуća te vjeru da ćemo i mi jednog dana doći tamo gdje je On – u Kraljevstvo njegove ljubavi.

Tijekom uskrsnog vremena nastojali smo mnogobrojnim slikopričama otkriti Isusa kao pravog prijatelja koji unosi, svjetlo, mir i radost u naš život te Božju prisutnost i njegovu zaštitu prikazati kao majčinu ljubav koja nas okružuje ma gdje bili i što radili. Na taj način pružili smo im mogućnost da kroz prigodne blagdanske i druge aktivnosti otkriju Isusa kao onog koji je prisutan na svim našim životnim putovima i u svim situacijama. Ove aktivnosti bile su popraćene pjesmama poput ovih: „Ovo je dan“, „Cesta“ i „Ostani s nama“.

Na poseban način pokušali smo djeci približiti i „Apostolsko vjerovanje“ prikazano u 19 slika. Ovom aktivnosti cilj je bio jačati povjerenje u Boga, svemogućeg stvoritelja neba i zemlje koji je radi nas ljudi postao malen, umro i uskrsnuo, s ciljem da djeci približimo otajstva naše vjere i njegovu stvarnu prisutnost u našim životima. Evo kako je to Karlo shvatio: „Za mene vjerovati znači da ću i ja uskrsnuti kao i Isus.“

Sve ove aktivnosti rada na projektu „Vjera - povjerenja“, najljepši zaključak i sažetak imale su u proslavi svetkovine Presvetog Srca Isusova koje smo cijelu godinu otkrivali kao Boga koji je ljubav. Stoga ću ovaj članak umjesto zaključkom završiti dječjim izjavama o njihovim spoznajama Boga od kojeg su se osjetili voljeni, sigurni i zaštićeni. Evo što za djecu znači vjerovati da je Isus Bog:

Vita: „Da me Bog puno ljubi i da mi daje ljubav.“

Lili: „Da nas dragi Bog i svi anđeli našeg svijeta čuvaju.“

Paola: „Ja vjerujem da Bog šteta sa mnom.“

Tara: „Isus je Bog jer je uskrsnuo.“

Vanja: „Ja vjerujem da je Isus Bog jer nas on sve čuva, mazi i pazi.“

Katja: „Bog voli svu djecu i pazi nas od zločestih ljudi.“

Krešo: „Vjerujem u ljubav, u otvoreno srce Boga.“

s. *Tajana Hrvatina*, odgajateljica

„Anđeli“ za „Mali dom“ u Keniji

Čitajući članak na jednom internetskom portalu, jedan mi je odmah zapeo za oko i zainteresirao me. Naime, u tom članku radilo se o mladom fratru Miri Babiću koji se iz rodne Bosne uputio u daleku Keniju i tamo osnovao dom za nezbrinutu djecu. Čitajući dalje saznala sam da se taj dom zove „Mali dom“, te da se fra Miro uz pomoć volontera koji su došli iz svih krajeva svijeta brine o djeci koja najčešće imaju neko fizičko ili mentalno oštećenje. Naime, u Africi je sramota imati dijete s posebnim potrebama te ljudi takvu djecu ostavljaju na cestama, u šumama, ispred crkvi. Fra Miro u „Malom domu“ napuštenoj djeci osigurava smještaj, zdravstvenu zaštitu, dva do tri obroka dnevno te mogućnost da se školuju u školi sv. Franje koju je također osnovao. Dirnuta tužnim sudbinama te djece i dobrotom mladog fratra odlučila sam i ja učiniti nešto. Stupila sam u kontakt s volonterima te upitala što mogu učiniti kako bih poboljšala kvalitetu života tih malih anđela. Volonteri su mi objasnili da se „Mali dom“ financira isključivo dobrotvornim prilozima koje šalju ljudi diljem svijeta te da je dovoljno na račun uplatiti

*To je ono što ja želim od vas:
Volite siromašne i ne
okrećite im leđa,
jer ako njima okrenete leđa,
okrenuli ste ih i Isusu.
On je sebe učinio gladnim,
golim i bez domovine da
bismo vi i ja
imali priliku da ga volimo.*

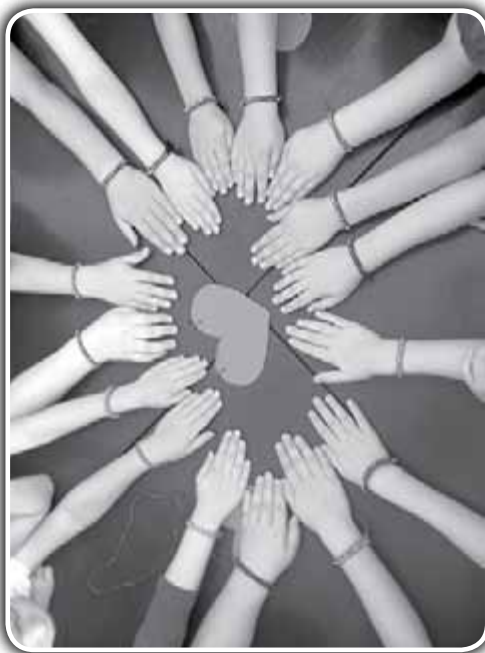
bl. Majka Terezija

iznos koji potrošim kada odem u kafić popiti kavu. Potaknuta svime što sam saznala htjela sam i drugima pokazati kako postoji svijet oko nas za koji mi i ne znamo, jer smo zaokupljeni samo svojim „problemima i brigama“.

Na moju sreću Dječji vrtić „Nazaret“, u kojem radim kao odgajateljica, ima dugu tradiciju slanja dobrotvornih priloga u misije. U dogovoru s ravnateljicom s. Kristinom Tunić, dobrotvorne priloge naše skupine „Anđeli“, namijenili smo „Malom domu“. Zbog recesivskog vremena u kojem i sami živimo, umjesto novaca, djeca su sa svojim roditeljima nosili PET ambalažu (prazne plastične boce, limenke), te smo sakupljenu ambalažu prodavali i tako skupljali priloge za našu kasicu. Odaziv i angažman roditelja i djece bio je izvanredan. Svakodnevno smo s djecom brojili boce i limenke, sakupljali račune i veselili se svakoj sakupljenoj kuni. Nakon mjesec dana prikupljeni novac uplatili smo „Malom domu“. Nakon dva tjedna u omotnici koju smo dobili čekalo

nas je iznenađenje. Djeca „Malog doma“ isplela su narukvice prijateljstva za svoje male prijatelje „Anđele“ iz Dječjeg vrtića „Nazaret“. Veselju nije bilo kraja te je ovime počelo jedno veliko prijateljstvo koje će obje strane pamtili čitav život.

Tamara Demo, odgajateljica

„Uči malene, mome putu!“

Kada sam prvi put stupila u vrtić „Nazaret“ na radno mjesto odgojiteljice, odmah sam zavoljela taj vrtić kao svoj drugi dom. U Dječjem vrtiću „Nazaret“ radim već pet godina. Odlazila sam iz njega dva puta zbog stručnog usavršavanja i novih iskustava, ali sam mu se uvijek ogromnom radošću vraćala. Osvojilo me zajedništvo koje je u vrtiću vladalo i radosno ozračje koje su stvarale časne sestre, kolegice odgojiteljice i djeca. Želja mi je da se svi članovi našeg vrtićkog kolektiva uvijek trude i nastoje oko ozračja zajedništva, razumijevanja, međusobne podrške i uvažavanja.

Kada sam u molitvi klanjanja pred Presvetim Oltarskim Sakramentom prije otprilike osam godina upitala: „Bože moj, što želiš da činim?“ U srcu sam začula ove riječi: „Uči malene, mome putu!“ I baš u tom trenutku do mene je došetala malena djevojčica. Naime, tada sam još bila nesigurna je li odgojiteljski poziv baš za mene. Ovi su mi znakovi, kao i daljnje školovanje bili potvrda moga poziva. Kao odgojitelji, osobito odgojitelji u vjeri, imamo ogromno i prevažno polje rada, i s djecom i s roditeljima. Raduje me što s djecom u vrtiću „Nazaret“ provodimo 10-satni vjerski program. Djeca su poput mladih biljčica koje još u korijenu valja ucijepiti u vjeru. Međutim, rastužuje me što i s roditeljima barem povremeno ne provodimo neke vjerske aktivnosti, jer oni su nam veliki pomoćnici i najvažniji subjekti vjerskog odgoja. Voljela bih da se nad time zamislimo i vidimo može li se što učiniti.

Za kraj uvijek se rado prisjetim trenutka kada sam na posao došla pomalo promuknuta te mi je tadašnja ravnateljica s. Bernardina Maslač skuhalo mlijeko s medom. Razveselilo me to i uvuklo se u sjećanje kao slika onoga kako je meni najčešće u vrtiću „Nazaret“- med i mlijeko.

Teta

Dobro jutro kad mi požele,
 moje srce odmah razvesele.
 U drugom se trenu već potuku,
 stvarajući mi poteškoće i muku.
 Praštanju i velikodušnosti
 podučiti ih želim,
 uzalud mi sav trud katkad velim.
 Zatim uočim kako igračke međusobno
 radosno dijele, tada mi se u oku
 suze radosti zazrcale.
 Vjeru u dragog Boga primaju srca
 otvorena, nakon njihovih spontanijih
 molitava često budem ushićena.
 Ipak sva ljubav, sva strpljivost i sav trud
 nisu i ne mogu biti uzalud.

Valentina Jerković, odgajateljica

Stručni skup odgajatelja u vjeri

U našem Dječjem vrtiću „Nazaret“ 4. svibnja 2013. održan je stručni skup odgajatelja u vjeri Riječke metropolije. Domaćini i voditelji stručnog skupa „Dijete i vjera“ bile su sestre Presvetog Srca Isusova koje djeluju u vrtiću te suradnice laikinje. Susret je započeo u 10 sati molitveno-meditativnim sadržajem, nakon kojega je uslijedilo predavanje s. Kristine „Vjera – pravo usmjeren pogled“ koje je bilo podijeljeno u dva poglavlja: „Vjerujem“ te „Dijete i vjera“.

Kao što se iz naslova vidi predavačica je nastojala slušateljima poručiti da svoj duhovni pogled podižu od zadovoljavanje prizemnih potreba prema gore, prema Bogu. Naime, pogled suvremenog čovjeka vrlo često je usmjeren prema dolje, odnosno prema vrlo uskom, niskom horizontu. Današnji čovjek opterećen je problemima i krizama te utjecajem raznih struja svoj pogled ograničava na sebe i eventualno na svoje najbliže. Naime, svoj pogled vrlo malo usmjerava prema naprijed, prema budućnosti, prema vječnosti. Ipak, potrebno je svoj pogled duha u vjeri usmjeravati prema Bogu u svim životnim situacijama. Čovjek, jedino kada se u duši sjedinjuje mislima, „gledanjem“, molitvom sa svojim Bogom, postaje i jest vjernik.

U prvom dijelu bilo je riječi o vjeri općenito, počevši od terminologije preko onoga što vjera nije i o uzrocima nevjere do onoga što vjera jest s naglaskom na kršćansku vjeru. Ono što je čini posebnom, originalnom i jedinstvenom jest to da je kršćanska vjera: dar, odgovor, sloboda, odgovornost, razumnost, nada, odluka, čin, sklop nauka. Djetetu je pak fizičkim određenjem pogled uglavnom usmjeren prema gore, ali i prema svemu što je novo i što ga zanima. U tom vidu dijete, osim što ima od Boga usađenu milost i dar vjere, spremno je i sposob-

no prihvatiti ono što mu odrasli nude kao nešto lijepo i korisno. U drugom dijelu predavanja naslovljenom „Dijete i vjera“, s. Kristina je pokušala napraviti poveznicu, odnosno dokazati kako je i dijete predškolske dobi sposobno vjerovati. Upravo tu njegovu želju za Bogom mogu ispuniti odgajatelji u vjeri, prije svega roditelji u obiteljima, a potom i u predškolskim ustanovama gdje počesto nalaze jedine primjere i uzore kako živjeti vjeru. François Rabelais je rekao: „Dijete nije posuda koju treba napuniti, ono je plamen koji treba zapaliti“. U djeci, doista, postoji iskra vjere koju mi možemo upaliti i pomoći im u otkrivanju tog divnog bogatstva, dragocjenog bisera, dara primljenog od Boga, a to je dar vjere. Odgajatelji imaju vrlo uzvišenu, ali i zahtjevnu zadaću odgajanja u vjeri. Najbolji i najučinkovitiji način, a ujedno i najteži, bolji nego najbolje pripremljena aktivnost je odgajati ih svojim primjerom i svojom osobnošću, jer mi i samo mi odrasli, djeci možemo biti i jesmo model po kojem se oni razvijaju, rastu i dozrijevaju. O ovoj tvrdnji možda najbolje govore riječi djeteta upućene roditelju, a zašto ne i odgajatelju?!

Kad si mislio da ne gledam

*Kad si mislio da ne gledam, vidio sam kako si moj prvi crtež
objesio na hladnjak i poželio sam crtati još više...*

*Kad si mislio da ne gledam, vidio sam kako si nahratio napuštenog psa
i pomislio sam kako je lijepo biti dobar prema ljudima i životinjama...*

*Kad si mislio da ne gledam vidio sam kako si pripremio prvi kolač za mene
i mamu i shvatio sam da je sreća u malim stvarima...*

*Kad si mislio da ne gledam osjetio sam kako me ljubiš za laku noć
iako sam već zaspao i osjetio sam se voljenim...*

*Kad si mislio da ne gledam vidio sam da ti je stalo do ljudi
i ja sam poželio biti najbolji što mogu...*

*Kad si mislio da ne gledam vidio sam te kako se tiho moliš
i povjerovao sam da postoji Bog s kojim i ja mogu uvijek razgovarati...*

Kad si mislio da ne gledam GLEDAO SAM!

*I želim ti reći HVALA, hvala ti za sve one stvari koje sam vidio
kada si ti mislio da ne gledam ...*

Naša nas djeca gledaju i onda kad mi mislimo da nas ne gledaju zato budimo još više, jer im već i jesmo, primjeri i u vjeri. Predavanje je završeno mišlju pape Benedikta XVI. „Tko vjeruje u Boga nikad nije sam“ i ujedno željom da, ako uspijemo kod povjerene nam djece razviti samo osjećaj da su od Boga voljena i zaštićena, doista smo mnogo postigli.

Nakon predavanja uslijedio je prezentacijski prikaz ovogodišnjeg projekta „Vjera – povjerenje“ koji se provodio u našem vrtiću. Prikaz su pripremile i predstavile s. Tajana i odgajateljice laikinje koje djeluju u vrtiću. Sudionici stručnog skupa imali su prilike vidjeti u tristo slajdova uz objašnjenja kako se djeci govorilo o vjeri i kako se u njima razvijalo povjerenje u Boga i ljude. Susret je završen kazališnim prikazom vjere i povjerenja u Božju ljubav jednog biblijskog lika, sv. Pavla. Kazališni prikaz izveden je vrlo lijepom i efektivnom tehnikom kazališta svjetlo-sjena.

s. Kristina Tunić, ravnateljica

„Tebi hvala!“

Kao što je to praksa posljednjih godina i ove godine su povodom proslave Majčina dana u holu samostana Kuće matice održane dvije priredbe za djecu našeg Dječjeg vrtića „Nazaret“. Tako je za dvije mlađe odgojne skupine „Ribice“ i „Leptirići“ priredba održana u subotu 18. svibnja s početkom u 15,30 sati, a za djecu starije predškolske dobi „Anđeli“ u ponedjeljak 20. svibnja s početkom u 17,00 sati.

Kao i svaku priredbu, tako i ove, djeca su otvorila himnom vrtića „Raduj se, grade Nazaret“, nakon čega je sve prisutne pozdravila ravnateljica s. Kristina Tunić. Geslo ili moto ovih priredbi mogli bismo jednostavno sažeti u dvije riječi: „Tebi hvala“, jer su uistinu bogatim programom kroz pjesmu, ples, recitaciju i glumačke sposobnosti, djeca odala priznanje i veliko hvala ne samo svojim mamama nego i tatama, Blaženoj Djevici Mariji, sv. Josipu, a povrh svega samome Bogu za njegovu ljubav, dobrotu, sav stvoreni svijet i vjeru koju nam je dao. Za to su naravno zaslužne naše časne i tete koje su osmislile bogat program i uvježbale djecu, koja su, kako se moglo vidjeti, i sama uživala u priredbi i time zaslužila veliko priznanje i pljesak.

Posebno priznanje zaslužila su i primila djeca koja su u našem vrtiću završila svoj predškolski program. Tako je na kraju priredbe skupine „Anđeli“, ravnateljica uručila 16 diploma našim malim diplomantima koji su spremni za polazak u školu i koji će nam zasigurno mnogo nedostajati. Kao i svake godine, oni su se s nama oprostili himnom školaraca „Zdravo mame, časne, tete“, dok su maleni priredbu zaključili pjesmom „Cvijeće za Mariju“. Zajedničko druženje nastavili smo uz zakusku u dvorani našeg vrtića.

s. Tajana Hrvatin,
odgajateljica

Rad u hospiciju u prvih šest mjeseci

O Hospiciju „Marija Krucifiksa Kozulčić“ u medijima se dosta govorilo, no vrijeme je da s vama podijelimo i one informacije, priče i svjedočanstva na temelju redovitoga rada u našoj ustanovi. Od 28. siječnja 2013., kada je u Rijeci otvoren hospicij, do danas je ovdje boravilo pedeset korisnika. Ponosno možemo reći da smo se uhodali i pomakli standarde te donijeli nešto novo u naš grad i državu, a kao pioniri hospicijske ustanove dosegli zavidnu razinu. Mnogo smo iskustva i novih znanja stekli u radu, posebice u susretanju s teškim životnim situacijama. Imali smo mnogo lijepih trenutaka s korisnicima i s njihovim obiteljima te im obogatili posljednje trenutke njihovih života. Nažalost, do današnjeg dana 46 korisnika je preminulo, od kojih neki za manje od dva-deset četiri sata boravka u hospiciju, dok su neki s nama ostali i više od tri mjeseca. Recimo i to da se raspon godina štíćenika kreće od 36 do 89 godina.

Bilo je i mnogo divnih trenutaka, a neke ćemo rado podijeliti i s vama u dijelu teksta koji slijedi. Oni pokazuju kako se ljudi nose s određenim situacijama, kako doživljavaju neku drugu stranu života. Jedna nam je osoba tražila da se molimo za nju da što prije ode s ovoga svijeta, kako ne bi bila na teret obitelji, a ni nama. Drugi korisnik je s nama pjevao do posljednjeg trenutka te bio radosna i vedra duha. S nama je bio i korisnik koji je imao svoga kućnog ljubimca, psa koji je bio uz njega do svršetka života na zemlji. Neki su štíćenici tražili da se u knjigu koju vodimo za pokojne nacrtaju određeni crteži. Možete li zamisliti koje je to stanje svijesti, kada osoba svjesno i radosno traži takvu uslugu. Jedan korisnik uvijek je htio jesti i piti, jer je cijeli život bio željan hrane i pića pa je htio nadomjestiti sve ono što tijekom života nije imao. Pojedine osobe pokazuju nevjerojatnu želju za životom! Primjerice, iako nepokretni, uporno govore kako im nije ništa i da će brzo izaći te će nas tom prilikom častiti. Teško je i zamisliti da veliki ateisti postaju vjernici, no to se u nekoliko slučajeva dogodilo. S druge strane, vjernici odbijaju sakrament bolesničkog pomazanja, jer tim činom ne žele priznati svoj kraj, a kada svećenik ode, nakon nekog vremena ipak traže da se molimo za njih. Imali smo i korisnike koji su se molili za svoje pokojne susjede u sobi.

Bilo je i smiješnih situacija s obzirom na mjesto na kojem se korisnici nalaze, a bilo je proslava rođendana, veselja, pjesme i smijeha. Obitelji su jedna posebna priča, svaka svoju situaciju doživljava na sebi svojstven način. Poneki je prihvaćaju, a neki uporno negiraju zavaravajući sami sebe neprihvatanjem stanja u kojem su se zatekli. Često takvima trebamo posvetiti dosta vremena. Imamo situacije gdje pojedini članovi obitelji spavaju u sobi sa štíćenikom te su praktično s nama dvadeset četiri sata i postaju dio našeg kolektiva. Još nekoliko zanimljivosti. Za prvih dvadeset preminulih imali smo misu zadušnicu, a nedavno smo uredili i našu kapelicu. Dosada su održane tri mise, a predvodio ih je nadbiskup i metropolit

mons. dr. Ivan Devčić. Važno je napomenuti da smo imali korisnike gotovo svih vjerskih opredjeljenja: katolike, baptiste, pravoslavce, muslimane, ateiste. Bez obzira na vjeroispovijest, svi su štitenici oduševljeni prostorom i skrbi koja im je pružena u hospiciju.

Nadam se da smo vam uspjeli približiti naš dosadašnji rad i dati odgovor na neka pitanja. Ako imate potrebu za neke svoje bližnje ili želite još nešto saznati o nama, slobodno nam se obratite. Naša su vam vrata uvijek otvorena za pomoć.

Neven Polegubić

Zajedno za nova duhovna zvanja

U subotu 20. travnja sudjelovale smo u molitvenom bdijenju mladih za duhovna zvanja u Svetvinčentu, u Istri. Susretu smo se odazvale na poziv Katoličke udruge mladih Istre i vlč. Rikarda Lekaja. Cjelokupni program uoči nedjelje Dobroga pastira osmislio je i organiziralo Vijeće za zvanja Porečko-pulske biskupije zajedno s mladima. Bdijenju je prethodilo cjelodnevno hodočašće mladih u žu-

pnu crkvu Navještenja Marijina, gdje se nalazi grob našega budućeg blaženika, mučenika vlč. Miroslava Bulešića. Molitveno bdijenje započelo je u 19,30 sati svjedočanstvima o duhovnom pozivu. O svom odazivu Gospodinu posvjedočila je naša s. Tajana Hrvatinić, čija je odluka za redovnički život dozrijevala postupno u okruženju Katoličke udruge mladih Istre. Povijest svojega zvanja ispriповjedio je i pripravnik za svećeništvo Branimir Šapina. Slijedilo je euharistijsko slavlje koje je predvodio porečko-pulski biskup mons. Dražen Kutleša u koncelebraciji s rovinjsko-kanfanarskim dekanom vlč. Milanom Zgrabličem, rektorom riječkoga Bogoslovnog sjemeništa Ivana Pavla II. vlč. Sanjinom Francetićem i duhovnikom vlč. Vjekoslavom Đapićem. U slavlju su sudjelovali i bogoslovi iz riječkoga nadbiskupijskog sjemeništa i pulskoga misijskog sjemeništa, sestre uršulinke i sestre iz zajednice Župskih sestara u Istri te

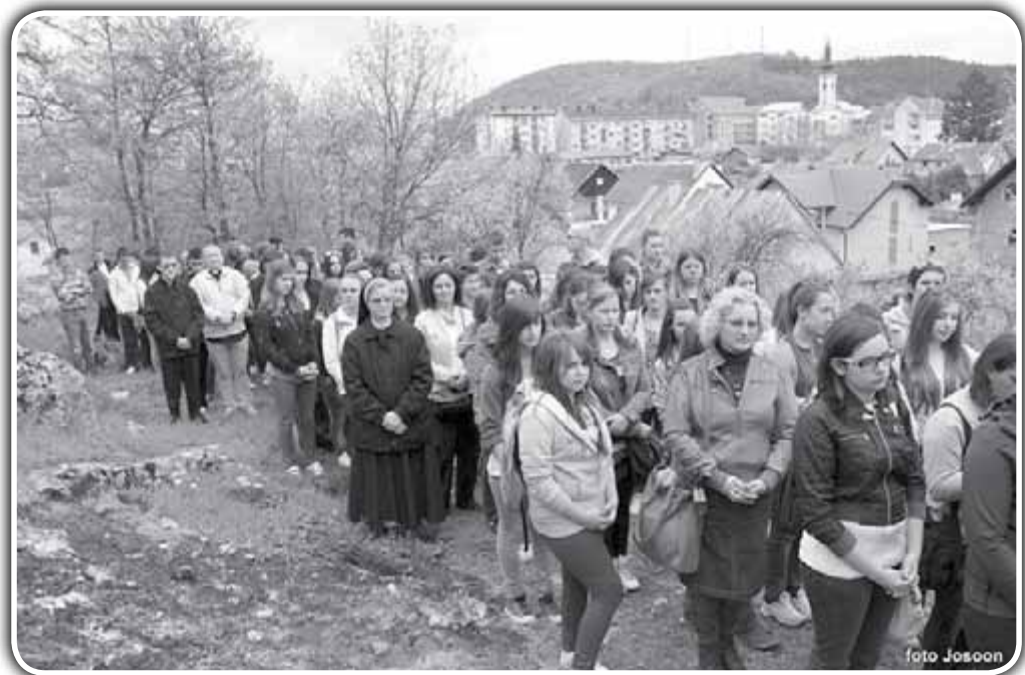
članovi neokatekumenske zajednice. U prigodnoj propovijedi mons. Kutleša je ukazao na uzorni život mučenika Miroslava Bulešića koji je jednostavno i radikalno životom odgovorio pozivu na svetost te je potaknuo prisutne da se njemu utječu moleći za nova duhovna zvanja. Onima koji su se već odazvali, biskup je poručio, da bi po uzoru na toga mučenika vjere jedna od osnovnih težnji Isusovih učenika trebala biti - znati se staviti u službu Bogu i bližnjemu niječući sebe svaki dan.

Nakon sv. mise, susret je nastavljen klanjanjem Presvetom Oltarskom Sakramentu. Poslije euharistijskoga blagoslova mladi su predali mons. Kutleši ruksak i sportske štapove kao znak želje za novim susretima na našem zajedničkom hodočasničkom proputovanju ovom zemljom. Utekli smo se i zagovoru mučenika Bulešića i zajedno molili za nova duhovna zvanja, a nakon molitve druženje je nastavljeno u srdačnom razgovoru na trgu ispred župne crkve. Za kraj, a i svakodnevni nastavak rasta u vjeri, želimo s vama podijeliti ovu misao mučenika Bulešića: „Kada bismo imali savršenu uskrsnu vjeru bilo bi u nama nešto pobjedničko, neko sunčano svjetlo koje bi divno preobrazilo svakdanji život s njegovim brigama i nevoljama.“

s. Tajana Hrvatin, s. Marija Žderić, s. Kristina Tunić i s. Marijana Mohorić

Susret mladih u Otočcu

Subota, 27. travnja 2013. bila je prekrasno ispunjen dan kada smo se na poziv naše sestre Ljubomire Lešić i vlč. Tomislava Rogića, s. Marijana Mohorić i ja rado odazvale na sudjelovanje na susretu katoličke mladeži Gospičko-senjske biskupije pod geslom „Vjera te tvoja

spasila“. Na susretu se okupilo oko 300 mladih iz raznih župa ispunivši župnu crkvu Presvetog Trojstva u Otočcu u kojoj je u 10,30 sati započeo program svjedočanstvom vlč. Ivana Filipovića, pripadnika zajednice Cenacolo. Nakon toga uslijedilo je euharistijsko slavlje koje je predslavio gospičko-senjski biskup mons. dr. Mile Bogović u koncelebraciji s prisutnim svećenicima. U svojoj homiliji obratio se mladima prigodnim riječima. Usporedivši njihov život s glasovima prirode koja svake godine iznova obećava plodove, ali ponekad se dogodi da ih ne donese, biskup ih je hrabrio da vjeruju u Isusa Krista bez kojeg ne mogu donijeti plodove. Iako u životima mladih „hladnoća“ ponekad uništi plod, nikad ne gubimo nadu u drugo cvjetanje. Naime, svi smo spašeni po Isusu Kristu i njemu trebamo povjerovati, ali vjera bi trebala biti djetinja kako bismo ušli u kraljevstvo Božje. Poput djeca koja imaju neizmerno povjerenje, naša vjera treba rasti sve do punine vjere očitovane i u trpljenju, jer križ je spasonosan. Snagu za tu i takvu vjeru crpimo iz euharistije. U tom znaku križa te toj i takvoj vjeri jest izvor prave slobode.

Nakon duhovne okrepe uslijedilo je vrijeme tjelesne okrepe i druženja, šetnje i igara te smo se ponovno okupili pred crkvom u 14,00 sati odakle je započeo Put svjetla prema obližnjem brdu Fortice. Put svjetla, odnosno postaje Isusova uskrsnuća animirali su mladi uz pomoć župnika mons. Tomislava Šporčića. Unatoč dugom trajanju Puta svjetla, mladi su sudjelovali i tišinom, i molitvom, i pjesmom, a na drugi dio programa, zbog kiše, trčecim korakom uputili su se s brda u Pučko otvoreno učilište. U dvorani Učilišta slijedio je niz svjedočanstava i sudjelovanje prisutnih zborova mladih. Među njima posebno bih istaknula predstavu i svjedočanstvo mladih zajednice Cenacolo, gospođe Ive, bivše manekenke i mladića Ivana, bivšeg nogometaša, ujedno i bivših ovisnika o drogama. Prikazanom predstavom i svjedočanstvima pozvali su mlade da prihvate i prakticiraju one istinske i prave vrijednosti u svom životu koji je dragocjen jer je Božji dar. O iskustvu Božjega poziva i redovništva posvjedočile smo s. Marijana i ja, iako nakon svega prethodnog nije bilo lako išta reći. Osim nas posvjedočio je bogoslov Josip Mažar te pozvao mlade da molitvom podupiru nova svećenička i redovnička zvanja.

Za ovaj izuzetno duhovno bogat i prekrasan dan trebalo je zahvaliti Gospodinu te smo se ponovno okupili u crkvi na zajedničkom euharistijskom klanjanju sve do 18,30 sati koje je predvodio vlč. Tomislav Rogić, nakon čega smo se pozdravili i polako uputili svojim kućama. Vjerujem da će ovo iskustvo nositi mlade i otvoriti im nove poglede na život i nove perspektive. Neka tako bude!

s. Tajana Hrvatina

Dan „otvorenih“ vrata

Tijekom devetodnevne pripreme za proslavu svetkovine Presvetog Srca Isusova u našoj Kući matici na Drenovi, 4. lipnja 2013. godine, organiziran je Dan „otvorenih“ vrata za djecu i mlade. Toga dana našu zajednicu posjetilo je pet skupina učenika osnovne škole „Fran Franković“ s Donje Drenove, ukupno stotinjak učenika od petog do osmog razreda. Oni su došli u pratnji svojih vjeroučiteljica Maje Barbarić i Roberte Kelave te vjeroučitelja Pere Marjanovića.

Prigodni program pripremile su sestre iz Povjerenstva za pastoral mladih i animaciju zvanja. U svrhu upoznavanja mladih s likom sl. Božje Marije Krucifikse Kozulić i našom Družbom u samostanskom holu bila je postavljena izložba "Povijest Družbe u riječi i slici", kopije nekih spisa Majke Utemeljiteljice, njezine prigodne poruke i znakovi redovničkog posvećenja. Učenici su potom mogli razgledati samostan i DV „Nazaret“. Vrlo otvoreno i konkretno postav-

ljali su pitanja o redovničkom pozivu, o našem načinu života, o apostolskim djelatnostima i dr. Samostanska dvorana bio je odličan prostor za naš razgovor u kojem je učenike dočekala slatka okrepa. Budući da je za većinu skupina posjet bio ograničen na jedan školski sat ostalo je još mnogo neodgovorenih pitanja pa se nadamo što skorijem ponovnom susretu.

s. Marijana Mohorić

Zajednica - mjesto rasta u vjeri

U Kući matici na Drenovi 9. ožujka od 9 do 18 sati održan je cjelodnevni seminar za sestre. Tema seminara, na kojemu su sudjelovale 33 sestre, a vodio ga je fra Krunoslav Kolarić s Trsata, bila je „Zajednica – mjesto rasta u vjeri“. U ime odsutne vrhovne glavarice s. Nives Stubičar na početku nas je pozdravila s. Kristina Tunić.

Većina sestara koje su sudjelovale na seminaru već je poodmakle dobi, no sve su se aktivno uključile u rad. Na početku smo se kratko predstavile uz fotografiju koju smo same izabrale. Zatim smo razmišljale o svom identitetu i o zajedničkom životu. Mi smo ovdje radi Isusa Krista jer smo čule njegov poziv „Dođi, slijedi me“. Uvijek trebamo imati pred očima Isusa Krista i Majku Krucifiksu i nasljedovati njezine kreposti. Došle smo u zajednicu i potrebne smo svojoj zajednici. Naše redovništvo je dar, a mi trebamo i biti dar drugima. Pritom trebamo prepoznati svoj identitet i upitati se što Bog od mene traži? Za život svake od nas bitno je da se uvijek pitamo: Tko sam? Što sam? Koje je moje poslanje? Bože, hvala ti što sam redovnica, što me želiš u svoju žetvu da navijestim tebe i u drugima Te prepoznam. U popodnevnim radu razmišljali smo o odnosima u zajednici, međusobnoj komunikaciji i prevladavanju teškoća na koje nailazimo. Fra Krunoslav je naglasio da je prvi korak za suživot osloboditi se predrasuda i očekivanja. Nakon toga možemo jasnije i bolje komunicirati te graditi čvršće zajedništvo i iskrene odnose sestinstava. Seminar smo završili Večernjom molitvom.

s. Ancila Jendričko

Uskrsne duhovne vježbe

I ove godine na uskrsni ponedjeljak krenula sam u Lovran. Cilj mi je bio doći u Dom pastoralnih susreta i sudjelovati na duhovnim vježbama od 1. do 7. travnja. Voditelj duhovnih vježbi bio je dugogodišnji misionar u Beninu vlč. Antun Štefan, svećenik Varaždinske biskupije, sada ravnatelj Papinskih misijskih djela u Hrvatskoj. Započele smo zazivom Duha Svetoga, a nakon toga slijedio je uvod u bit duhovnih vježbi. Voditelj nas je pozvao na otvorenost i suradnju s našim Zaručnikom, Isusom. Na samom početku pročitao nam je pjesmu „Mrtva luka“ pjesnika Dobriše Cesarića. Mi smo ponekad, poput umornih lađa usidrenih u plitkoj vodi te slušamo, a možda i pjevamo, pjesmu ćuka, napose u vrijeme kad nema novih zvanja. Duhovne vježbe trebaju u nama pokrenuti Božju snagu, obnoviti nas novim životom, uroniti nas u dubine Božje milosti. Isus je Gospodar svakog trenutka našeg života, stoga treba vjerovati i njemu se prepustiti.

Voditelj je meditacije temeljio na osobi Isusa Krista i potkrijepio ih primjerima iz svog osobnog života, napose života u misijama. Naglasio je kako Božju riječ treba slušati i o njoj razmišljati da bi učinila „čuda“ u našem životu. Razmišljali smo o vjeri u uskrsnuće koja je temelj našeg života, promatrali smo i otkrivali vjeru i ljubav Marije Magdalene koja je susrela Uskrslog i to svjedočila. Meditirali smo i o susretu Isusa s učenicima, napose s apostolom Tomom nakon uskrsnuća te o Isusovu ukazanju na Tiberijatskom jezeru. Osobno sam posebno doživjela razmatranje o Isusu u našoj Galileji. Shvatila sam važnost i ljepotu Isusova zemaljskog života te bolje razumjela i zavoljela svoju Galileju koja je dragocjeno blago za mene i svaku pojedinu sestru. Kako bismo plodonosnije živjele svoj redovnički poziv, pozvane smo

svakodnevno rasti u zajedništvu s Bogom i jedna prema drugoj, obnoviti žar prve ljubavi prema Isusu i tako sudjelovati u obnovi cijele zajednice. Ovom prilikom želim reći hvala Bogu za ove milosne dane, voditelju duhovnih vježbi vlč. Štefanu na poticajnim riječima i svjedočanstvu, poglavarima za organiziranje ovih dana i sestrama koje djeluju u pastoralnom centru u Lovranu. Neka Gospodin blagoslovi sve, a nama koje smo sudjelovale podari milost u djelo provesti ono što smo odlučile.

s. Dionizija Petric

Vjera utemeljitelja (-ice)

U čemu utemeljitelji redovničkih zajednica mogu biti nadahnuće i poticaj za autentično nasljedovanje Krista, služenje potrebnima i vraćanje na izvore slušali smo 14. travnja 2013. g. na konferenciji za redovnice. Kako se nalazimo u Godini vjere i ovi formativni susreti u organizaciji Riječke nadbiskupije i Povjerenstva za redovnice, pokazali su se izvrsnom prilikom za dublje promišljanje o vjeri.

Bilo je korisno i zanimljivo čuti izlaganja o vjeri utemeljitelja i utemeljiteljica svih redovničkih zajednica grada Rijeke koje su kreativno osmislili i prikazali predstavnici svake pojedine zajednice. Kako su izlaganja tekla slučajnim odabirom, našu je zajednicu naposljetku predstavila s. Dobroslava Mlakić, nastojeći što sržnije prikazati lik službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić kroz zadanu temu „Vjera utemeljitelja“. Između ostalog istaknula je kako je Majka Utemeljiteljica bila žena Abrahamove vjere koju je crpila u molitvi, a svjedočila djelotvornom ljubavlju i životom u svom poslanju koje je vršila dopuštajući da je oblikuje Božja milost koja preobražava. „Njezina je vjera susret s Bogom ljubavi“ i samo s tom snagom vjere ona je pobjeđivala sve protivštine života. Njezina se vjera na osobit način očitovala u neprestanoj težnji za svetošću. Vjeru je očitovala u svakodnevnom prihvaćanju križa uranjajući u Kristova

otajstva do te mjere da ju je izrazila Pavlovim riječima: „Nisam ja više koja živim. Bog je onaj koji živi u mojim grudima.“ Ona je s vjerom molila očekujući mnogo od Boga u koga je imala neizmjereno pouzdanje. Na osobit način njezina vjera se očitovala u služenju onima koji su bili na marginama društva. Vjerom je postala Majkom siromaha čineći sve za spasenje tih duša.

Majka Utemeljiteljica nam je postala trajan uzor vjere, napose u služenju i opraštanju. Evo što je sama o tome zapisala: „Oh, kad biste znali koliko košta ljubav. Cijena ljubavi je praštanje, a opraštanje je vrhunac ljubavi i vjere.“ Uvijek je upirala pogled u raspetu Ljubav koju je smatrala barjakom spasa. Uprimo i mi, drage sestre, pogled svog srca u raspetog Krista, jer On je jedini izvor istinske i prave ljubavi i jedinstva sa živim Bogom. Jedino tako ćemo i mi, poput Majke Utemeljiteljice, postati apostoli Isusa Krista uprisutnjujući svojim životom njegovo Kraljevstvo.

s. Tajana Hrvatin

Bilješke sa seminara u Buškom Blatu

Prošla su dva mjeseca otkako sam slušala predavanja o. Jakova Mamića, karmelićanina, na seminaru u Buškom Blatu na kojem sam sudjelovala zajedno s ostalim predstojnicama redovničkih zajednica od 2. do 5. svibnja. Kad je voditelj pročitao odlomak o Pavlovoj plovidbi u oluji i brodolomu iz Dj 27, 21-26 naslućivala sam da će biti zanimljivo. Nisam se prevarila. Naglašeno je da se i mi nalazimo u turbulentnim vremenima, u kojima se, samo pouzdavajući u Boga, spašavamo i opstajemo. Iz kasnijih predavanja, vezanih uz ovo prvo, najupečatljivije mi je bilo ovo: „... da se nama kršćanima, ako vjerujemo, ne može ništa dogoditi, jer Bog nas može spasiti i na daski razbijene lađe.“

Za promjene koje su se dogodile trebala su stoljeća. Ne doživljavaju nas više kao dragocjenost. Dogodio se poremećaj u organizmu Crkve i društva. Nakon svakog poremećaja nastaju muke. Kriza redovništva pratilja je redovničkog života, danas je posebno silovita i jaka. Treba aktivno djelovati. Karizme ženskih redovničkih zajednica nisu autentične. Danas je funkcionalnost jače naglašena nego posvećenost. Drugim riječima, dana je prednost aktivnosti pred kontemplacijom. Tu je problem! Trebamo tražiti što nas razlikuje od drugih zajednica i biti otvoreni za simbiozu. Strašna je dijagnoza koju je o. Jakov postavio redovništvu: Evanđeoska anemija (evanđeoska slabokrvnost). S obzirom na tu dijagnozu, jasno je što je bitno – ukorijeniti svoj život u Evanđelju. Govor o potrebi sučeljava-

nja našeg života s riječi Božjom, bio je izazovan jer se tražilo razlučivanje na temelju *događanja riječi i nauka Crkve* te izabiranje onoga što je bitno u redovničkom životu. Ono bitno, ne mijenja se, to je za sva vremena! Što je promjenjivo, lako je uočljivo. K „izvorima“ nas pozivaju neprestano, a istovremeno se ističe da treba čitati „znakove vremena“. Imperativ sadašnjeg vremena je: „Stvarati novi svijet!“. U tom naporu moguće je da se lađa nasuče - osobno ili zajednički. Treba znati pravac kojim se plovi. Mi ga prepoznamo milošću i snagom Duha Svetoga. Nužno je promišljanje u cilju vlastite autentičnosti, da budemo pokazatelji vjetera – Duha Svetoga i tražiti smjer, sklad s Duhom Svetim i djelovati sinergijski! Ne valja se sklanjati od tog vjetera, ali se treba lišavati viška koji nam otežava plovidbu! Mi nemamo drugog cilja izuzev onoga biti sveti! Potpuna novost omogućuje prodor Duha Svetoga u egzistenciju, vodi, prosvjetljuje i oplođuje, a zato je potrebna trajna formacija. Sve se to događa u kontekstu vjere Crkve i zajednice kojoj pripadamo samo ako se prepustimo vodstvu onoga koji nas je u svojoj ljubavi pozvao i posvetio.

s. Bernardina Maslač

Vjera i svjedočanstvo života u današnjem svijetu

U svrhu redovničkog odgoja mladih članica ženskih redovničkih zajednica, HKVRPP svake godine organizira formativni seminar za sestre juniorke. Na ugodno iznenađenje svih nas, ovogodišnji seminar održan je u Marijinu dvoru u Lužnici 10. i 11. svibnja 2013. godine. O tome kako svjedočiti vjeru svojim životom u današnjem svijetu govorio nam je don Ivan Brodžić, profesor na Katoličkom bogoslovnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Predavanja je podijelio u tri cjeline: čudoredni život, duhovni život i osobno zajedništvo s Kristom. Ovdje ću istaknuti samo nekoliko misli.

Kako je i sam predavač naglasio „život je kao plovidba morem do konačne luke spasenja“, a bez vjere koja nas usmjerava odviše je lako izgubiti zajedništvo s Bogom i svladati sve izazove i kušnje. No ako imamo vjeru te izazove i kušnje smatrat ćemo pravom radošću (usp. Jak 1, 2-8) te ćemo ostvarenjem vlastite sreće moći i drugima ponuditi ispravno svjedočanstvo vrednota svojim životom. Bez vjere i predanja Božjoj milosti nemoguće je ljudskim snagama oduprijeti se zamamnostima ovoga svijeta. Samo je u Bogu naša unutarnja snaga, stoga Krist treba biti naša zvijezda Danica koju ćemo slijediti u ovom svijetu koji je razvio znanost, a odbacio duhovnost, razvio tehnologiju, a odbacio čudoređe. Naša motivacija treba biti u eshatološkoj dimenziji na koju smo pozvani. Drugim riječima, trebamo težiti za onim što je gore (usp. Ef 4, 8-16), čuvajući vjeru i dobru savjest (usp. 1 Tim 1, 18-19). Samo tako naš će život postati proslava Boga na zemlji (usp. Rim 10, 5-11). „Biti posvećen Bogu nije hobi, nije igra, nego životna stvarnost koja nas mora u potpunosti zahvatiti“, naglasio je don Ivan, jer ljubav nas poziva na cjelovitost. „Vjera srca je ključ istinskog duhovnog života“, dok nevjera proizlazi iz nestalnog srca. Bog se do kraja dao za čovjeka od kojega očekuje to isto. Zato ne možemo vjerovati samo svojim umom, nego i srcem i čitavim svojim životom. Nevjera nastaje u srcu koje nije spremno razumjeti Božji događaj. Krist prekorava nevjeru i neumorno nas poziva: „Vjerujte u Boga i u mene vjerujte! Neka se ne uznemiruje srce vaše!“. „Bog je pokazao svoju bezgraničnu ljubav u uskrsnom Kristu“ i u njemu nam pokazao kako reći DA

svojim životom. Bog se prvi snizio. Na nama je otvoriti svoje srce Bogu i vjerom ga prihvatiti kako bismo primili opravdanje djelovanjem njegove milosti u nama, jer „po vjeri Krist prebiva u našim srcima“ (usp. Ef 3, 16) i oblikuje ih u punini ljubavi koja se očituje u zajedništvu (usp. Dj 4, 32) s Bogom, ali i ljudima (usp. Heb 3, 12). Stoga redovnički život treba biti cjelovito opredjeljenje za Boga, u kojem trebamo živjeti i doživljavati ljubav kao autentični svjedoci vjernosti koju Bog od nas očekuje.

„Vjera je zdenac života i izvor ispravnih temelja“ (usp. Iv 4, 1-42). Samo po vjeri možemo doći do spoznaje Boga. Zato nas u ovom svetopisamskom odlomku o Samarijanki Isus poučava da ne ostavljamo njega – Izvor vode žive radi nekih svojih vlastitih zdenaca (usp. Jer 2, 13), jer se čovjek ne može osloniti sam na sebe. Ako ne slijedimo unutarnju dosljednost i autentičnost koju Bog od nas očekuje izigrat ćemo autentičnost svoga redovničkog poziva koji od nas iziskuje da budemo: svjedoci iskonskih vrijednosti, tražitelji dubina, čitači ljudskih duša, poticatelji iskrenog dijaloga. Krist nas poziva na svjedočanstvo živoga Boga kako bi On u svima postao izvorom vode koja struji u život vječni.

Ovaj seminar mogla bih zaključiti ovim riječima don Ivana Bodrožića: „Koliko smo sposobne susresti se sa živim Bogom toliko smo redovnice“. Bez te vode koja struji u nama naš život pretvara se u baru ili još gore u pustinju u kojoj čovjek ne može živjeti. Stoga, drage sestre, ono o čemu sam slušala, ponajprije sebi, a onda i svakoj od vas, stavljam na srce: stavimo se do kraja i u potpunosti Bogu na raspolaganje, jer samo Krist je kadar utažiti našu žeđ za životom. Upravo smo mi, sestre Presv. Srca Isusova, pozvane napajati se na njegovu Srcu. Samo tako moći ćemo svjedočiti svoju pripadnost njemu i naći ispunjenje svoga srca.

s. Tajana Hrvatín

Na putu blaženstava

Od 9. do 15. lipnja održan je u Kući matici drugi turnus duhovnih vježbi na kojima je sudjelovalo 28 sestara. U pripremi i vođenju programa sudjelovalo je više osoba. Prijepodnevne meditacije imao je fra Ivan Miklenić, OFM, zajedničku molitvu krunice, križnog puta ili puta svjetla animirala je vrhovna glavarica s. Nives Stubičar, poslijepodnevne meditacije pripremala je s. Marijana Mohorić, a euharistijsko slavlje predvodio je u večernjim satima mons. Gabrijel Bratina. Temeljna tema vježbi bila su evanđeoska blaženstva (usp. Mt 5, 1-12; Lk 6, 20-26). Tijekom šest dana promišljali smo o tom evanđeoskom putu kojeg nam je predložio Isus. Promišljali smo o putu na kojega upućuju blaženstva kao „nove zapovijedi“ koje uz onaj „Ako hoćeš ...“ dovode k punini života, k spasenju. Bilo je to jedno novo iskustvo duhovnih vježbi u kojima je svatko mogao pronaći ponešto za svoju dušu.

s. Marijana Mohorić

Zajednički život između vrlina i mana

Treći turnus duhovnih vježbi za sestre održan je u našoj Kući matici u Rijeci od 29. lipnja do 5. srpnja na temu „Zajednički život između vrlina i mana“. Voditelj duhovnih vježbi bio je dr. fra Anđelko Domazet, profesor na KBF-u u Splitu. Na dane održane duhovne obnove okupilo se dvadeset naših sestara. Tijekom vježbi voditelj nam je osvjetljavao različite aspekte ljudskih odnosa u redovničkoj zajednici, polazeći od sedam glavnih grijeha.

Silazeći na „planet“ svakog od sedam glavnih grijeha, svakodnevno smo bile poticane prihvatiti izazov samospoznaje u osobnoj meditaciji kako bismo se prepustile preobražavajućoj snazi Duha Svetoga te se opredijelile za „protulijek“ – vrlinu, krepost koja odražava zrelu kršćansku osobnost i pokazuje se kao pretpostavka izgradnje istinskog zajedništva. Predloženi

dnevni red, smještaj i prekrasan prirodni okoliš Kuće matice poslužili su tom našem zadatku. Ništa manje zahtjevne nisu bile ni svakodnevne homilije voditelja koji nas je tom prilikom redovito upućivao na važnost pojedinih općeljudskih i kršćanskih vrлина bez kojih nema zajedništva, iako formalno zajednica može postojati, ali bez istinskih ljudskih odnosa. Zdravo tkivo zajednice možemo stvarati pola-

zeći od sebe i mijenjajući sebe u svjetlu Božje riječi i znanstvenih spoznaja o čovjeku, a neopravdana su sva druga očekivanja koja polaze uvijek i isključivo od drugih. To je zadatak koji traje čitav život i zahtijeva istinoljubivost koja je temelj svakoga odmaka od grijeha i poluga slobodnog prihvaćanja kreposnog „protulijeka“ od kojih je najizvršnija ljubav, jer ona jedina ima moć čistiti ljudsko srce kako bi sišlo s „planeta“ na koje se uspelo. Zahvaljujemo fra Anđelku Domazetu na prekrasnim poticajnim riječima, osobnom svjedočanstvu i zajedništvu, kao i sestrama u Kući matici na svemu što su učinile za nas kako bismo se tijekom duhovnih vježbi mogle posvetiti svojoj osobnoj duhovnoj formaciji koja će, vjerujem, imati učinka u zajednicama u kojima živimo i djelujemo.

s. Ancila Jendričko

Susrela sam ga

Uoči svetkovine Preobraženja Gospodinova, 5. kolovoza 2013. godine nas 16 sestara Presveta Srca Isusova započele smo duhovne vježbe u našoj samostanskoj kapelici Presv. Srca Isusova u Rijeci zazivom Duha Svetoga, molitvom i nagovorom koji je održao voditelj duhovnih vježbi don Josip Krpić, SDB te pozdravom vrhovne glavarice Družbe s. Nives Stubičar. Tema duhovnih vježbi bila je „Susret s Uskrslim“.

Svakoga dana imali smo dva razmatranja. U prvom razmatranju promišljali smo o tome kako živjeti svetost u našem svakidašnjem životu kroz zavjete čistoće, siromaštva i poslušnosti te kako u našem vremenu hrabro i svjedočki živjeti poslanje koje smo pozvani ostvarivati. U drugom razmatranju promišljali smo o našoj vjeri i vjernosti kroz biblijske susrete s uskrsnim Kristom. Trebamo si svaki dan posvijestiti da se Isus rodio, trpio, umro i uskrsnuo za sve nas kako bi nam bilo jasnije i lakše razumjeti i slijediti njega kao jedini Put, Istinu i Život. Osim puta Isusa Krista, nema drugoga puta koji nas vodi k Vječnome i jedinome Bogu. Posebno

smo se molile i radujemo se s Martinom Vlahović i Anom Kapular, sestrama koje su nekoliko dana nakon duhovnih vježbi položile prve zavjete, s. Tajanom Hrvatini koja je položila doživotne te sestrama koje su proslavile zlatni jubilej redovništva s. Augustinom Vrgoč, s. Bernardom Krajcar, s. Pavlinkom Barić i s. Rozalijom Težak. Molimo za duhovna zvanja i za svetu ustrajnost, jer svako zvanje je dar od Boga i znak da Bog računa na nas i našu Družbu.

U ime svih sestara koje su sudjelovale u duhovnim vježbama zahvaljujem sestrama koje su nas duhovno pratile i molile za nas te onima koje su nas mijenjale u obavljanju naših svakodnevnih dužnosti dok smo se mi obnavljale u duhovnim vježbama. Zahvaljujem na srdačnosti i gostoprimstvu sestrama koje su nas primile u samostanu Presv. Srca Isusova u Rijeci. Budimo svjesne da bez Boga, njegova vodstva i njegove providnosti ne možemo ništa. Zahvalimo Bogu što je umro na križu za naše grijehе. Otvorimo vrata svoga srca i života i primimo ga kao svoga Spasitelja, Otkupitelja i Gospodina. Zahvalni budimo što nam je oprostio grijehе i podario nam vječni život. Zamolimo ga iskrena i nesebična srca da preuzme kontrolu nad našim životom i učini nas onakvom osobom kakvom želi da budemo.

s. Tereza Gojani

Bliža priprava za redovničko zavjetovanje

Tijekom mjeseca srpnja sudjelovale smo u bližoj pripravi za redovničko zavjetovanje zajedno sa s. Tajanom Hrvatini, juniorkom, a pridružila nam se i s. Anamarija Brajković koja završava prvu godinu novicijata. Susreti su bili organizirani kao nastavak i svojevrsni zaključak formacije koju je za nas tijekom protekle godine pripremalo Vrhovno vijeće Družbe.

Uz redovitu novicijatsku formaciju, tijekom prvoga polugodišta 2013. godine imale smo više susreta sa s. Dobroslavom Mlakić, postulatoricom za beatifikaciju naše Majke Utemeljiteljice. Polazeći od povijesnih, političkih i crkvenih prilika u gradu Rijeci, upoznala nas je s nastankom naše Družbe i njezinim razvitkom. Lik Majke Krucifikse nam je približila kroz neke aspekte njezina života kao što su molitveni život, duhovnost i karizma kojoj se posvetila. Na susretu koji je za nas pripremila

s. Kristina Tunić, 22. lipnja promišljale smo o daru vjere kao pravo usmjerenom pogledu na život, njezinu prakticiranju i svjedočenju, a promišljale smo o nekim temeljnim sadržajima vjere, kao i uzrocima nevjere u kontekstu posvećenoga života. U drugoj polovici srpnja sudjelovale smo u završnom programu pripreme. Od 19. do 20. srpnja održan je pretposljednji formativni susret u Kući novicijata u Zagrebu. Tih dana razmišljale smo o općem pozivu na svetost i o redovničkom posvećenju. Predavanje o temi „Poziv na svetost“ izložila nam je vrhovna glavarica Družbe s. Nives Stubičar, dok smo u poslijepodnevним satima sudjelovale u radu na temu „Redovničko posvećenje“, koje je pripremila s. Marijana Mohorić. Iste sestre pripremile su za nas posljednji susret 26. srpnja u Kući matici u Rijeci. Tom prilikom promišljale smo o svakodnevnom odgovoru na poziv te o onom temeljnom pozivu na „skok“ vjere.

Ovi su nas susreti duhovno i intelektualno obogatili. Došle smo do mnogih novih spoznaja o Božjoj veličini i ljubavi prema nama. Također su nam pomogli bolje shvatiti bit redovničkoga zavjetovanja i poslanja te ohrabriti jedni druge na putu posvećenja. Na kraju novicijske formacije želimo reći da se „posebnih“ dana sjećamo čitav život. No svakodnevica se ipak sastoji od sasvim „običnih“ dana. Ovom prigodom želimo reći da je za nas razdoblje novicijata bilo sve samo ne obično. Bilo je smijeha, radosti, novih pustolovina, ali i teških trenutaka i traženja odgovora na mnoga pitanja. Na tom putu pratile su nas naše učiteljice s. Nives Stubičar u prvoj i s. Felicita Špehar u drugoj godini novicijata. Ovim putem zahvaljujemo im na brizi i savjetima koje su nam uputile. Sve što smo proživjele ne bi bilo ovako lijepo da nije moglo biti podijeljeno. Uvijek je lijepo veseliti se, ali i žalost je lakša kada znaš da ima netko tko te razumije i podupire, sestru koja uvijek ima „riječ“ kada sama ne znaš što i kako dalje. Lijepo je imati sestru na koju možeš računati unatoč svim razlikama. Puno je toga iza nas i pred nama. A sada za kraj želimo reći dvije posljednje i najvažnije riječi: Bogu hvala!

s. Martina Vlahović i s. Ana Kapular

**Život i poslanje Družbe u Crkvi,
kao i njezina trajna obnova,
najviše ovisi o formaciji članica.**

Usp. Konstitucije, br. 82.

Misli o proljeću života

**Božja utjeha je poput jutarnje rose što silazi na naše rane
i budi vjeru u jakost nade.**

**Bog privlači k sebi svaku dušu
koja čezne za ispunjenjem svojih dana:
koja živi u radosti pogleda uprta u vječnost.**

**Samo je jedan put koji nas spaja: put mira
u ljubavi, pravедnosti i istini.
Sve ostalo samo su maskirane laži
koje vode ka razjedinjenju.**

**Nije nikad kasno zastati i odmoriti
u zagrljaju Božjeg opraštanja.**

**Najljepši su trenuci istinske radosti
u krugu onih koji nas usrećuju.
Božji je dar imati pravog prijatelja.**

**Kao što se Bog dokraja predao za tebe
i ti se daj za druge
te Mu se u potpunosti svidiš
kad u tebi prepozna ljubav svoga Srca.**

**Preobražavati se
je naš trajni poziv:
samo u svjetlu Kristova lika
jest prava ljepota duše.**

Dopusti da te obasja šutnja Božje prisutnosti.

**Lijepo je živjeti u bogatstvu različitosti
kad su ljudi spremni služiti:
to je put samozataje i paljenja svjetla na stazama života.**

**Neka tvoja jedina čežnja bude
svagda i u svemu biti posve blizu Gospodinu.**

**Predaj Gospodinu sve misli i tjeskobe svoga srca
da ih preobrazi te u Njemu bude
tvoja jedina nada i sigurnost.
Ostati jednostavan i skrovit znači biti zahvalan.**

***Blagost i razboritost ophođenja
znak su poniznosti i poštivanja
dostojanstva druge osobe.***

***Život je kratka staza u djeliću vremena
na putu do vječnosti.***

***Na svijetu ne postoji ništa nježnije i ujedno snažnije
od Božje ljubavi prema čovjeku.***

***Ako je Bog milosrdni Otac, a jest;
tada su svi vrijedni naše ljubavi i naših molitava.***

***Ti si Božje remek-djelo.
Neka ne malakše tvoja vjera u Njegovu blagoslovenu zaštitu.***

***U darovanoj slobodi
čovjek se iz sekunde u sekundu
opredjeljuje
ili za propast ili za vječnost.***

***Ljubav ne gleda na vlastitu korist;
ona je usmjerena k cilju.***

***Jedino pred Bogom rasprostiri svoje srce:
da mogneš ljubiti druge kao što On ljubi tebe:
takve kakvi jesu.***

***Patnja oplemenjuje srce čovjeka
kad čovjek dopusti
da Bog bude odgovor na njegova pitanja.***

***Gorjeti za Krista znači
biti prepoznatljiv po Njegovoj ljubavi,
ponajprije među svojimima.***

***Otvoreno srce je srce
orošeno milošću Božjom:
čisto za nove poglede
i spremno za nove pothvate.
Molitva daje očima sjaj, karakteru zrelost,
promišljanju razboritost, djelovanju blagost,
prihvatanju poniznost, služenju ljubav:
a u svemu mir.***

Nije najgore biti slab, već biti ohol.

Bog je širokogrudan u svojoj darežljivoj ljubavi.

Uči od Njega

jer Njegovo je Srce riznica svih kreposti.

***Bog je usadio u srce čovjeka
čežnju za izgubljenim rajem:
i dao mu bezbroj mogućnosti
da ga uprisutnjuje ovdje na Zemlji.***

***Vjerovati da sunce sja i iza crnih oblaka
znači imati stamenu nadu u pobjedu uskrslog Krista.***

***Rasti u malenosti, jednostavnosti,
istini i ljubavi.***

***U tome je sva veličina čovjeka
pred svemogućim Bogom.***

***Slobodni smo samo u letu ljubavi.
Jedino ljubav širi krila i daje slobodu našem duhu.***

***Ne uzdiži se hvalisavo.
Jedino pravo uzdignuće je
u kalvarijskom sjedinjenju s Bogom.***

Vjera raste pod okriljem križa koji nas uzdiže k nebu.

***Samoća je potrebna da čovjek nauči
u tišini razabirati i slušati Božji glas.***

***Na granicama naših mogućnosti stoji Bog.
I onda kad ne osjećamo proljeće u srcu i oko sebe,
Bog ipak čini malena čuda:
svojom nježnom ljubavlju dotiče naše krhke grane
i nuka ih da propupaju.***

s. Tajana Hrvatina

novi pogled

sjedeći kraj puta života, dozivam Te srcem,
prolaziš i pozivaš
pogledi nam se sretoše,
pitaš me:
Što hoćeš da ti učinim?

da opet progledam, moj Dobri,
da progledam i progledam čovjeka

Tvojim očima
u oči svakoga

da progledam i ne obaram pogled pred čovjekom
da progledam kako bih mogla vidjeti
svijet i čovjeka u drugačijem svjetlu
ljudsko lice i srcem srce

vidjeti sve i u svima
Tebe

da progledam i ne živim više u mraku
svojih zavaravanja, zatvaranja, zaviranja u živote drugih
da svojim pogledom ne zamračim pogled drugome
da progledam i vidim Svjetlo
i budem njegov odraz
i zraka drugome

toliko praznih pogleda

gledala sam i nisam vidjela
Tebe
u drugome
previdjela sam prisutnost
sramim se,
Dobri

daruj mi novi pogled
na stvarnost Tvoju i moju
pogled ljubavi

daruj mi pogled
blag kao što je Tvoj
dovoljno širok i dubok
pogled koji oživljuje, a ne ubija
koji prihvaća, hrabri, osnažuje

novi pogled na ljude koji su uvijek tu,
ali ih sve manje zapažam,
na one koji su bili uz mene i više ih nema,
novi pogled Tvoje ljubavi

kad mi grijeh zamrači pogled
daruj mi, Dobri, novi pogled sa suzom u oku
suzom koja će oprati sve prljave poglede
kako bih jasnije vidjela
oči, srce, ruku drugoga
kako bih otvorila svoje srce i ruke,
pogledom ohrabrila i vodila k Tebi

novi pogled
jasan i nedvosmislen
izoštren Tvojom ljubavlju
osjetljiv na čovjeka
pogled koji razlikuje ljubav od posjedovanja
Istinu od lažnih zavodjenja
Put od lagodnih i širokih putova
Život od zamamnosti života

novi pogled
koji progovara o Tebi
drugome

Što hoćeš da ti učinim?

da opet progledam i vidim da si uvijek tu za mene
Ti, ljubav

da opet progledam i slijedim Tebe
sada i posvuda

s. Lidija Turić

Dan službenice Božje Marije Krucifikse

Prigodnim duhovno-formativnim sadržajem svakog **29. u mjesecu** obilježavamo u našim zajednicama Dan naše utemeljiteljice službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić.

Utječimo joj se u zagovor moleći zajedno:

*Gospodine Bože, Ti si odabrao Majku Mariju Krucifiksu Kozulić da širi ljubav Tvoga božanskog Srca među malenima i najpotrebnijima. Proslavi svoju odabranicu čašću oltara da nam bude primjer i zagovornica na našem životnom putu i radu za rast Tvoga kraljevstva na zemlji. Ponizno Te molim da mi po njezinu zagovoru udijeliš milost za koju Te sada posebno molim ...
Po Kristu Gospodinu našem. Amen.
Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu ...*

Milosti primljene zagovorom
službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić
možete javiti

s. Dobroslavi Mlakić,
postulatorici kauze za proglašenje blaženom Utemeljiteljice
Družbe sestara Presvetog Srca Isusova
Pomerio 17, 51 000 Rijeka
e-adresa: postulatura.m.k.kozulic@sestre-scj.hr
dobroslavam@yahoo.it
Tel./Fax.: (051) 325-936

Duhovne obnove za sestre

„Svakog mjeseca u određeni dan sestre će se okupiti na duhovnu obnovu da prodube svoju revnost služenja Gospodinu. Kad nije moguće da to sve sestre obave zajednički, neka to čine u više skupina.“
(Konstitucije, br. 23.)

S početkom nove pastoralne godine započinje novi ciklus duhovnih obnova za sestre u Rijeci, Crikvenici, Zagrebu, Slatini i Gospiću.

Studij Teologija posvećenog života

Od jeseni ove godine započinje studij Teologija posvećenog života u Duhovnom centru sv. Ivana od Križa, Česmičkoga 1, Zagreb. Studij nudi stručnu formaciju iz tematike posvećenoga života pod biblijsko-teološkim, povijesno-kulturalnim, psiho-sociološkim i pravnim aspektima. Cjelovit program studija ostvarivat će se mjesečno tijekom dviju akademskih godina. Nastava će se održavati vikendom.

U tijeku su predbilježbe za upis koje zaprima o. Franjo Podgorelec na mobilni telefon 098/939-5523 ili 4500-500, ili e-adresu: franjo.podgorelec@gmail.com.

Završni upis predbilježenih bit će 1., 2. i 3. listopada 2013. godine od 18,00 do 20,00 sati.

Povjerenstvo za Pastoral Mladih i Animaciju Zvanja

Sestre, članice Povjerenstva, organiziraju jednodnevne i višednevne susrete, duhovne obnove, dane sudjelovanja u životu sestara.

U okviru djelovanja povjerenstva mogući su dogovori formativnih susreta i u školama, odgojnim ustanovama i pastoralnim centrima, i za mlade i za odrasle.

U osmišljavanju različitih ponuda formativnog i duhovnog sadržaja, pozivajući na odaziv i sudjelovanje te se odazivajući potrebama ljudi našega vremena, rado surađujemo sa svim ljudima dobre volje.

Za sve informacije o ponudama i mogućnostima sudjelovanja i suradnje možete se javiti na kontakte:

s. Marija Žderić

Mob. +385 (0)99 67 50 437

e-adresa: zdericmarija4@googlemail.com

s. Kristina Tunić

Mob. +385 (0)91 72 92 398

e-adresa: s.kristina.scj@gmail.com

s. Marijana Mohorić

Mob. +385 (0)98 94 44 250

e-adresa: mmarijana2001@yahoo.com

s. Tajana Hrvatinić

Mob. +385 (0)99 40 33 092

e-adresa: tajana.scj@gmail.com

Molitva za nova duhovna zvanja

„Žarko te molimo, Gospodine, udijeli ‘pastirima duša’, redovnicima i redovnicama, misionarima i drugim posvećenim osobama, dar nade, savjeta i razboritosti u pozivanju drugih na potpuno služenje Bogu i Crkvi.

Daj također sve većem broju mladih velikodušnost i hrabrost da ponude svoj život i da budu ustrajni u svom odvažnom ‘Da!’“

Bl. Ivan Pavao II

Dani molitve za duhovna zvanja u našim zajednicama

Donosimo program molitve za duhovna zvanja u našim zajednicama u kojima neka se prema mogućnostima organizira zajednička molitva na tu nakanu (euharistijsko slavlje, klanjanje, molitva sv. krunice, križni put, put svjetla ili sl.).

DAN U MJESECU	ZAJEDNICE SESTARA
1.	Samostan Presvetog Srca Isusova, Rijeka
2.	Samostan sv. Josipa, Otočac
3.	Sestre na studiju, Rim
4.	Dom pastoralnih susreta, Lovran
5.	Bogoslovno sjemenište i hospicij, Rijeka
6.	Samostan BDM Bezgrješne, Kraljevica
7.	Biskupski dom, Gospić
8.	Katedrala sv. Vida, Rijeka
9.	Samostan u Omišlju
10.	Kuća matica „Nazaret“, Drenova
11.	Župa sv. Križa, Ogulin
12.	Nadbiskupski dom, Rijeka
13.	Samostan Uzvišenje sv. Križa, Zagreb
14.	„Dom starica“, Grižane
15.	Samostan Gospe Lurdske, Slatina
16.	Samostan Presvetog Srca Isusova, Crikvenica
17.	„Moj mir“, Dobrinj
18.	Kuća novicijata, Zagreb
19.	Zajednički dan molitve za duhovna zvanja

Prigodne materijale za zajednički dan molitve na planu Družbe bit će moguće pronaći na našoj mrežnoj stranici uoči svakog **19. u mjesecu** kada se naša Družba, prema dogovoru s Povjerenstvom za promicanje redovničkih zvanja pri HKVRPP, pridružuje molitvi za nova duhovna zvanja u Crkvi.

Kalendar važnijih slavlja i događanja

RUJAN	
13.-14.	XXIX. Redovnički dani 2013., Split
14.	Uzvišenje sv. Križa, blagdan Slavlje u samostanu sestara, Laščinska 139, Zagreb
18.-20.	Susret animatora za duhovna zvanja, Zagreb
20.	Rođendan Sl. Božje Marije Krucifikse Kozulić (1852.)
20.-21.	XXIX. Redovnički dani 2013., Zagreb
20.-21.	Regionalno slavlje povodom 1700. godišnjice Milanskog edikta, Niš
26.	Trodnevnica uoči dana preminuća sl. Božje Marije Krucifikse Kozulić, Samostan Presv. Srca Isusova, Rijeka
28.	Proglašenje blaženim don Miroslava Bulešića, Pula
29.	Dan preminuća sl. Božje Marije Krucifikse Kozulić (1922.) Samostan Presv. Srca Isusova, Rijeka
28.-29.	Dan katehista u Godini vjere, Trg sv. Petra, Vatikan

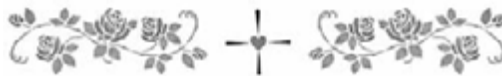
LISTOPAD	
2.	Sv. Anđeli čuvari, spomendan Dan Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić
4.	Sv. Franjo Asiški, spomendan; Prvi petak
11.-13.	Seminar za medicinske sestre, Pastoralni centar Plitvice.
12.-13.	Marijanski dan u Godini vjere, Trg sv. Petra, Vatikan
16.	sv. Margareta Marija Alacoque, spomendan Zaštitnica novicijata naše Družbe
18.-19.	Katehetska jesenska škola za osobe s teškoćama u razvoju, Zagreb
20.	Misijska nedjelja Slavlje početka biskupijskog procesa za proglašenje blaženom sl. Božje Marije Krucifikse Kozulić, katedrala sv. Vida, Rijeka
26.-27.	Dan obitelji u Godini vjere, Trg sv. Petra, Vatikan

STUDENI	
1.	Svi sveti, svetkovina; Prvi petak
2.	Spomen svih vjernih mrtvih – Dušni dan
15.-16.	Katehetska jesenska škola za predškolski vjerski odgoj, Zagreb
24.	Isus Krist Kralj svega stvorenja, svetkovina Slavlje završetka Godine vjere

PROSINAC	
12.	Početak liturgijske godine 2013. - 2014.
6.	Prvi petak
9.	Bezgrješno začće Blažene Djevice Marije, svetkovina (umjesto 8.12.) Slavlje u samostanu u Kraljevici
25.	Božić – rođenje Gospodnje

Obavijesti i najave možete pratiti na internetskoj stranici naše Družbe:
www.sestre-scj.hr

Tajništvo Družbe sestara Presvetog Srca Isusova
Cvetkov trg 5, 51 000 Rijeka
Tel. 051 652 197 ili 254 266

Ako je molba pogrešna, Bog kaže: “Ne.”
Ako je vrijeme pogrešno, Bok kaže:
“Polako.”
Ako nešto nije u redu s tobom, Bog kaže:
“Rasti.”
Ali ako je molba opravdana, vrijeme
ispravno, a s tobom je sve u redu, onda
Bog kaže: “Hajde.”

Bill Hybels

In memoriam Fides Cosulich De Pećine

U srijedu 15. svibnja u 7,30 sati, okrijepljena svetim sakramentima, u 88. godini života preminula je uzorna i praktična vjernica Fides Cosulich De Pećine u Domu umirovljenika *Anni d'oro – Zlatne godine* u Trstu.

Rođena je 12. ožujka 1926. u Trstu, kao najmlađe od sedmero djece u uzornoj vjerničkoj obitelji od oca Nikole (1871. - 1960.) i majke Marie rođ. Pascutini (1803. - 1959.). Pokojničin otac Nikola je rođeni brat sl. Božje Majke Marije Krucifikse, utemeljiteljice naše Družbe, o kojemu je zabilježila kći Caterina da je: „Sav svoj život posvetio Bogu i svojoj obitelji i svako svoje dijete je povjerio i posvetio Majci Božjoj Trsatskoj“ (*Prontuario di tasca – Zapsi prema godišnjem kalendaru*). Pokojnica je cijeli svoj životni tijekom živjela u krugu svojih najbližih, nije osnovala vlastitu obitelj, a radila je kao komercijalist u tršćanskoj Općini, potom u Gradskoj vijećnici i neko vrijeme u američkom predstavništvu jedne trgovačke kuće do odlaska u prijevremenu mirovinu.

Nakon smrti svoje posljednje sestre Caterine (1913. - 2001.), nastavila je živjeti u ul. Cologna 7 u Trstu, ali je teško podnosila osamljenost i samoću. Međutim, utjehu je, kao i inače u životu, nalazila u molitvi i dnevnom prebivanju na svetoj misi. S ljubavlju je i molitvom pratila zbivanja u Crkvi, a osobito se radovala svakom posjetu sestara iz Rijeke. Trajno se zanimala za našu Družbu i za mlade članice Družbe, a osobito za samostan Presvetog Srca Isusova (Sacro Cuore) u Rijeci, gdje je u djetinjstvu češće dolazila sa svojim roditeljima. Češće se zanimala za svaku sestru koju je poznavala, a s ushićenjem je uvijek nanovo pitala: „Hoće li i kada biti proglašena blaženom moja teta Marija Krucifiksa?“

Posljednje je dvije i pol godine provela u Domu umirovljenika u Trstu, a o njoj je brižno skrabila njezina nećakinja gospođa Tatiana Cosulich Mazzaroli, kći njezina brata Ivana, koja također živi u Trstu. U Domu je imala osiguranu primjerenu zdravstvenu skrb i njegu, a povremeno su je posjećivale vrhovne glavarice naše Družbe s. Felicita, s. Nives, i s. Dobroslava te druge sestre. O njezinu stanju redovito nas je izvješćivala gospođa Tatiana. Zbog pogoršanja općeg stanja posljednja je četiri dana bila smještena u bolnicu, nakon čega je ponovno vraćena u Dom gdje je i preminula pri punoj svijesti, vedro i smireno, okrijepljena svetim sakramentima.

Đakon don Klement Zalar iz Župe sv. Jakova (S. Giacomo), u petak je 17. svibnja predvodio sprovodne obrede na tršćanskom groblju sv. Ane. Uz rodbinu pokojnice, nećakinje Tatanu i Emanuela Erlinger, njihove supruge, te pranećakinju Isabelu, susjede i djelatnice Doma, na sprovodu su sudjelovale i izrazile sućut najbližoj rodbini: s. Nives Stubičar,

+ Si è spenta serenamente Fides Cosulich De Pecine Ne danno il triste annuncio le nipoti, TATIANA ed EMANUELA con i rispettivi mariti e figli. Si ringraziano, per l'assistenza spirituale, le Suore del "Sacro Cuore di Gesù" di Fiume. E, per le amorevoli cure, il personale tutto della CDR "Anni d'Oro". La saluteremo venerdì 17, alle 9.30, nella Cappella di via Costalunga. Trieste, 16 maggio 2013	Blago je u Gospodinu preminula Fides Cosulich De Pecine Javlja ju tužnu vijest nećakinje Tatiana i Emanuela sa svojim obiteljima. Zahvaljuju za duhovnu pomoć Sestrama Presvetog Srca Isusova iz Rijeke. I za brižnu skrb svem osoblju Doma umirovljenika „Zhtne godine“. Oprostit ćemo se od nje u petak 17. svibnja u 9,30 sati u kapeli u ulici Costalunga. Trst, 16. svibnja 2013. Iz dnevnih novina "Il Piccolo"

vrhovna glavarica, s. Dobroslava Mlakić, s. Marijana Mohorić i s. Svjetlana Badrov. Od pokojnice se oprostio đakon don Klemet, istaknuvši kako molitva, odnosno veza s Bogom doprinosi smirenosti na času smrti. Pokojnica je puno molila zato je smireno napustila zemlju i preselila se u vječnost. Takvo je svjedočanstvo mladi đakon posvjedočio i iskustvom iz vlastite obitelji.

s. Dobroslava Mlakić

OBAVIJEST

Na uskrsni ponedjeljak, 1. travnja 2013. godine, nakon kraće bolesti, iznenada je preminula **Ružica Mihetić**, rođena sestra naše s. Marije Žderić. Pokojna Ružica sahranjena je 3. travnja u Nijemcima.

Pokoj vječni daruj joj, Gospodine i svjetlost vječna neka joj svijetli. Počivala u miru.

Amen!

Petrovim putem vjere

Uvod

Proglašavajući Godinu vjere u apostolskom pismu Porta fidei papa Benedikt XVI. pozvao nas je izići iz pustinje vlastita života te krenuti putem vjere ususret Onomu koji jedini može u potpunosti utažiti glad i žeđ čovjekova srca za puninom života. Put je to koji nas vodi do Vrata vjere čiji prag možemo prijeći „kada je Božja riječ naviještena a srce dopusti da ga oblikuje milost koja preobražava“ (br. 1). Stoga je od presudne važnosti, ističe Papa, „vratiti se povijesnim tragovima naše vjere, koja je označena nedokučivim misterijem isprepletenosti svetosti i grijeha“ (br. 13). Put je to obilježen životom i svjedočanstvom mnogih muževa i žena koji su u susretu s Riječju, iznova rođeni, krenuli putovima ovoga svijeta navješćujući radost novoga života, pokazujući čovjeku put k izvoru vode žive te izgrađujući Kraljevstvo ljubavi.

Stoga se, poslušni Papinu pozivu, želimo vratiti na izvor naše vjere – Božju riječ – razmišljajući o Petrovu putu vjere koji je, poput puta svakoga vjernika, bio put uspona i padova, vjere i sumnje, gorljivog nasljedovanja i straha, zatajenja i ljubavi, obraćenja i novog poslanja. Jednom riječju, bio je put svetosti i grijeha na kojemu se vjernikom ne rađa, nego postaje. Na koji način Petar i nama danas može biti primjer življenja i svjedočenja vjere? Možemo li na njegovu putu vjere pronaći odgovore na izazove, poteškoće i sumnje s kojima se i vjernik današnjice susreće? Možemo li u Petrovu susretu s Kristom otkriti put osobnog poslanja te na koji način i mi danas možemo biti živo kamenje na kojemu će Krist nastavljati izgrađivati svoju Crkvu sazidanu na stijeni Petrove vjere? Pitanja su na koja ćemo pokušati pronaći odgovore u Ivanovu prikazu Petrova puta vjere koji je, poput ostalih osoba Ivanova evanđelja,¹ pozivao čovjeka svakoga vremena na osobni put vjere, ljubavi i punine života u Isusovu imenu.

1 Ivan Krstitelj, Andrija, Filip, Natanael, Nikodem, Samarijanka, kraljev službenik, uzeti, slijepac od rođenja, Lazar, Marta, Marija, Toma zvani Bliznac, Marija Magdalena, ljubljani učenik.

Na putu učenja

Za razliku od sinoptičkih evanđelja u kojima je Isus, prolazeći uz Galilejsko jezero, ugledao i pozvao Šimuna i Andriju (usp. Mt 4, 18-20; Mk 1, 16-18; Lk 5, 1-11), prema Ivanovu izvješću o Isusovu pozivu prvih učenika (1, 35-51), Petar dolazi k Isusu zahvaljujući bratovu svjedočanstvu. Naime, nakon susreta i boravka s Isusom, Andrija najprije odlazi potražiti svojega brata Šimuna kako bi mu navijestio radosnu vijest: „Našli smo Mesiju! – što znači ‘Krist – Pomazanik’“ (1, 41). Na naviještenu mu radosnu vijest Šimun ne odgovara riječju, nego djelom, slijedeći brata na putu k Mesiji. Isusov prodoran pogled i sveznajuća riječ obilježiti će prvi Šimunov susret s Mesijom, kao i prve korake njegova puta učenja: „Isus ga pogleda i reče: ‘Ti si Šimun, sin Ivanov! Zvat ćeš se Kefa!’ - što znači ‘Petar – Stijena’“ (1, 42). Ivan nam ne navodi razlog Isusove promjene Šimunova imena, kao ni njegovu pozitivnu ili negativnu reakciju. Šutnja kojom završava prvi Petrov susret s Isusom, kao i promjena njegova imena već na samom početku Petrova puta, privlačile su posebnu čitateljevu pozornost, jer je promjena imena označavala promjenu njegova poslanja budući da je ime u semitskome narodu bilo ne samo znak prepoznavanja osobe nego je označavalo njezinu osobnost, identitet, poslanje i sudbinu. U prvom susretu s utjelovljenom Riječju Petar započinje svoj put učenja, ali ne i put vjere. Naime, Ivan navodi kako su Isusovi učenici povjerovali u njega nakon prvog znanjenja na svadbi u Kani Galilejskoj u kojemu je objavio svoju slavu (usp. 2, 11). Otada će biti vjerni Isusovi pratitelji na njegovu putovanju u Jeruzalem (usp. 2, 13-3, 21; 5, 1-47) te na putu kroz Samariju i Galileju (3, 22-4, 54), rastući u vjeri koju će Petar u ime dvanaestorice javno ispovjediti tek nakon Isusova čudesnog umnažanja kruha (pogl. 6).

Isusov nauk o kruhu života koji je s neba sišao upućen mnoštvu koje ga je slijedilo, Židovima i učenicima u sinagogi u Kafarnaumu, prouzročilo je sablazan, odstupanje i nevjeru Isusovih učenika. Nakon neuspjeha i odlaska

velikog broja učenika Isus se obraća maloju skupini koju Ivan prvi put naziva dvanaesticom. Za razliku od Židova i učenika koji su sa strane mrmljali i međusobno se prepirali oko njegova nauka (usp. 6, 41-42. 52. 61) ne ulazeći u neposredni razgovor s Isusom, Isus se izravno obraća dvanaesticima s konkretnim pitanjem: „Ne želite li i vi otići?“ (6, 67).² Za razliku od sinoptičkih evanđelja (usp. Mt 16, 15; Mk 8, 29; Lk 9, 20), Isus ne pita dvanaesticu o svom identitetu, nego o njihovu odnosu prema Učitelju i naviještenoj im riječi. Naime, iako je pretpostavljao da ga neće napustiti³ Isus ih poziva na odluku u potpunoj slobodi, žele li ostati i nastaviti svoj hod učenništva i vjere ili se žele vratiti svojoj kući, tj. svojem prijašnjem životu.⁴ Pred objektivnom i subjektivnom krizom prouzročenom Isusovim naukom Petar uime dvanaesticice ispovijeda svoju vjeru utemeljenu, ne na Učiteljevim čudesnim znamenjima, nego na njegovoj riječi života: „Gospodine, kome da idemo? Ti imaš riječi života vječnoga! I mi vjerujemo i znamo: Ti si Svetac Božji“ (6, 68-69). Isusove riječi koje su učenicima bile tvrda besjeda koju nisu mogli slušati (usp. 6, 60), dvanaesticima su riječi vječnoga života za kojim su čeznuli i koji su tražili. „Mi vjerujemo i znamo“ Petrove su riječi koje svjedoče ne o budućoj ili netom rođenoj vjeri, nego o vjeri koja je već duboko zaživjela u njihovu srcu i umu.⁵ Ne radi se dakako, ni o vjeri utemeljenoj samo na intelektualnoj spoznaji, nego o iskustvenoj vjeri utemeljenoj na dubokom i intimnom odnosu s utjelovljenom Riječju. Put Petrova učenništva potaknut osobnim

traženjem i bratovim svjedočanstvom dolazi do iskustvene spoznaje Riječi života i vjere u Sveca Božjega. Međutim, nakon prve krize i odabira Riječi života na svojem putu vjere, Petar će morati proći kroz bolna iskustva vlastitog nerazumijevanja, nesigurnosti i slabosti kako bi u patnji i boli iznova rođen ispovjedio postojanu, potpunu i bezuvjetnu vjeru Petra – Stijene koji će u susretu s Uskrsim primiti svoje novo poslanje.

Na putu muke

Nakon javnog ispovijedanja vjere uime dvanaesticice, Petra iznova susrećemo tek za vrijeme Isusove muke. Znajući da je došao čas da prijede s ovoga svijeta Ocu, Isus pere noge svojim učenicima kako bi ih učinio dionicima vječnog života u njegovoj smrti rođena. Navedena Isusova gesta, koju redovito tumačimo kao znak Isusove poniznosti, imala je daleko dublje značenje. Nije se radilo samo o jednostavnom stavu i činu poniznosti koji su učenici bili pozvani slijediti, ni o kidanju okova moći i superiornosti na kojima su se temeljili ljudski odnosi često skriveni upravo iza lažne poniznosti. Naprotiv, Isusovo pranje nogu učenicima, neposredno prije svoje muke i smrti, bilo je znak Isusova dara života te nesebične i bezuvjetne spasenjske ljubavi koja će se u potpunosti očitovati u njegovoj smrti na križu. Petar koji je prethodno razumio i ispovjedio svoju vjeru u Riječ života, u ovom trenutku ne razumije Isusov čin ljubavi i znak dara vlastita života. Polazeći iz iskustva svakodnevnog života u kojemu su moć, vlast, društveni status i ugled bili kriteriji izgradnje međuljudskih odnosa, Isusov čin bio je u Petrovim očima čin Učiteljeva poniženja i učenikova nepoštovanja koje si on, kao Isusov učenik, nije mogao dopustiti. „Gospodine! Zar ti da meni pereš noge?“ (13, 6), Petrova je reakcija koja nam se čini sasvim normalnom i uobičajenom, jer je bila odraz njegova dubokog poštovanja i obzirnosti prema svojem Učitelju. Međutim, u Petrovoj reakciji, u kojoj dolazi do izražaja njegovo nerazumijevanje Isusova čina ljubavi, moguće je vidjeti i njegov stav superiornosti i hrabrosti

2 „Ne želite li i vi otići?“ doslovan je prijevod grčkog izraza: „mē kai hymeis thelete hypagein“.

3 Prema gramatici grčkog biblijskog jezika retoričko pitanje formulirano početnom negativnom česticom „mē“ – „ne“ pretpostavljalo je sugovornikov negativan odgovor.

4 Glagol „hypágō“ – osim „otići“ označavao je i „vratiti se svojoj kući“. Usp. Iv 13, 3. 33. 36; 14, 4. 5. 28; 16, 5. 10. 17.

5 Usp. glagole u perfektu: „pepisteukamen“ – „povjerovali smo“ i „egnokamen“ – „spoznali smo“ (r. 69).

u odnosu na druge učenike koji su, unatoč nerazumijevanja, šutke i bez proturječnosti prihvatili Učiteljevu gestu. „Što ja činim, ti sada ne znaš, ali shvatit ćeš poslije“ (13, 7), Isusov je odgovor u kojemu mu jasno daje do znanja kako je riječ o gesti koju u ovom trenutku ne razumije, ali čije će duboko značenje ljubavi i dara uskoro spoznati. Međutim, Petar ne samo da ne prihvaća nemoć i ograničenost vlastite spoznaje nego odlučno i uporno ustrajava: „Nećeš mi prati nogu nikada!“ (13, 8). Petrovo nerazumijevanje nastavlja se i nakon Isusova pojašnjenja: „Ako te ne operem, nećeš imati dijela sa mnom“ (13, 9). Riječ je, dakako, o karakteristikama Ivana evanđelja u kojemu često Isusovi sugovornici ne shvaćaju ili doslovno razumiju Isusovu riječ pružajući mu tako mogućnost za dodatno pojašnjenje naviještene im riječi.⁶ Mислеći kako je riječ o novom obrednom čišćenju, Petar, koji se prethodno protivio pranju nogu, sada odlazi u drugu krajnost želeći da mu Isus opere ne samo noge, nego i ruke i glavu jer ako je pranjem nogu imao dijela s Isusom, čim više bude opran tim bolje (usp. 13, 9). Petrov simpatičan odgovor u kojemu je očito njegovo daljnje nerazumijevanje Isusove riječi bio je odraz njegova impulzivnog, naglog i nesigurnog karaktera, ali i znak njegove spontane i iskrene spremnosti za potpunim dioništvom s Učiteljem. „Tko je okupan, ne treba drugo da opere nego noge – i sav je čist! I vi ste čisti, ali ne svi!“ (13, 10) Isusov je odgovor u kojemu im otkriva kako je riječ o udjelu u njegovoj muc i smrti o kojemu je potrebno donijeti osobnu odluku. Naime, iako je svima, bez razlike, oprao noge, pozivajući ih na dioništvo u njegovu životu, svaki od učenika pozvan je osobno odlučiti želi li ga nasljedovati ili ne na njegovu putu križa te biti dionikom njegova života u smrti rođena.

U nastavku Isusova razgovora s učenicima dolazi do izražaja Petrova nesigurnost i nestabilnost njegova karaktera. Potaknut

6 Npr. Isusov razgovor s Nikodemom o novom rađanju (3, 3ss) ili sa ženom Samarijankom o izvoru vode žive (4, 10ss).

osobnom znatiželjom, ali još više osobnom nesigurnošću, Petar želi doznati tko je onaj koji će uskoro izdati Učitelja. Petar koji je do sada hrabro i odlučno istupao u ime dvanaestorice ispovijedajući svoju vjeru (usp. 6, 60-71) i iskazujući svoje duboko poštovanje prema Učitelju, kao i želju za potpunim dioništvom (usp. 13, 6-13), samo nekoliko trenutaka kasnije nesiguran u samoga sebe i bojeći se Isusova odgovora ne pronalazi hrabrosti obratiti se osobno Isusu i upitati ga, tko je taj? Stoga, daje znak učeniku koji bijaše Isusu do krila moleći ga: „Pitaj tko je taj o kome govori“ (13, 24). Ako je bio toliko siguran u samoga sebe i ako je Isus i njemu oprao noge nakon što mu je darovao i svoje ruke i glavu, zašto ga sam ne pita tko je taj? Štoviše, ako je bio toliko siguran u samoga sebe zašto se bojao upitati ga, je li, možda, on onaj koji će ga izdati? Nakon očitovanja identiteta učenika koji će ga uskoro izdati, Petar napokon može odahnuti siguran u samoga sebe. Međutim, riječ je o lažnoj sigurnosti koju će Petar uskoro spoznati i na bolan način iskusiti, ali koja je bila nužna na njegovu putu vjere i poslanja Petra - Stijene čija su se vjera i sigurnost temeljile ne na osobnoj, nego na Isusovoj riječi.

Naime, nakon Isusova navještaja svojeg skorog odlaska i dara zapovijedi ljubavi po kojoj će ih svi prepoznati kao njegove učenike, Petar se iznova obraća Isusu pitajući ga kamo to odlazi (usp. 13, 36). Kao i u prethodnom, i u ovom je slučaju riječ o impulzivnoj i brzopletoj Petrovoj reakciji koja je iznova otkrivala njegovo nerazumijevanje Isusove riječi. Međutim, i ovog puta Petar će morati pričekati trenutak Isusove muke i smrti u kojemu će se Isusova riječ u potpunosti ispuniti otkrivajući svoje značenje i smisao. „Kamo ja odlazim, ti za sad ne možeš poći za mnom. No, poći ćeš poslije“ (13, 36), Isusov je odgovor koji redovito shvaćamo kao Isusov navještaj Petrove mučeničke smrti. Međutim, u kontekstu u kojemu je izrečen, očito je kako se izraz „poći ćeš poslije“ odnosio na vjeru u Isusa koja je bila moguća samo nakon njegove smrti i uskrsnuća i za-

hvaljujući kojoj je učenik mogao biti dionikom Učiteljeva zajedništva i punine života.⁷ Tek u Isusovoj smrti na križu Petar će, dakle, moći u potpunosti spoznati što doista znači ljubiti sve do darivanja vlastita života. Ipak, unatoč prethodnom nerazumijevanju, Petar na svoj način shvaća kako je riječ o Isusovu daru života za koji je spreman žrtvovati i svoj vlastiti: „život ću svoj položiti za tebe!“ (13, 37). Petar, koji je poput ostalih učenika bio svjedokom Isusova govora o Dobrome pastiru koji će život svoj položiti za ovce svoje, u ovom trenutku kao da želi zamijeniti uloge te postati Učiteljev spasitelj, žrtvujući svoj vlastiti život. „Život ćeš svoj položiti za mene?“ (13, 38) Isusovo je pitanje upućeno Petru kojim odbija njegov dar vlastita života utemeljena ne na ljubavi, nego na prevelikoj sigurnosti u samoga sebe. „Zaista, zaista, kažem ti: Pijetao neće zapjevati dok me tripud ne zatajiš“ (13, 38), odgovor je kojim Isus poziva Petra na vraćanje k samome sebi te na spoznaju istine o sebi samome. Naime, Petru sigurnom u samoga sebe osobna slabost, kao i poteškoće na putu nasljedovanja, činile su se strane i gotovo nemoguće. Međutim, uskoro će osjetiti gorčinu i bol slabosti te nestalnost i krhkost svoje riječi. On koji je želio dati svoj život kako bi spasio Učitelja još iste će ga noći čak tripud zatajiti da bi spasio svoj vlastiti život. Put je to gorke spoznaje vlastite slabosti u kojoj će Petar naučiti pouzdavati se ne u svoju, nego u Isusovu riječ te svoju sigurnost temeljiti ne na svojem „JA“, nego na „JA“ Onoga koji ljubi sve do kraja ostajući vjeran svojem obećanju.

Na putu smrti

Slijedeći Isusa na njegovu putu smrti i Petar će doista umrijeti samome sebi, sigurnosti svojega „JA“ i krhkosti svoje riječi. Isusovo i Petrovo umiranje Ivan prikazuje na dramatičan način stavljajući naglasak na nesumnjivom i očitom kontrastu Isusova i Petrova darivanja života. Za razliku od Isu-

sa koji će četi i slugama svećeničkih glavara i farizeja, slobodno predajući svoj život, tri puta reći: „Egō eimí“ - „Ja sam“ (18, 5. 6. 8.), moleći ih, pritom, da puste njegove učenike, Petar će malo kasnije u strahu za svoj vlastiti život vratarici, stražarima i sluzi velikog svećenika tri puta odgovoriti: „Ouk eimí“ - „Nisam“ (18, 17. 25. 27). Petar koji je nekoliko trenutaka ranije želio poći s Isusom u smrt, u trenutku Isusova uhićenja posegnut će za mačem, izabirući put nasilja i vjerujući da će njime moći spasiti Učitelja dok će se Isus slobodno predati u neprijateljske ruke. Nadalje, dok će Isus pred velikim svećenikom hrabro svjedočiti istinu ne poričući ništa od onoga što je naučavao, Petar će, stojeći vani i grijući se zajedno sa slugama i stražarima, zaniijekati svoje učeništvo. Zahvaljujući poznanstvu drugoga učenika koji je zajedno s njim slijedio Isusa, Petar će ući u dvorište velikoga svećenika gdje će se iznova morati odlučiti kojim putem krenuti i koga nasljedovati.

Upravo Petar, koji je uime dvanaestorice ispovjedio svoju vjeru u Isusovu riječ života priznajući da nema kome drugome poći, sada na pitanje sluškinje: „Da nisi i ti od učenika toga čovjeka?“ (18, 17) odgovara negativno. Za razliku od drugoga učenika koji se priznaje Isusovim učenikom i ulazi unutra slijedeći Isusa na njegovu putu smrti, Petar izabire drugi i drukčiji put. Niječući, i malo-pomalo gubeći identitet Isusova učenika, pridružuje se skupini slugu i stražara koji su stajali vani i grijali se (usp. 18, 18) te promatrajući izdaleka što će se dogoditi s Učiteljem izabire put straha koji će ga, iako fizički slobodna, okovati i zarobiti. Petrov odgovor: „Ouk eimí“ - „Nisam“ bio je više znak njegove duboke nutarnje izgubljenosti i dezorijentiranosti, negoli istinskog odreknuća.⁸ Naime, u strahu za svoj vlastiti život, Petar uplašen i izgubljen, izabrat će put neistine koji prema Isusovoj riječi nije bio put njegova istinskog učenika: „Ako ostanete u mojoj riječi, uistinu, moji ste učenici; upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi“ (8, 31).

7 Usp. Xavier LÉON-DUFOUR, *Lettura dell'evangelo secondo Giovanni*, Cinisello Balsamo, 1990., str. 822.

8 Usp. Luigi ORLANDO, *Il Vangelo di Giovanni. Lettura teologica*, Taranto, 2003., str. 223.

No na putu svojega učeništva i vjere Petar je trebao ponajprije upoznati istinu o samome sebi kako bi potpuno slobodan mogao slijediti put Istine. Za razliku od sinoptičkih evanđelja u kojima izvješće o Petrovu zatajenju završava Isusovim pogledom, Petrovim prisjećanjem Isusovih riječi o trostrukom zatajenju prije pijetlova pjeva te gorkim plakanjem boli i kajanja (usp. Mt 26, 69-75; Mk 14, 66-72; Lk 22, 54-62), Ivanovo izvješće završava šutnjom. Šutnja i noć u kojoj Petar ostaje sam bit će noć ne samo Isusova nego i Petrova umiranja koje će biti znak ne tragičnog završetka, nego novog početka njegovoga puta vjere. Je li Petar spoznao istinu? Je li se, doista, odrekao Isusa? Hoće li se pokajati? Odgovore na postavljena pitanja pronaći ćemo u Petrovu susretu s Uskrsnim koji će označiti kraj Petrova puta vjere, ali i njezin novi početak.

Na putu uskrsnuća

Što se događalo u Petrovu srcu nakon zatajenja i gdje se nalazio u trenutku Isusove muke i smrti na križu, ne znamo. Međutim, prvoga dana u tjednu Petar se iznova nalazi s drugim učenikom s kojim nakon Magdalenine vijesti o ukradenom Isusovu tijelu trči k praznom grobu, ulazi u nj i vidi znakove Isusova uskrsnuća, ali se vraća kući još uvijek ne vjerujući, dok će drugi učenik u snazi ljubavi otkriti u praznome grobu prisutnost Uskrsloga te povjerovati izvanjskim znakovima Učiteljeva uskrsnuća. Nakon toga, zajedno s ostalim učenicima u strahu od Židova, iza zatvorenih vrata, Petar se dva puta susreće s Uskrsnim, prima dar Duha Svetoga i poslanje otpuštanja grijeha (20, 19-29). No zajedno s još šestoricom Isusovih učenika iznova se vraća svojem svakodnevnom životu – ribarenju kao da se ništa nije dogodilo. Samo učenik kojega je Isus ljubio i ovoga puta prepoznat će Gospodina očima vjere i ljubavi. Naime, ljubljeni učenik koji je ušavši u prazan grob vidio i povjerovao, i sada nakon čudesnog ribolova vidi i prepoznaje Isusovu prisutnost. No ljubav u kojoj je bilo moguće prepoznati znakove i prisutnost Uskrsloga i u

Petrovu će srcu otvoriti put prepoznavanju, vjeri, pripadnosti i nasljedovanju.

„Kad je Šimun Petar čuo da je Gospodin, pripaše si gornju haljinu, jer bijaše gol, te se baci u more“ (21, 7), reakcija je ne samo Petrova impulzivnog karaktera nego i znak njegovoga prepoznavanja. Nadasve je znak ljubavi koja biva svjedočena ponajprije djelima, a zatim i riječima. Naime, od svih učenika Petar je prvi koji se baca u more dolazeći Isusu ususret. Prvi je koji se na Isusovu zapovijed: „Donesite riba što ih sada uloviste“ (21, 9), samoinicijativno penje na lađicu i izvlači iz mora mrežu punu velikih riba. Ujedno je i prvi i jedini kojemu se Isus osobno obraća pozivajući ga na javno ispovijedanje i provjeru kvalitete i stupnja ljubavi. Kao u prvom susretu (usp. 1, 42), tako i sada, Isus se Petru obraća njegovim rođenim imenom - *Šimune Ivanov*. Prvi put pozivajući ga na put nasljedovanja, Isus mu je darovao novo ime *Petar – Stijena*, navješćujući tako njegovo novo poslanje. Sada, nakon mukotrpnog puta učeništva i rasta u vjeri i ljubavi, Isus ga iznova poziva njegovim imenom obnavljajući odnos ljubavi i zajedništva na kojemu će biti utemeljeno poslanje koje će uskoro primiti.

„Šimune Ivanov, ljubiš li me više nego ovi?“ (21, 15), redoviti je prijevod Isusova pitanja koji je više u skladu i duhu Ivanove teologije. Međutim, s obzirom na različite gramatičke značajke grčkog jezika, moguće je i drugi prijevod: „Šimune Ivanov, voliš li me više od ovih“. U prvom slučaju riječ je o Petrovoj ljubavi prema Isusu, većoj od ljubavi drugih, dok je u drugom riječ o Petrovoj ljubavi prema Isusu, većoj od ljubavi kojom ljubi druge. Tko su to „ovi“? U kontekstu Isusova pitanja izraz „ovi“ odnosio se na učenike koji su se nalazili zajedno s Petrom uključujući i učenika kojega je Isus ljubio. „Da, Gospodine, ti znaš da te volim“ (21, 15), pozitivan je odgovor Petra koji više ne temelji svoju sigurnost na svojoj promjenljivoj i krhkoj ljudskoj riječi, nego na riječi Uskrsloga i na sigurnosti čovjeka kojemu je sve oprošteno uključujući i trostruko zatajenje. „Gospodine, Ti sve znaš! Tebi je poznato da te

volim“ (21, 17), posljednji je i konačni Petrov odgovor u kojemu, bez sumnje, izriče svoju ljubav i pripadnost Isusu. Za razliku od prijašnjih slučajeva u kojima je želio biti bolji od drugih i u kojima se pozivao na svoje sigurno „JA“, na kraju svojega puta vjere poziva se na Isusovu riječ i poznavanje njegova srca u vlastitoj boli i smrti iznova rođena. Nije se, dakako, radilo o Petrovu vještom izbjegavanju odgovora ili pak prebacivanju odgovornosti na sugovornika zbog osobne nesigurnosti ili sumnje. Naprotiv, riječ je o odgovoru koji se temeljio na međusobnom poznavanju, povjerenju i nadasve ljubavi u kojoj i o kojoj nije bilo potrebno mnogo govoriti.

„Pasi jaganjce moje! Pasi ovce moje!“ (21, 16-17), Petrovo je novo poslanje utemeljeno na njegovoj bezuvjetnoj ljubavi i pripadnosti Uskrsnomu. Ako želi ispuniti povjerenje mu poslanje i biti doista pastir Kristova stada, Petar je pozvan ljubiti Krista ne samo više negoli ga ljube drugi učenici, nego je pozvan ljubiti ga više nego što ljubi povjerenje mu stado. On, koji je želio položiti svoj život za Isusa, tek sada u svjetlu Kristova uskrsnuća i slijedeći primjer njegova darivanja života može doista poći za Isusom darujući svoj život za povjerenje mu stado, ostavljajući sve i uzdajući se samo u njegovu riječ života. Vjerujući riječi Uskrsloga i prihvaćajući svoje pastirsko poslanje, Petar završava svoj put vjere trostrukom ispoviješću ljubavi i potpune pripadnosti Uskrsnomu koju će posvjedočiti svojom mučeničkom smrću. Na taj način Petrov susret s Uskrsnim označit će početak njegova poslanja i put nasljedovanja na kojemu će, poput Dobroga pastira, darovati svoj život svjedočeći svoju ljubav i ostajući vjeran Kristovim riječima: „Veće ljubavi nitko nema od ove: da tko život svoj položi za svoje prijatelje“ (Iv 15, 13). Petar koji si je iz poštovanja prema Učitelju opasao gornju haljinu te, bacivši se u more, krenuo ususret njemu (usp. 21, 7), svoj će put vjere i ljubavi završiti šireći ruke kako bi ga drugi mogli opasati i povesti putem darivanja vlastita života na kojemu će, slijedeći Učitelja, ispuniti poslanje Petra - Stijene i Dobroga pastira na čijoj će čvrstoj

vjeri i bezuvjetnoj ljubavi Krist izgraditi svoju Crkvu (usp. Mt 16, 18).

Zaključak

Razmišljajući o Petru – Stijeni na kojemu je Krist izgradio svoju Crkvu često mislimo samo na sretan završetak njegova puta vjere zaboravljajući, pritom, bolne, tamne i nesigurne trenutke Petrova puta učenja, ljubavi i vjere koji su bili nužni kako bi Šimun, slab i krhak Ivanov sin postao Kristova Stijena. Put Petrove vjere, kao što smo vidjeli, nije bio ravan i popločan put na kojemu je Petar siguran u samoga sebe mogao hrabro kročiti naprijed. Naprotiv, bio je to dugačak, mukotrpan, kamenit i trnovit put umiranja samome sebi i svojem sigurnom „JA“. Bio je to nadasve put na kojemu je bio pozvan, slijedeći Isusov put ljubavi, naučiti što, doista, znači ljubiti i što, doista, znači darovati svoj život za drugoga. Stoga, razmišljajući u Godini vjere o Petrovu putu vjere, pozvani smo gledati i na svoj put vjere, ne kao na put svetosti i savršenosti koji se očituje u intelektualnom prihvaćanju istina naše vjere te savršenom i besprijekornom nasljedovanju Krista, nego kao na put svetosti i grješnosti na kojemu se rađamo svaki dan iznova umirući samima sebi, svojim lažnim sigurnostima, svojem „JA“ prikrivenu svakovrsnim maskama, nestalnosti svoje riječi... I mi koji smo, poput Petra, započeli svoj put učenja zahvaljujući pozivu i svjedočanstvu onih koji su prije nas u susretu s Riječju pronašli izvor vode žive, pozvani smo opasati svoje haljine i krenuti ususret Onomu koji jedini ima riječi života vječnoga te u susretu s njim, iznova rođeni, primiti svoje novo poslanje. No nadasve smo pozvani u susretu s njim odgovoriti ne na pitanje: „Vjeruješ li?“, nego na pitanje „Ljubiš li me“?

Poput Petrova, i naš je put i bit će put uspona i padova, put javnog ispovijedanja vjere i javnog višestrukog nijekanja, put superiornosti i sigurnosti, kao i put nerazumijevanja i sumnji. No put je to na kojemu smo pozvani rasti u svijesti i prihvaćanju vlastite slabosti i grješnosti kako bismo mogli primiti

i ispuniti povjereno nam poslanje ne zaboravljajući, pritom, kako se vjernikom ne rađamo nego baš, poput Petra, iz dana u dan sve više postajemo. Riječ je o svijesti vlastite grješnosti i slabosti koja je obilježila ne samo Petrov put nego i put Crkve, kao i put svakoga njezina uda, a koja je u isto vrijeme i temelj njezine svetosti, jer Crkva je sveta ondje gdje se prepoznaje potrebno oprostjenje, ondje gdje živi iskustvo vlastite slabosti i grješnosti, kao i iskustvo grijeha svakoga čovjeka uzdajući se jedino i samo u milosrđe Onoga koji grješniku daje priliku za novi početak. Jer samo živeći poslanje u svijesti osobne slabosti i potrebe Božjega oprostjenja, moći ćemo se približiti čovjeku kao bratu i sestri, znajući podijeliti s njim grijeh i oprostjenje, slabost i milost, vjeru i nevjeru. Jednako, kao i Petar, i mi se danas na svojem putu vjere susrećemo s mnogim izazovima, poteškoćama, sumnjama i krizama. No Petar nas uči kako su one, kao takve, sastavni dio našega vjerničkog života u kojima nam se uvijek iznova na trenutak zaustaviti te u istini o samome sebi osvrnuti na dosadašnji prijeđeni put s pogledom prema budućnosti i odlučiti kojim putem krenuti i koga na tom putu slijediti, komu vjerovati i koga slušati, sebe, druge ili Onoga koji nas poznaje i komu smo povjerovali? Zahvaljujući bolnom iskustvu svoje slabosti, nestalnosti vjere i nedosljednosti svojim obećanjima te iskustvu nesebične i bezuvjetne ljubavi, Petar je mogao postati Stijena na kojoj će Krist izgraditi svoju Crkvu, ne od jakih i moćnih udova, nego od krhkih i nejakih koji svoju sigurnost temelje na Isusovoj riječi, a svoje pouzdanje na Bogu ljubavi koji je, poput Dobroga pastira, položio život za svoje stado.

Svoju vjeru možemo, i pozvani smo, svjedočiti ne samo u trenutcima jakosti i sigurnosti u same sebe kada smo spremni ustati, podići glas i javno svjedočiti svoju vjeru i pripadnost Kristu nego i u trenutcima pada, nevjere i izdaje vjerujući u Boga ljubavi koji će nam, kao i Petru, doći ususret ne pitajući nas što, kako i zašto smo to učinili nego, ljubimo li ga. Iako je naša vjera, ponekad,

slaba, iako zbog straha za svoj vlastiti život nemamo hrabrosti svjedočiti svoju pripadnost Kristu, mi smo živo kamenje s kojim Krist i danas nastavlja izgrađivati svoju Crkvu ako vjerujemo njegovoj bezuvjetnoj i nesebičnoj ljubavi i ako smo spremni odgovoriti njegovu pozivu i prihvatiti poslanje koje nam je povjerio. Stoga, poput Petra, ne bojmo se opasati svoje haljine ljubavi i vjere, baciti se u more ovoga svijeta te plivajući ususret Onomu koji nas s ljubavlju očekuje, izvršavati svoje poslanje u svijesti osobne grješnosti i odgovornosti te loviti ljude mrežama ljubavi i vjere u riječ Uskrsloga. Ne bojmo se dopustiti Bogu da nas, poput neobrađena i mekog kamena, kušnjama, padovima, neuspjesima, slabostima, grijesima, nesigurnostima, boli i smrću, svojom ljubavlju oblikuje i učini čvrstom stijenom koja će u ovom svijetu nesigurnosti, besmisla, očaja i nevjere biti čvrsta stijena utočišta za sve one koji plove morima ovoga svijeta tražeći sigurnu luku spasenja.

Zasigurno će i na moru našega, poput Petrova života, biti trenutaka u kojima ćemo ostaviti svoju lađu te spremno krenuti za Isusom ne pitajući kamo idemo. Bit će i onih trenutaka u kojima ćemo umorni i beznadni cijelu noć izvlačiti samo prazne mreže. Dakako, nailaziti ćemo i na trenutke u kojima ćemo ostaviti sve, želeći se vratiti svojem uobičajenom i svakodnevnom „ribarenju“. No zasigurno ćemo nailaziti i na trenutke u kojima ćemo se susresti s Isusom te na njegovu riječ iznova izvesti na pučinu i baciti mreže na drugu stranu. Ipak, u kojim god se trenutcima nalazili, u kojem god moru bacali svoje mreže za lov i u kojem god smjeru veslali ne bojmo se, jer On je onaj koji nas čeka na obali našega života pokazujući našoj lađi put povratka k Onomu koji nas ljubi i kojemu smo povjerovali.

s. Silvana Fužinato

Vodene Božjim Duhom - ljubiti, odgajati i služiti!

Godišnja skupština Družbe, Rijeka, 6. srpnja 2013.

